

КАТРИН КУРЦ ВЪЗХОДЪТ НА ДЕРИНИТЕ

Част 1 от „Хроника на Дерините“

Превод от английски: Алена Ликова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

*За да не стане ловецът преследвана
жертва*

Брайън Халдейн, крал на Гуинид, принц на Меара и господар на Пурпурните покрайнини, рязко прикова коня си на върха на хълма и обгърна с поглед хоризонта.

Не беше едър мъж, макар величествените одежди и котешката му грациозност да убеждаваха мнозина от неговите съперници в обратното. Ала враговете му рядко имаха време да забележат тази маловажна подробност.

Слаб, мургав, с леко посребрени слепоочия и добре оформена черна брада, той мигновено внушаваше респект със самото си присъствие. Когато говореше, независимо дали издаваше заповеди или приглушено увещаваше, хората го слушаха и му се подчиняваха.

А когато благите слова не убеждаваха, често прозвънтяваше гласът на хладната стомана. За това свидетелстваше протритата ножница на меча, който висеше на пояса му, както и острата кама в черния кожен калъф на китката му.

Ръцете, обуздали скитския боен жребец между коленете му, бяха изящни, но здраво стискаха червените кожени юзди. Те бяха ръце на воин, ръце на човек, свикнал да заповядва.

При по-внимателно вглеждане човек би трябвало да преосмисли първоначалното си впечатление за войнстващ владетел, тъй като големите сиви очи загатваха нещо много повече от вещица и храброст във военните дела. И наистина в тях блестеше остра проникателност и мъдрост — качества, добре познати и уважавани навред по земите на Единадесетте кралства.

И ако този мъж бе обгърнат от неуловима аура на тайнственост, на някакво магическо обаяние, то това се обсъждаше само шепнешком или въобще не се споменаваше. Защото в разцвета на тридесет и

деветата си година Брайън от рода Халдейн бе съумял да запази мира в Гуинид цели петнадесет лета. Кралят, възседнал коня си на върха на хълма, бе заслужил тези редки мигове на сладостна отмора.

Брайън освободи нозете си от стремената и ги протегна. С напредването на утрото мъглата започваше да се вдига, но необичайният за сезона нощен студ все още сковаваше всичко наоколо. Дори ловджийските кожени бричове не можеха да го предпазят изцяло от ледения допир на леката метална ризница под туниката му. А коприната под нея носеше слаба утеха за измръзналото му тяло.

Той се загърна по-плътно с пурпурночервения си вълнен плащ, раздвижи вкочанените си пръсти в кожените ръкавици, нахлузи ниско на челото алената си ловджийска шапка, чието бяло перо леко се полюшваше в спокойния въздух. В мъглата отекнаха гласове, лай, звънтене на лъскави юзди и шпори и други шумове, издаващи присъствието на конници. Извъръцайки глава към подножието на хълма, той зърна бегло неясните силуети на чистокръвни коне, пристъпващи в мъглата, и на техните изтънчени ездачи, сияйни и прекрасни в изящно извезаните си кадифени дрехи и лъскави кожи.

Брайън се усмихна на тази гледка. Защото въпреки външния показан блясък и самоувереност, той бе сигурен, че конниците долу се радват на излета не повече от него. Безжалостното време бе превърнало предвкушаното удоволствие от лова в неприятна задача.

Защо, о, защо бе обещал на Джихана, че ще донесе еленско месо на трапезата ѝ тази вечер? Знаеше, още щом го изрече, че е прекалено рано за сезона. И все пак, не му прилягаше да наруши обещанието си пред една дама — особено когато тази дама бе възлюбената му кралица и майката на престолонаследника.

Ниският, печален зов на ловджийските рогове потвърди подозренията му, че дирята е изгубена и той въздъхна примирено. Докато времето изцяло не се прояснеше, имаше слаба надежда да събере разпиляната сюрня ловни кучета за по-малко от половин час. А с *толкова* млади и неопитни хрътки това можеше да се проточи с дни, даже със седмици!

Той поклати глава и тихичко се засмя, като си помисли за Иуон — преди няколко дни *толкова* се гордееше с новите си ловджийски кучета. Знаеше, че старият владетел на покрайнините има за какво да го сгълчи при тазсутрешното изпълнение. Но колкото и да му се

извиняваше по-късно, Брайън се боеше, че Иуон си бе заслужил закачките и подигравките за близките няколко седмици. Дукът на Клейбърн трябваше да помисли малко, преди да пусне такива кутрета в полето през ранния мразовит сезон.

Горките паленца навярно никога не бяха виждали елен!

До слуха на Брайън стигна звукът от топуркането на копита и той се извърна на седлото си, за да види кой се приближава. В далечината от мъглата изникна млад конник, облечен в алена коприна и кожи, и пришпори дорестия си жребец нагоре по хълма. Брайън наблюдаваше с гордост как момчето забави ход и спря до баща си.

— Лорд Иуон каза, че скоро започваме, Ваше Величество — съобщи момчето с блеснали от възбуда очи, предвкусвайки лова. — Хрътките са подгонили вече няколко заека.

— Зайци! — изсмя се високо Брайън. — Искаш да кажеш, че след всичките му хвалби, които трябваше да изтърпим миналата седмица, Иуон ще ни накара да стоим тук и да мръзнем, докато събере безпомощните си кутрета?

— Изглежда е така, Ваше Величество — засмя се Келсън. — Но ако този факт ви утешава, то знайте, че всеки от хайката се чувства по същия начин.

Той има усмивката на майка си, помисли си разнежено Брайън. Но очите и косата му приличат на моите. И все пак е толкова млад. Нима наистина е почти на четиринайсет? О, Келсън, ако можех да те предпазя от онова, което ни грози...

Брайън пропъди с усмивка мислите си и поклати глава.

— Е, след като всички са увесили носове, би трябвало да се чувствам по-добре.

Той се прозя и се протегна, после се отпусна на седлото. Лъскавата кожа проскърца под тежестта му и Брайън въздъхна.

— Ех, да беше Морган тук. Мъгливо немъгливо, мисля, че ако пожелаеше, щеше да подмами елена чак до градските порти.

— Наистина ли? — попита Келсън.

— Е, може би малко преувеличавам — призна Брайън. — Но той има особен подход към животните, както и към други неща.

Лицето на краля изведнъж доби отнесено изражение и отсъстващ поглед, а ръката му в ръкавица се заигра с камшика.

Келсън долови промяната в настроението му и след добре премерена пауза приближи коня си до по-възрастния мъж. В последните няколко седмици баща му не бе напълно откровен относно Морган. И липсата на разговори за младия пълководец се чувстваше осезаемо. Може би сега беше време да подхване въпроса. Реши да бъде прям.

— Ваше Величество, простете, ако въпросът ми е неуместен, но защо не сте повикали Морган от границата на покрайнините?

Брайън се почувства напрегнат и с усилие прикри изненадата си. Как бе разбрало момчето? Местонахождението на Морган се пазеше в строга тайна от близо два месеца. Дори Съветът не знаеше къде се намира той и по какви причини. Трябваше да подходи предпазливо, докато не се увери какво точно знае момчето.

— Защо питаш, сине?

— Не искам да проявявам излишно любопитство, Ваше Величество — отвърна момчето. — Сигурен съм, че имате причини, за които дори и Съветът е в неведение. Макар че Морган много ми липсва. И на вас също, ако не се лъжа.

О, Кадаса! Момчето беше наблюдателно! Сякаш бе прочело неизречените му мисли. Ако искаше да избегне въпроса за Морган, трябваше незабавно да отвлече вниманието на Келсън в друга посока.

Изнурена усмивка пробяга по лицето на Брайън.

— Благодаря ти, че ми се доверяваш. Страхувам се обаче, че ти и аз сме сред малцината, на които той липсва. Убеден съм, че през последните седмици до теб са стигнали някои слухове...

— Че Морган иска да ви свали от престола? — попита предпазливо Келсън. — Вие не вярвате в тези измислици, нали? И нали не това е причината той още да е в Кардоса?

Брайън изпитателно изгледа момчето с ъгълчето на окото си, потропвайки леко с дръжката на камшика по левия си ботуш, там, където Келсън не можеше да го зърне. Знаеше дори за Кардоса!

Момчето със сигурност имаше добър източник на информация, какъвто и да бе той. А и беше настоятелен. Умишлено бе насочил разговора към отсъствието на Морган, въпреки усилията на баща му да избегне темата. Навярно бе подценил момчето. Все забравяше, че Келсън е почти на четиринайсет, възраст, на която бе отговорен за

своите деяния. Самият Брайън бе няколко години по-голям, когато се възкачи на трона.

Реши да подмами момчето с откъслечна конкретна информация, за да види как ще реагира.

— Не, не е там причината. Не мога да се впускам в подробни обяснения точно сега, синко. Ала едно ще ти кажа — голям метеж се надига в Кардоса и Морган е изпратен да наглежда какво става там. Уенсит от Торънт е хвърлил око на града и вече е нарушил две споразумения в усилията си да го завладее. Следващата пролет навярно официално ще си обявим война — той замълча. — Плаши ли те това?

Келсън втренчи поглед в краищата на поводите на коня си, преди да отговори.

— Никога не съм знаел какво е истинска война — изрече той бавно и отклони взор към равнината. — Откакто се помня, в Единадесетте кралства царува мир. Човек би си помислил, че мъжете са забравили да воюват след петнадесет години спокойно съществуване.

Брайън се усмихна и напрежението му се поразсея. Изглежда накрая бе успял да отклони темата на разговора от Морган и се чувстваше доволен.

— Хората никога не забравят, Келсън. Това е част от човешката природа. Съжалявам, че трябва да ти го кажа.

— Предполагам — уклончиво отвърна Келсън. Той се приведе на седлото, потупа коня по врата, поглади тънък кичур от разпиляната му грива и впери ясните си, големи сиви очи право в лицето на баща си. — Отново се е появила Призрачната, така ли, татко?

Смисълът на тези прости думи мигновено извади Брайън от равновесие. Подготвен бе за всякакви въпроси на каквато и да било тема, само не бе очаквал от сина си да спомене за Призрачната. Не, не беше справедливо толкова млад човек да се изправи лице в лице със страховитата реалност. Възрастният мъж така се потресе, че за миг загуби дар слово и зяпна от изумление.

Откъде бе научил Келсън за заплахата на Призрачната? В името на Св. Камбър, момчето беше прозорливо!

— Ти не би трябвало да знаеш това! — укорително избухна той, опитвайки се отчаяно да събере мислите си и да даде по-смислен

отговор.

Келсън остана поразен от реакцията на баща си и чувството се изписа на лицето му, но нито за миг не отклони поглед встрани. В гласа му прозвуча непокорна, почти предизвикателна нотка.

— Има толкова много неща, за които не би трябвало да зная, Ваше Величество. Но това не ми е попречило да подразбера нещо за тях. Или предпочитате да бъда в пълно неведение?

— Не — промърмори Брайън. Той неуверено сведе очи, търсейки най-подходящия израз за въпроса, който искаше да зададе. — Морган ли ти каза?

Келсън неловко се размърда, почувствал внезапно, че ролите се бяха разменили и че бе задълбал повече в разговора, отколкото си бе наумил. Сам си бе виновен. Той самият бе настоял да научи нещо повече по въпроса. Но сега баща му нямаше да се успокои, докато не му признаеше всичко. Келсън се покашля.

— Да, преди да замине — отвърна той колебливо. — Страхуваше се, че няма да одобриш постъпката му — момчето навлажни устните си. — Той... ъъ... спомена също за твоята могъща сила... и за основите на твоето господство.

Брайън навъси чело. *Този Морган!* Подразни се, че не бе разпознал признаците по-рано, тъй като се досещаше какво би могло да се случи. Все пак момчето по възхитителен начин бе запазило наученото в тайна. Навярно Морган поначало беше прав да му се довери.

— Какво още ти каза Морган, сине? — тихо попита Брайън.

— Твърде много, за да ви поласкае, и не достатъчно, за да задоволи любопитството ми — призна момчето с известна неохота. Плъзна поглед с опасение към лицето на баща си. — Сърдите ли ми се, Ваше Величество?

— Да ти се сърдя?

Брайън с мъка се сдържа да не възкликне от облекчение. Да му се сърди? Заключениеята, които си бе направило момчето, предпазливо задаваните въпроси, умението, с което водеше разговора в една или друга посока, дори начинът на самозащита — за Бога, върху какво друго бяха работили толкова усърдно с Морган през всичките тези години? Да му се сърди? Мили боже, как можеше да му се сърди?

Брайън се пресегна и с обич потупа Келсън по коляното.

— Разбира се, че не ти се сърдя, Келсън — леко се усмихна той. — Да знаеш само колко ме успокои. Признавам, че на моменти доста ме постресна. Ала сега съм сигурен повече от всякога, че изборът ми беше правилен. Но искам да ми обещаеш нещо.

— Всичко, което пожелаете, Ваше Величество — съгласи се колебливо Келсън.

— Не бъди толкова угрижен, сине — възрази Брайън усмихнат и потупа Келсън по рамото, за да му вдъхне увереност. — Молбата ми няма да те затрудни. Но в случай че нещо се случи с мен, искам да повикаш незабавно Морган. Той ще ти бъде по-полезен от всеки друг. Ще го сториш ли заради мен?

Келсън въздъхна и се усмихна, по цялото му лице се изписа облекчение.

— Разбира се, Ваше Величество. Това ще бъде първата ми мисъл, каквото и да се случи. Морган... има твърде ясен поглед върху много неща.

— Бих се обзаложил с цената на живота си, че е така — усмихна се Брайън.

Той се изправи на седлото и опъна червените кожени поводи с дългите си пръсти в ръкавица.

— Виж, слънцето изгрива. Хайде да видим дали Иуон е строил вече хрътките!

Небето бе просветляло значително с издигането на слънцето към зенита. Сега кралската двойка хвърляше бледи къси сенки пред себе си, докато се спускаше в тръс по хълма. Въздухът бе толкова чист, че се виждаше целият път през поляната чак до горичката в далечината. Щом двамата с Келсън се приближиха, сивите очи на Брайън огледаха с интерес събралата се ловна свита.

Там бе Роджиър, графът на Фелън, облечен в тъмнозелено кадифе, възседнал великолепен сив жребец, който Брайън никога не бе виждал. Увлечен бе в оживен разговор с младия темпераментен архиепископ Арилан. Един поглед върху карираната дреха на рода Маклейн разпозна в третия ездач Кевин, младия лорд Маклейн — доста интересно! Обикновено той и Роджиър не се разбираха.

Всъщност *малцина* се разбираха с Роджиър. Брайън се запита какво толкова имаха да си говорят тримата.

Нямаше време да размишлява дълго. Гръмкият глас на дука на Клейбърн привлече вниманието на Брайън към водача на ловната свита. Лорд Иуон, чиято огромна развята рижа брада се открояваше ясно на слънчевата светлина, гневно хокаше някого — събитие, съвсем понятно в светлината на досегашния успешен лов.

Брайън се полуизправи на стремената, за да погледне по-добре. Както и следваше да се очаква, жертвата на Иуоновия гняв бе един от помощник-ловците. Горкият човечец. Не той бе виновен, че хрътките не се бяха представили добре. После отново му хрумна, че Иуон има нужда да хвърли вината върху някого.

Брайън се усмихна и насочи вниманието на Келсън към ситуацията, като му подсказа, че трябва да избави нещастния ловец и да поукроти яростта на Иуон. Щом Келсън потегли натам, Брайън още веднъж внимателно огледа групичката. Ето го човека, когото търсеше — застанал край Роджиър.

Като пришпори коня си, той се спусна в галоп през покритата с торф поляна, за да приветства високия млад мъж в облеклото на рода Фиана — в бяло и пурпур. Той пиеше от красиво изработена кожена манерка.

— Ехооо! Какво виждат очите ми? Младият Колин от Фиана пие, както винаги, най-доброто вино! Какво ще кажеш за няколко глътки за бедния ти, премръзнал крал, приятелю?

Дръпна със замах поводите на коня си, приближи се до Колин и впи жаден поглед в манерката, която той отлепяше от устните си.

Младият мъж се усмихна, избърса гърлото на съда с ръкава си и го подаде на краля с приветлив поклон.

— Добро утро, Ваше Величество. Знаете, че виното ми е ваше, винаги когато пожелаете.

Роджиър се присъедини към тях и ловко дръпна коня си няколко стъпки назад, щом Брайън се пресегна за манерката.

— Добра утрин, Владетелю — изрече той и се поклони ниско на седлото. — Моят господар е достатъчно проникателен, за да открие най-хубавото питие в компанията рано сутрин. Това е изумително постижение.

— Изумително? — изкиска се Брайън. — В такава сутрин? Роджиър, ти притежаваш фантастична дарба за сдържаност и скромност в приказките си.

Той отметна назад глава и отпи голяма глътка от манерката, отдръпна я от устата си и въздъхна.

— Ах, не е тайна, че бащата на Колин държи най-добрите изби в Единадесетте кралства. Моите поздравления, както винаги, Колин! — той вдигна манерката и отново отпи.

Колин закачливо се усмихна и облегна ръце на предницата на седлото си.

— О, Ваше Величество, сега зная, че се опитвате да ме поласкаете, за да ви изпрати баща ми нова пратка.

Но това съвсем не е виното на Фиана. Една красива дама ми го предложи тази сутрин.

Брайън се спря по средата на глътката и смутено отпусна манерката.

— Дама? О, Колин, трябваше да ме предупредиш. Никога не бих те помолил, ако знаех, че е подарък от дамата на сърцето ти.

Колин високо се изсмя.

— Тя не е моята дама, Ваше Величество. Никога не бях я виждал. Просто ми даде виното. Освен това тя несъмнено би била поласкана, ако научи, че сте опитали и харесали питието ѝ.

Брайън върна манерката и избърса мустаците и брадата си с опакото на ръкавицата.

— А сега, престани с извиненията си, Колин — настоятелно изрече той. — Грешката е моя. Ела, днес ще яздиш до мен. И довечера ще се храниш на трапезата вдясно от мен. Дори крал трябва да изкупи вината си, когато неволно се е пошегувал с благоразположението на дама.

С блуждаещ поглед, дал воля на мислите си, Келсън яздеше към краля. Зад него Иуон и помощниците, водещи хрътките, най-сетне бяха постигнали колебливо съгласие относно причините за неуспеха на лова, а и кучетата, изглежда, бяха вече овладени. Господарите им ги държаха плътно едно до друго в очакване на кралската заповед. Хрътките обаче си имаха своите приумици, които изключваха

досадното изчакване на крале и владетели. Под въпрос бе за колко време помощник-ловците щяха да ги удържат мирни.

Както яздеше, Келсън внезапно зърна вляво облекло в кралско синьо и мигновено разпозна в ездача чичо си, дука на Картмур.

Брат на краля и най-високопоставен пер в страната, принц Нигел отговаряше за обучението на трийсет млади пажа в кралския двор. Както обикновено неколцина от неговите подчинени го следваха и както обикновено той изглежда водеше с тях нескончаема борба да ги научи на нещо полезно. На днешния лов бе взел само шестима, а трите му собствени момчета се губеха някъде сред свитата, но Келсън успя да забележи по изнервеното му изражение, че тези няколко пажа не бяха от най-блестящите му ученици.

Лорд Джеърд, старейшината на рода Маклейн, даваше полезни съвети отстрани, ала момчетата явно не можеха да схванат смисъла на онова, което Нигел изискваше от тях.

— Не, не, не! — натякваше им Нигел. — Ако се обърнете публично към един граф с названието „сър“, той ще ви отсече главите и аз не бих го винил за това. И трябва *винаги* да помните, че епископът е „Ваше Превъзходителство“. А сега, Джейтъм, как би се обърнал към един принц с кралска кръв в жилите си?

Келсън се усмихна, минавайки покрай тях, и кимна за поздрав. Не бе изтекло много време, откакто бе преминал под желязната опека на чичо си, кралския дук, и никак не завиждаше на момчетата. Истински Халдейн, Нигел нямаше милост и пощада, независимо дали бе на бойното поле или обучаваше младите момчета във военното изкуство. Но макар и възпитанието му да бе сурово, а понякога даже и грубо, пажовете, които минаваха през школата му, ставаха добри оръженосци и още по-добри рицари. Келсън се радваше, че Нигел е на негова страна.

Щом Келсън приближи, Брайън прекъсна разговора си с Колин и Роджиър и вдигна ръка за поздрав.

— Какво става там, сине?

— Струва ми се, че лорд Иуон е взел нещата под контрол, Ваше Величество — отвърна Келсън. — Мисля, че сега очаква сигнала ви.

— Ето ме и мен, млади господарю! — избоботи оглушително като гръмотевица гласът на Иуон и стресна Келсън.

Иуон свали зелената си вълнена дългорунаста шапка и триумфално я размаха пред него.

— Сър, кучетата са в очакване. Този път помощникът ми ме уверява, че следата е истинска. — Той намести шапката върху гъстата си рижава коса и енергично дръпна периферията ѝ. — Дано е така, иначе ще има вой и плач в дома ми тази вечер!

Брайън се разсмя, отпусна се назад на седлото и весело се плесна по коляното.

— Иуон, та това е само лов! И не искам никакъв вой и хленч заради мен. Хайде да тръгваме! — все още с клокочещ смях той дръпна юздите на коня си и потегли напред.

Иуон се изправи на стремената си, вдигна ръка и ловджийските рогове проехтяха в отговор през поляната. В далечината хрътките звънко излаяха и ездачите раздвижиха редиците си.

Надолу по хълма, през гъсталака и отново в ширналите се поля, ловът започна стремглаво.

В последвалата възбуда на гонитбата никой не забеляза как един конник, яздец най-отзад, изостана от групата и се насочи към края на горичката. И наистина, в такъв момент едва ли някой би открил отсъствието му.

Йоузеф от рода Мур стоеше неподвижен сред зелената дъбрава в края на малко мрачно сечище, хванал юздите с тънките си, мургави ръце, а зад него кротуваха четири коня.

Листакът на дърветата в ранната есен наоколо, обгорен от сланата и мраза през миналата седмица, грееше в златисти, червени и кафяви багри, но приглушени тук, в сенчестата дрезгавина между стволовете.

Под високите, гъсти стъбла, където рядко проникваше слънчева светлина, сред здрача се мяркаше и изчезваше черната дреха на Йоузеф. Черни очи се стрелкаха изпод тъмно копринено було, шареха наоколо, блуждаеха разсеяно, без да забелязват онова, което виждаха. Защото Йоузеф не толкова наблюдаваше, колкото се слушваше. И чакаше.

Трима други мъже също бяха наострили слух и чакаха на полянката — двамина от тях бяха от рода Мур като Йоузеф, със смугли лица, обгърнати от качулките на черните си бархетни плащове, с тъмни, трескави и постоянно нащрек очи.

По-високият леко се извърна, погледна Йозеф, после скръсти ръце на гърдите си, като час по час се втренчваше в обратната посока. Плащът му леко се разтваряше при движението и отдолу за миг проблясваше инкрустирания с богати орнаменти презраменен ремък на мечта му. До нозете му върху сива кадифена възглавница седеше лейди Чариса, дукесата на Толан, господарката на Сребърните мъгли — Призрачната.

Склонила ниско глава, плътно забулена в сребристосива мантия, дамата се бе отпуснала неподвижно на меката подложка; крехката ѝ, слаба фигура бе загърната в най-пищни кожи и кадифе, а изящните ѝ ръце, в ръкавици от кожа, украсени със скъпоценни камъни, смирено почиваха скръстени на скута ѝ. Широко отворените ѝ бледосини очи изпод сивкавия копринен воал със задоволство оглеждаха облечения в черно Йозеф, бдящ на стража при конете.

Без да се обръща, тя можеше да различи неясните, тъмни фигури на другите двама Мури, застанали от двете ѝ страни. Дамата вдигна глава и заговори с нисък мелодичен глас:

— Той идва, Мустафа.

Нито предателско шумолене на сухи листа, нито прашене на съчки под нозете издаваше приближаването на който и да било към сечището, но Мурите и не мислеха да се усъмнят в думите на дамата и да ѝ задават въпроси. Отдясно се протегна мургава ръка в широк черен ръкав и ѝ помогна да стане. А другият страж отляво зае стратегическа позиция между господарката си и конете и застана бдително с ръка върху дръжката на мечта си.

С ленив жест Чариса изтръска листата от мантията си и намести яката от сребърна лисица по-удобно около шията си. Слаб ветрец повдигна копринения ѝ воал, щом глухото шумолене на шубраците най-сетне предизвести появата на очаквания посетител. Един от конете на Йозеф тихичко изцвили и зари земята с копито, но бе набързо смирен от високия Мур.

Ездачът навлезе в просеката, рязко дръпна юздите на коня си и Мурите изоставиха отбранителните си пози. Конникът върху дорестия жребец им бе добре познат.

И новодошлият бе загърнат в сива пелерина. Но щом отметна качулката си назад и се извърна към най-близкия кон, подплатата ѝ засия в наситено златисто жълто. Докато пригладдаше с пръсти в сива

ръкавица един разпилян от вятъра кестеняв кичур коса, отдолу проблесна стоманеносива туника, обсипана със скъпоценни камъни.

Висок, строен, с почти аскетични черти на лицето, лорд Ян Хауел наблюдаваше света с очи в по-наситен кафяв цвят и от косите му. Педантично оформените мустаци и брада обграждаха доста тънките му устни, подчертаваха изпъкналите скули и ъгълчетата на леко скосените му, големи очи — очи, които гreeха по-ярко и от тъмните ахати на шията и ушите му, блещукащи с хладна светлина.

Тези очи се стрелнаха бързо към Мур, който се пресегна за поводите на коня му и сетне нехайно се спряха върху обгърнатата в сиво фигура на жената.

— Закъсняваш, Ян — промълви жената. В гласа ѝ се таеше предизвикателство, както и констатиране на неоспорим факт. Тя надменно срещна погледа му изпод тежкия си воал. Щом видя, че Ян не слезе от коня си, тя се пресегна бавно към воала и го отметна от лицето си и той се разстла на богати дипли над светлата ѝ къдрава коса. В погледа ѝ припламна ярко блясъче, ала тя не продума нищо повече.

Ленива усмивка пробягна по лицето на Ян, той демонстративно се смъкна от седлото и с лека стъпка се приближи към Чариса. Кимна кратко на Мустафа, който стоеше зад нея, завъртя с размах полите на плаща около себе си и тържествено се поклони.

— Е, какво има да ми кажеш? — подкани го с нескрито нетърпение Чариса.

— Няма защо да се тревожиш, скъпа — отвърна с умилкване Ян. — Кралят отпи от виното. Колин нищо не подозира, а ловната дружина сега е на погрешна следа. Ще се върнат тук след час.

— Прекрасно. А принц Келсън?

— О, той е в пълна безопасност — отвърна младият лорд, подръпвайки преднамерено безгрижно маншета на сивата си ръкавица. — Но струваше ли си да пощадим живота на Келсън, само за да го убием по-късно?

Не ти приляга, Чариса, да проявяваш милост към враговете си. — Кафявите очи с лека насмешка се впериха в сините.

— Милост? — повтори Чариса, претегляйки степента на предизвикателството.

Тя отмести поглед встрани и закрачи нехайно през поляната. Ян я последва.

— Не го вземай толкова присърце, Ян — продължи тя. — Имам чудесни планове за нашия млад принц. Но мога ли да подмамня Морган да попадне право в лапите на смъртта без подходящата за целта стръв? И защо мислиш, че толкова внимателно насаждах сред хората тия слухове през последните няколко месеца?

— Мислех, че просто си играеш на злодейка — не че имаш нужда да се усъвършенстваш — ехидно подхвърли Ян.

Бяха стигнали до края на полянката и Ян се спря пред нея, облегна се на едно дърво и скръсти ръце на гърдите си.

— А, Морган, разбира се — той е особено предизвикателство за теб, така ли е, мила? Аларик Антъни Морган, дук на Коруин, главен пълководец в армията на Негово Величество и с половинка кръв на Дерините в жилите си. Той е приет сред хората или *беше* някога приет? Понякога си мисля, че това те безпокои повече от всичко.

— По-спокойно, Ян — предупредително сви устни Чариса.

— О, коленопреклонно моля Ваше Благородие за извинение! — троснато възкликна той, вдигайки ръка в престорено смирение. — Правиш лек намек за убийство, нали? Или може би за екзекуция? Понякога съм склонен да забравям.

— Има нещо, което никога *не трябва* да забравяш, Ян — процеди с леден глас тя. — Както знаеш добре, преди петнадесет години Морган уби баща ми. С теб бяхме почти деца тогава, той само на четиринайсет години, аз малко по-малка, но никога няма да му простя онова, което извърши.

Гласът ѝ се снижи с една октава, одрезгавял до грубо шептене при възкръсналия спомен.

— Той предаде Деринийската си кръв и се съюзи с Брайън, наместо с нас, пренебрегна Съвета на Камбериан и застана на страната на смъртните. Видях ги как съсякоха баща ми Марлук и го лишиха от могъществото му. И тъкмо Морган с коварството на Дерините проправи пътя на Брайън. Никога недей го забравя, Ян.

Ян неопределено присви рамене.

— Не се тревожи, мила. Имам собствени причини да желая смъртта на Морган, забравила ли си? Херцогството на Коруин граничи

с моите източни владения. Само едно се питам, колко дълго възнамеряваш да държиш Морган жив.

— Най-много няколко седмици — заяви Чариса. — А през това време хубавичко ще се понаслаждавам на страданията му. Днес Брайън ще умре от магията на Дерините и Морган ще узнае, че причината съм аз. Това ще го нарани повече от всичко, което бих могла да сторя. И тогава ще започна да унищожавам един след друг най-скъпите му хора.

— А принц Келсън?

— Не бъди толкова алчен, Ян — усмихна се злорадо тя. — Ще имаш скъпоценния си Коруин, но всичко по реда си. А аз ще управлявам Гуинид като предците си. Почакай и ще видиш.

Тя се завъртя на пети, пресече сечището и подкани с нетърпелив жест Мустафа, който дръпна настрана гъстия листак, за да проправи отвор през шубраците. По лекото възвишение надолу се простираше широка зелена поляна, покрита все още с роса и смълчана под лъчите на бледото късноутринно слънце.

След малко Ян се присъедини към Чариса и надникна през дупката, после леко обгърна с ръка раменете ѝ.

— Трябва да призная, че планът ти доста ми харесва, мила — промърмори той. — Непочтеността на брилянтния ти ум никога не е преставала да ме интригува. — Той замислено впери поглед в нея изпод дългите си тъмни мигли. — Сигурна ли си обаче, че никой, освен Морган няма да те заподозре? Искам да кажа, да предположим, че Брайън те разкрие?

Чариса самодоволно се усмихна и се облегна на гърдите му.

— Прекалено много се тревожиш, Ян — изгука тя. — С разума си, помътен от *мерашата* във виното му, Брайън няма да почувства нищо, докато ноктите ми не се впият здраво в сърцето му — а тогава ще бъде твърде късно да проумее каквото и да било. Що се отнася до Колин, *мерашата* не може да му подейства, освен ако няма някаква Деринийска кръв в жилите си, унаследена от далечните му предци. Но дори и да има, той ще е в безопасност, ако го отстраним от Брайън, когато му дойде времето.

— Колин ще бъде далеч от него, можеш да разчиташ на това — отвърна Ян. Той лениво отмахна няколко стръкчета трева от мантията ѝ и ги разтърка между надянатите си в ръкавица пръсти, след което продължи. — Аз обучавам този млад човек от няколко седмици насам.

И ако трябва да призная, той е твърде поласкан от благоразположението на Негово Превъзходителство графа на Източните покрайнини.

Чариса раздражено се отдръпна от него.

— Ян, започваш да ме отегчаваш. Ако продължаваш да се държиш така надут, можеш да се върнеш в компанията на кралските си приятелчета. Атмосферата там е много по-подходяща за самохвалството ти и старомодната размяна на баналности и плоски комплименти, които явно толкова те забавляват!

Ян не отвърна нищо, но повдигна тънката си вежда, като се приближи до коня си и занамества юздите му. Когато се справи задоволително със задачата си, той стрелна с поглед Чариса от седлото си.

— Да предам ли почитанията ти на Негово Величество? — разтегли той в ехидна усмивка ъгълчетата на устните си.

В отговор Чариса също бавно се усмихна и се приближи до него. Ян обърна коня си към нея, Чариса хвана юздите и освободи с леко кимване Мур, който я очакваше.

— Е, и какво? — измърмори Ян, щом Мур се поклони и се отдалечи.

— Мисля, че този път няма защо да поздравяваш Брайън от мен — прошепна тя с престорена свенливост.

Поглади с ръкавицата си гривата на жребеца и намести непослушния пискюл върху сложно преплетения оглавник. — А сега по-добре върви. Ловът скоро започва.

— Слушам и се подчинявам, милейди — откликна бодро Ян и се метна на седлото.

Без да промълви нищо, Чариса му подаде ръка и той се наведе, за да докосне с устни меката кожа на ръкавицата ѝ.

— Успешен лов, милейди! — извика той, леко стисна ръката ѝ, пусна я и подкара коня си през шубраците, чиито клони изпращяха при минаването му.

Призрачната наблюдаваше с присвити очи, докато той изчезна от погледа ѝ, след което се върна към мълчаливото си бдение на поляната.

Ян постепенно си запроправя път към кралската свита, след като се върна към лова. Членовете на ловната дружина препускаха леко в галоп през рядка горичка и той можеше да види поляната недалеч от себе си. Машинално поглеждайки към юздите, той пришпорваше жребеца си към Колин и още отдалеч вдигна ръка за поздрав.

— Лорд Ян — приветства го Колин, щом Ян се приближи. — Приятно ли е да се язди в края на групата?

Върху лицето на Ян цъфна обезоръжаваща усмивка.

— Не можеш да си представиш колко, млади приятелю.

Той леко премести тежестта на тялото си върху коня и изведнъж отекна пукот на разцепена кожа и лявото му стреме увисна разкъсано.

— Проклятие! — извика яростно той, успявайки да запази равновесие. — Ето го и краят на лова за мен!

Той постепенно забави ход, за да пропусне свитата край себе си, наведе се да освободи стремето от крака си, увиснало все още на върха на обувката му и се усмихна благодарно на Колин, щом момчето спря коня си и се върна при него. Когато всички ездачи отминаха, той слезе от жребеца си, за да огледа седлото, а Колин го наблюдаваше загрижен отстрани.

— Казах на оная свиня, коняря, да смени кожата още преди три дни — разфуча се Ян, като опипваше скъсания ремък. — Имаш ли излишен да ми послужиш?

— Мисля, че да — каза Колин, слизайки от седлото.

Докато Колин тършуваше из кожената си торба, Ян се озърна крадешком към поляната. Изборът на момента бе идеален. Дори сега ловните хрътки се бяха спрели в средата ѝ, отново изгубили следата.

Сега всяка секунда...

Помощник-ловците яростно се опитваха да укротят хрътките, а Брайън, леко раздразнен, пляскаше с камшика по ботуша си.

— Иуон, паленцата ти отново се разпиляха — каза той, обхождайки с поглед местността. — Келсън, тръгни напред и се опитай да разбереш какво се е случило. Те не могат да загубят следата сред открито поле. Иуон, ти остани тук.

Щом Келсън отпраши напред, Иуон се изправи на стремената си, за да се огледа по-добре, после седна, мърморейки недоволено. От

такова разстояние не бе способен да различи нищо сред кръжащите наоколо кучета и ездачи и разгневеният стар воин очевидно бе на път да избухне в яростна тирада.

— Проклетите зверчета са полудели! — изръмжа той. — Само почакайте, докато ги спипам...

— Хайде, Иуон, не излизай от кожата си — меко го прекъсна Брайън. — Явно не ни е писано да... о!

Брайън внезапно замлъкна по средата на изречението си и се вцепени, сивите му очи се разшириха от ужас.

— О, Господи! — прошепна той и замижа, сгърчен от болка. Камшикът и юздите паднаха от ръцете му, той се вкопчи в гърдите си и се олюля на седлото, заглушавайки стенанията си.

— Ваше Величество! — изкрещя Иуон.

Брайън се олюля и се свлече от седлото, а Иуон и Роджиър го сграбчиха мигновено за ръцете и успяха някак да го положат на тревата помежду си. Другите наоколо слязоха от конете си и се притекоха на помощ. Отнякъде изникна принц Нигел и безмълвно залюля отпуснатата глава на брат си в скута си.

Докато Иуон и Роджиър коленичеха разтревожени от лявата му страна, Брайън се сгърчи от нов спазъм на заслепяваща го болка и слабо извика: „Келсън!“

Понеже яздеше далеч напред с хрътките, Келсън по-скоро видя, отколкото чу суматохата отзад в центъра на ловната свита и се извърна в галоп, сигурен, че се е случила сериозна беда. Но когато стигна до групичката, шумяща около краля и зърна баща си проснат на земята в предсмъртна агония, рязко закова коня си, който се плъзна по влажната трева, скочи от седлото и си проби път през тълпата от зяпачи.

Брайън дишаше учестено, стиснал здраво зъби от острата болка, която го пронизваше при всеки удар на сърцето. Очите му трескаво се въртяха в орбитите си, опитвайки се да съзрат Келсън. Той упорито пренебрегваше усилията на Иуон, Роджиър и епископ Арилан да го успокоят.

Всичко, което успя да види, бе сина си, щом момчето падна на колене от дясната му страна. Кралят стисна ръката му, когато го заля нова вълна от болка.

— Толкова скоро — успя да прошепне той; ръката му почти смазваше Келсъновата със силния си натиск. — Келсън, помни какво

ми обеща. Пом...

Ръката му падна като отсечена в тази на Келсън и очите му се притвориха. Изтерзаното му от болка тяло се отпусна.

Докато Нигел и Иуон трескаво опипваха пулса му и търсеха някакви признаци на живот, Келсън наблюдаваше невярващ и зашеметен. Но не получиша обнадеждаващ знак. С глухо ридание Келсън се свлече на земята и долепи чело до ръката на краля.

Епископ Арилан се прекръсти зад него и зачете заупокойна молитва за Брайън с нисък и твърд глас в ужасяващата тишина. Всички лордове и васали наоколо паднаха на колене един подир друг и думите им прозвучаха като ехо на тези на епископа.

— Въздай му вечно спокойствие, о, Боже.

— И озари го с вечна светлина.

— Кирие елейсон^[1].

— Христе елейсон...

Познатите фрази преминаваха покрай ушите на Келсън, каденците галеха слуха му и успокояваха гаденето и болезнената празнота в дълбочината на стомаха му до поносима вцепененост, позволяваха на свитото му гърло да се отпусне и да си поеме дъх. След дълга пауза той отново бе в състояние да вдигне глава и да се огледа наоколо.

Нигел изглеждаше сериозен, почти спокоен, коленичил с безжизнената глава на Брайън в скута си. Пръстите му дълго и нежно галеха правата черна коса по спокойното чело, а мислите му витаеха в посока, известна единствено нему.

А Роджиър гледаше, без да вижда, очите му следяха само пръстите на Нигел, устните му машинално произнасяха литанията, но не проумяваше онова, което виждаше и изричаше.

По-късно младият принц щеше да си спомня главно за Иуон, дълго след като другите подробности на деня отшумяха милостиво от съзнанието му. Иуон бе намерил отнякъде червената ловджийска шапка на Брайън, сега изпоцапана и изпотъпкана в суматохата и ужаса на изминалите минути.

Белоснежното перо на шапката бе оцеляло по някакво чудо. *Чистотата му бе неопетнена, не се бе счуило. Иуон притисна шапката до гърдите си и перцето затрептя почти хипнотизиращо пред очите на Келсън.*

Иуон внезапно забеляза омагьосания му поглед и се втренчи в шапката и полюшващото ѝ се перо, сякаш никога не ги бе виждал преди. Последва миг на колебание. После той бавно взе перото в огромната си дясна ръка и го прегъна, докато се счупи.

Келсън трепна.

— Кралят е мъртъв... Ваше Величество — глухо измърмори Иуон с пепелявобледо лице под гъстите си рижави коси и мустаци.

Той бавно разтвори ръка и се загледа в счупения край на перото, което леко политна и кацна на рамото на Брайън.

— Зная — отвърна Келсън.

— Какво трябва... — гласът на Иуон се задави от чувства и той подхвана отново. — Има ли някакъв начин...

Не можа да продължи, раменете му се разтресоха конвулсивно и той зарови лице в шапката на Брайън.

Нигел вдигна поглед от лицето на мъртвия си брат и докосна рамото на стария воин.

— Не се измъчвай, Иуон — тихо каза той. Отпусна ръка, взря се в Брайън още веднъж и срещна очите на племенника си.

— Сега ти си крал, Келсън — продума нежно той. — Какво ще заповядаш?

Келсън отново сведе поглед към мъртвия си баща, после освободи ръката си и скръсти ръцете на краля върху гърдите му.

— Най-напред — произнесе той решително — изпратете хора да повикат генерал Морган.

---

[1] Господи помилуй — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Даже първенци седнаха и говореха против мен

Псалми, 119:23

Близо две седмици по-късно Морган и един-единствен негов помощник, загърнат в син плащ, похлопаха на северните порти на Ретмут, столицата на владенията на Брайън. Макар и утрото още да не бе настъпило, конете бяха покрити с пяна и почти изтощени, а при пресекливото им дишане от устата им се точеха снежнобели струйки пара в мразовития утринен въздух.

В Ретмут бе пазарен ден и улиците бяха по-задръстени от всякога. Коронацията на следващия ден бе привлякла стотици посетители — пътешественици от Единадесетте кралства. Те превръщаха тесните калдъръмени улички в почти непроходими.

Колички, натоварени с продукти, покрити с балдахин носилки, търговци с претъпканите си кервани, амбулантни продавачи, които с кресливи гласове предлагаха прескъпи джунджурии, благородници с отегчен вид, следвани от бляскавите си свити — всичко се смесваше в пъстра калейдоскопична картина от цветове, мириси и звуци, съперничаещи си с брилянтно декорираните сгради и арките на града.

Красивия Ретмут, тъй наричаха столицата. Лесно бе да се разбере защо.

Морган бавно яздеше изморения си жребец сред гъмжащата тълпа от пешеходци и превозни средства, следвайки лорд Дери към главната порта на двореца, замислено загледан в собственото си мрачно облекло, така биещо на очи сред този ослепителен разкош; пращната черна кожа покриваше почти цялата му ризница, а тежкият плащ от вълна и самур го обгръщаше от шлема до коленете.

Странно, колко бързо можеше да се промени атмосферата на един град. Същите тези весели и наконтени граждани преди няколко

седмици бяха облечени в подобни на неговите дрехи, искрено скърбящи за смъртта на своя монарх. Сега всички носеха цветовете на празника и веселбата.

Дали паметта им беше къса, или благословеното замайване на сетивата с отминаването на дните, или пък просто възбудата около коронацията караше тези обикновени, простички хора да отхвърлят скръбта и да се завърнат към нормалния ритъм на живота? Може би за тези, които никога не бяха познавали Брайън, бе въпрос само да променят умонастроението си и да сложат друго име пред титлата „крал“?

Друго име... друг крал... кралство без Брайън...

Спомени... девет дълги дни... мрак... Четирима уморени ездаци, спрели в лагера на Кардоса...

Пепелявите лица на лорд Ралсън, на Колин, на двамината стражи, когато те с побелели устни прошепнаха страхотната новина... болезненото и мъчително усилие в опита им да прекосят бързо дългите мили и да се докоснат до разум, който не можеше повече да им откликне, дори и да разбираше... вцепенението, което ги бе завладяло, докато продължаваха да съкращават във френетичен бяг безкрайното разстояние до Ретмут... изтощени коне, разменяни по пътя за нови... кошмарите на засадата, клането, от което само той и Дери бяха останали живи... още и още тъжни, мрачни мили...

А сега болезненото осъзнаване, че всичко е било истина, че цяла ера е отминала, че той и Брайън никога вече няма да препускат по хълмовете на Гуинид...

Тази всепоглъщаща тъга докосваше Морган почти като физическо тяло и заплашваше да го завладее напълно, да го смаже и съкруши така, както не бе успяла през тези девет дни яздене.

Отворил широко уста за глътка въздух, той се притисна здраво към лъка на седлото, за да се задържи.

Не! Не биваше да позволява чувствата му да се намесват в това, което му предстоеше! Трябваше да се затвърди властта, да се короняса краля, а битката — да се спечели.

Той се опита да се отпусне, да си поеме дълбоко дъх и да се овладее; искаше мъката му да поутихне. По-късно щеше да има достатъчно време да потъгува насаме — а може би и нямаше да се наложи, ако се провалеше в задачата си и го връхлетеше участта на

Брайън. Но стига с тези мисли. Точно сега страданието бе лукс, който не можеше да си позволи.

В следващия миг той внезапно възвърна самообладанието си и се взря пред себе си, за да види дали Дери беше забелязал вътрешната му борба.

Опасенията му не се оправдаха или пък Дери се преструваше на невъзмутим. Младият господар на покрайнините бе твърде зает да се крепи здраво на седлото и да избягва пешеходците, за да обръща внимание на нещо друго. А Морган знаеше, че раните на младия мъж му причиняват немалко неприятности, въпреки че Дери не го признаваше.

Морган си проби път до своя спътник и тъкмо щеше да го заговори, когато конят на онзи се спъна. Морган сграбчи юздите му и по чудо животното не падна, но ездачът му се наклони силно напред и едвам успя да се закрепи.

— Добре ли си, Дери? — попита Морган разтревожен, като пусна юздите и сложи ръка на рамото му.

Бяха се спрели по средата на улицата и Дери бавно се изправи на седлото си с изражение на болка върху видимата част от лицето му изпод кръстоносния шлем. Внимателно слагайки увитата си в бинт лява китка в дясната си ръка, той притвори очи и си пое дълбоко дъх, после ги отвори и леко кимна.

— Всичко е наред, милорд — прошепна той. Постави отново ранената си ръка в черната копринена превръзка, провесена на рамото му и се закрепил със здравата си ръка на коня. — Просто ударих китката си о седлото.

На лицето на Морган бе изписано недвусмислено скептично изражение. Той понечи сам да провери наранената китка, но жестът му бе прекъснат от пронизителен вик почти в ухото му.

— Сторете път за Първенеца на Хауис! Път за негово Върховенство! — И после, с по-нисък глас: — Не можеш ли да намериш друго място да държиш ръцете си, войнико?

В същия миг върху коня на Морган рязко изплющя камшик. Животното отскочи встрани по-напористо, отколкото Морган би могъл да очаква и блъсна жребеца на Дери сред неколцина крещящи пешеходци.

Очите на Дери проблеснаха разгневено, щом Морган се извърна да го погледне и той за малко да отвърне на нападателя със същото, когато генералът предупредително го сръчка да премълчи. Морган изписа на лицето си, както се надяваше, нещо подобно на извинително-смирена усмивка и сигнализира на Дери да стори същото.

Защото крещящият бе двуметров гигант с бронзова ризница, облечен в яркозеленото и виолетово на обединените кралства на Хауис и Ланид. И докато сам не би представлявал голямо препятствие при нормални обстоятелства, то сега мъжът *беше* придружен от шестима като него. А пък Дери бе ранен. В известна степен това променяше ситуацията в полза на другите. Освен това Морган не изгаряше от особено желание да бъде арестуван и хвърлен в тъмница тъкмо сега. Залогът бе прекалено голям.

Морган наблюдаваше с нескрит интерес преминаването на гигантите. Впери внимателен поглед в рунтавите им черни бради и гъстите коси; в крилатите бронзови шлемове, които отличаваха носителите им като наемните войници на Конайти; във варварски нашарените във виолетово и зелено ливреи, носещи емблемата на Хауис; в дългите мечове на поясите им и извитите тежки кожени камшици в ръцете им.

Не се знаеше кой или какво представлява Върховенството на Хауис, макар и Морган да таеше известни подозрения. Гигантите охраняваха пищно натруфена с орнаменти закрита карета, теглена от четири подобни един на друг сиви коня. А украсените с гоблени завеси, спускащи се от прозорците, бяха извезани с ослепително ярки зелени, виолетови, оранжеви и огненорозови мотиви. Отзад крачеха още шестима мургави гиганти. Предвид на тези обстоятелства Морган се съмняваше, че биха одобрили приближаването му до каретата.

Нямаше значение. Морган си имаше едно наум за всеки, който безочливо дръзваше да се именува „Негово Върховенство“. Той нямаше да забрави Първенеца на Хауис и неговите васали.

Очевидно и мислите на Дери се движеха в подобна посока, тъй като, щом кортежът отмина, се приведе към Морган със зла, дяволита усмивка.

— В името на всички дяволи в ада, какво е Първенец на Хауис?

— Не съм сигурен — отвърна Морган с прочувствен драматичен шепот. — Но не мисля, че е толкова висшестоящ като Квинтесенция,

да речем, или Перифраза. Може би е някой нисшестоящ посланик с илюзии за собствената си значимост.

Морган се надяваше репликата му да бъде дочута и наоколо наистина се разнесе нервен смях. Последният гигант се извърна към тях, но Морган надяна маска на невинност на лицето си и се поклони на седлото. Гигантът отмина.

— Е, който и да е той — каза Дери, след като продължиха пътя си, — той определено е обграден със зле възпитани васали. Някой трябва да им даде добър урок.

Този път Морган се обърна със зла усмивчица към него.

— Мисля за това — заяви той.

Той посочи надолу по улицата, където шествието тъкмо завиваше зад ъгъла. С приближаването на отряда към двореца оловният гигант с прекомерно подвижния камшик раздаваше удари на поразия и други видни граждани също бяха изумени.

И тогава се случи нещо странно. Дългият черен камшик, който гигантът размахваше с очевидно удоволствие, внезапно си науми нещо свое. След отмятането си при един особено рязък удар върху бягащо по улицата хлапе, той рязко и необяснимо се уви около предните крака на коня на гиганта.

Преди всеки да е разбрал какво се е случило, конят и гигантът се сгромолясаха на калдъръмената улица сред мятане, бъхтене, ритници, викове и стържене на метал.

Щом гигантът се изправи, почервенял от гняв, изригващ високоизразителен поток от псувни и проклетия, силен изблик на смях разтърси тълпата наблюдатели. И накрая гигантът трябваше да отреже ремъка на камшика си, за да освободи подплашения си кон.

Морган се бе нагледал достатъчно. Той кимна на Дери със самодоволна усмивка да го последва надолу по една по-малко задръстена уличка.

Като се озоваха на другия край, Дери изкосо хвърли поглед на командира си.

— Колко удовлетворително бе за нас, че гигантът се оплете в собствения си камшик, милорд — промълви Дери. В гласа му се долавяше нескрито възхищение. — Доста непохватен е, нали?

Морган повдигна едната си вежда.

— Да не би да намекваш, че аз имам нещо общо с този злощастен инцидент? Така ли е, Дери? Както и да е, разбирам, че гигантите понякога си имат проблеми с координацията на движенията. Мисля, че това се дължи на факта, че имат твърде малко мозък в главите си. — Той добави почти на себе си. — Освен това, никога не съм обичал хора, които налагат другиго с камшик.

Главният двор на кралския дворец бе по-претъпкан от всеки друг път, когато Морган го бе виждал, дори като момче. Единственото, което трябваше да сторят с Дери сега, бе да си проправят път към вратите. Един бог знаеше какво щяха да правят с всички тези хора.

Явно повечето от дошлите за утрешната коронация величия бяха настанени в самия дворец. Площта пред главното стълбище бе претъпкана с карети, паланкини, каруци и натоварени с тежък багаж животни. Навсякъде кръжаха видимо объркани лордове, техните дами и рояците им от прислужници. Врявата и вонята бяха ужасяващи.

Морган бе удивен, че толкова много представители на благородническото съсловие на Единадесетте кралства се бяха стекли за церемонията. Не че коронацията на следващия крал Халдейн бе забележително събитие — съвсем не. Но това, че толкова много враждуващи помежду си владетели щяха да бъдат мирно и по своя воля събрани на едно място, бе наистина забележително събитие. Той щеше твърде много да се учуди, ако не се развихреше поне една препирня до края на тържествата.

Вече група оръженосци от двете враждуващи държави Форсин и Буфър спореха за предимството на господаря си на трапезата тази вечер. Смешното в случая бе, че те щяха да заемат второстепенно място до друг владетел. Защото всичките пет държави на Буфър бяха под протектората и икономическия контрол на Хорт на Орсал. А знамето на Орсал вече се развяваше на един флагщок, издигащ се на главната кула на крепостната стена. Посланикът на Хорт щеше да предхожда всички съперници на Форсин.

Самият Орсал, който контролираше търговията в повечето от южните морета, явно не си бе направил труда да дойде. Връзките му с Р'каси на север не бяха твърде приятелски в последно време. Старият

морски лъв навярно бе счел за по-мъдро да си остане у дома и да бди над монопола на пристанищата си.

Ала младият Орсал беше тук. Вдясно неговите морскосини знамена се вееха на четири или пет пилона. Многочислени слуги в ливреите на рода Орсал разтоварваха тежко натоварения му керван.

Морган реши да се обади на младия Орсал след коронацията утре, ако, разбира се, беше все още жив. Той също си имаше неприятности с държавите на Форсин. Може би постигането на взаимно съгласие можеше да разреши проблема. Орсал поне щеше да знае какво е отношението на Морган към него. Коруин и държавата на Хорт винаги се бяха радвали на прекрасни взаимоотношения.

Морган кимна за поздрав при минаването на канцлера на Торент, но умът му не се занимаваше повече с чуждестранните посланици. Трябваше да се срещне с лордовете на Регентския съвет преди края на деня. Нужно бе да е нащрек и с пристигащите местни величия.

Морган зърна ярко оранжевото кадифе на лорд Иуон, увенчано с познатата рижа коса, който тъкмо влизаше през главните порти на върха на парадното стълбище. Старият пер бе придружен от лорд Бран Корис и пера на Източните покрайнини. А вляво, насочвайки се към кралските конюшни, един паж водеше два коня със светлия кариран плат на рода Маклейн върху седлата им.

Сега вече *имаше* силна подкрепа, на която можеше да разчита. Лорд Джеърд, неговият вуйчо, управляваше почти една пета от земите на Гуинид, ако се броеше и графството на Киърни на по-възрастния му син, присъединило се към собствения му Касан. А лордът на Киърни, Кевин, бе дългогодишен приятел на Морган, и в скоро време щеше да му стане зет. Да не говорим за третия Маклейн, Дънкан, от когото по-късно щеше да зависи толкова много през днешния паметен ден.

Като посочи на Дери да го последва, Морган си проправи път през задръстения кралски двор вляво от стълбището. Дери спря коня си от лявата му страна и двамата слязоха от седлата. След като поразтри нозете на коня си, Морган хвърли поводите на Дери, свали шлема си и с отсъстващ поглед разчорли сплъстените си руси коси, като се озърташе за някое познато лице.

— А, Ричард Фиц Уилям! — извика той и вдигна за поздрав ръката си в ръкавица.

Висок, чернокос млад рицар в кралска пурпурна ливрея се обърна при произнасянето на името си и като разпозна новодошлия, се усмихна. Усмивката обаче изчезна внезапно от загриженото му лице, щом си проправи разтревожено път към Морган.

— Лорд Аларик — промърмори той и бързо се поклони с напрегнато изражение в тъмните си очи. — О, вие не трябваше да сте тук, Ваше Благородие. На Съвета е заповядано да ви изгони тълмом и духом, говоря самата истина!

Очите му тревожно се стрелнаха от Морган към Дери и обратно. Както закачаше шлема си на лъка на седлото, Дери се смръзна на място, после се заглавичка с хамута при един остър поглед на господаря си. Морган насочи вниманието си към Ричард.

— Нима Съветът възнамерява да действа срещу мен, Ричард? — попита той с престорена невинност. — Но защо?

Ричард неловко се размърда, опитвайки се да избегне очите на Морган. Той бе обучен заедно с младия пълководец и неимоверно му се възхищаваше въпреки онова, което говореха за него, но сега не искаше пръв да му съобщи неприятната вест.

— Аз... не съм сигурен, Ваше Благородие — заекна той. — Те... е, чували сме някои слухове, нали? — Той уплашено се вгледа в Морган, сякаш се надяваше генералът да не е чул нищо, но Морган вдигна разбиращо вежди.

— Да, зная за духовете, Ричард — въздъхна той. — Но ти не им вярваш, нали?

Ричард плахо поклати глава.

Морган плесна силно вбесен шията на коня си и животното подскочи.

— Дяволите да ги вземат ония, които приказват срещу мен! — извика Морган. — Ето от какво се боях! Дери, спомняш ли си какво ти казах за Регентския съвет?

Дери изкриви устни и кимна.

— Добре — процеди Морган. — Тогава как би предпочел да предразположиш Съвета на лордовете, докато аз се захвана за работа?

— Да не искате да кажете *отлагане* на съвещанието, сър?

Морган се засмя и го потупа по рамото.

— Дери, моето момче, харесвам начина ти на разсъждение! Напомни ми да ти измисля подходяща награда.

— Да, сър.

Морган се обърна към Ричард и му подаде шлема си и двата чифта юзди.

— Ричард, ще се погрижиш ли за конете и амуницията им?

— Разбира се, милорд — отвърна оръженосецът, поглеждайки към двамата мъже с учудено изражение. — Но внимавайте, сър — и двамата.

Морган кимна сериозно и потупа Ричард по рамото, после решително си запроправя път към стъпалата. Дери го следваше по петите.

Стълбището и входът бяха все още задръстени от пищно облечени благородници и дами и Морган изведнъж си даде сметка как изглежда в очите им с прашния си черен кожен плащ. Но имаше и нещо по-лошо от това, осъзна той. Докато се изкачваше по стъпалата забеляза, че разговорите секваха при минаването му, особено сред дамите. И когато отвърна на погледите им с обичайната си полуусмивка и поклон, дамите се отдръпнаха, като че ли се бояха от него, а мъжете положиха ръце на оръжията си.

Той осъзна внезапно естеството на проблема. Въпреки продължителното му отсъствие го свързваха с ужасяващите слухове за Дерините. Някой наистина сериозно се бе постарал да опетни името му. Тези хора всъщност вярваха, че той е зъл магьосник от рода на Дерините, за които разказваха легендите!

Много добре. Нека го гледат. А той ще продължава да играе тази роля. Ако искаха да видят любезен и изискан, многозначително заплашителен лорд на Дерините в действие, нека му се полюбуват!

С леко наперена походка Морган се спря на прага, за да изтупа прахта от дрехите си, извърщайки се нарочно така, че мечът и ризницата му да блеснат страховито, а косата му да грее като полирано злато под слънчевите лъчи. Публиката му бе съответно поразена.

Когато се увери, че действията му са постигнали желания ефект, той зарея още веднъж поглед сред тълпата, този път по-бавно. После се извърна на пети като дръзко, безочливо хлапе и хлътна в залата. Дери го следваше зад гърба му като бдяща синя сянка, лицето му — загадъчно забулено под гъстата грива от къдрава кестенява коса.

Залата беше огромна. Така трябваше да изглежда една истинска дворцова зала. Защото Брайън беше изключителен и велик крал, с много васали и поддържаше дворцова свита, която му отвърщаше с предана служба.

Високо засводена с дъбови колони и извезани със сърма бойни знамена, залата представляваше един вид символ на новото обединение на Единадесетте кралства, осъществено по времето на двадесет и пет годишното владичество на Брайън. Флаговете на Картмур и Косан, на Киърни и Келдиш Райдинг, на Свободното пристанище на Конкарадин, Протекторатът на Меара, Хауис, Ланид, Конет, Хорт на Орсал, епископските знамена на повечето от висшите духовници в Единадесетте кралства — всички висяха от дъбовите клони, а копринените им и сърмени емблеми и орнаменти блестяха в приглушената светлина, изливаща се от прозорците на централния кораб и от трите огромни камини, които отопляваха залата.

Богатите гоблени върху стените си съперничеха по блясък и разкош с хералдическите знамена. А над главната камина в центъра на залата просветваше с тъмни отблясъци Златният Лъв на Гуинид на фона от тъмночервено кадифе.

„Изправен на задни лапи е златисточервеният лъв“, пратениците бяха извезали герба на Халдейн върху гоблена над камината. Но само хералдическият словоред не можеше да обрисова богатата везба, неоценимото художествено майсторство и бижутерската изработка, въплътени в тази творба.

Гобленът бе извезан преди повече от петдесет години от дядото на Брайън, крал Малкълм. Времената тогава бяха по-трудни и почти три години бяха нужни на бързопръстите тъкачи на Келдиш Райдинг да изготвят само основния му дизайн. Минаха още пет години, докато златарите и бижутерите на Конкарадин влагаха своето майсторство. А бащата на Брайън, Донал, накрая бе окачил произведението на изкуството в голямата зала.

Морган помнеше реакцията на малкото русо момче, когато видя Лъва за първи път. Първоначалното впечатление се бе врязало неизличително в паметта му заедно с първия поглед към Брайън, бляскавия крал, който бе застанал пред Лъва на Гуинид и бе посрещнал срамежливия млад паж в кралския двор.

Морган се наслади на аромата на щастливите си спомени и погледна към гоблена още веднъж, бавно, както правеше винаги след продължително отсъствие.

Едва след това позволи на погледа си да се плъзне безгрижно нагоре, наляво, където висеше друг хералдически флаг.

Изработен в зелено, върху черна коприна, Грифонът на Коруин предизвикваше всъщност много от общоприетите правила на хералдическото изкуство, поне що се отнася до цветовете. Но може би именно това бе част от чара на наследството на Дерините — независимо каква лоша слава си бе спечелила тяхната кръвна жилка през последните десетилетия.

Смарагдовия Грифон, с крила, натежали от злато и скъпоценни камъни, вдигнал глава и ноктести лапи в яростна изправена поза — *segreant*^[1], що се отнасяше за грифони, искреше мрачно, заплашително, с почти зловеща аура на бляскавия черен фон. Златен бордюр — двойно везаната шевица на стария герб на Морган въздаваше почит на бащиното му наследство.

Морган бе склонен да забрави за земите на предците си. Може би така бе най-добре. Тъй като едва десетината имения с господарски домове, разпръснати из кралството, бяха в по-голямата си част зестра на сестра му, умело управлявани от тази прекрасна дама, и скоро щяха да се присъединят към земите на Киърни, щом се омъжеше идната пролет за Кевин Маклейн. Тогава единствено златното съкровище върху щита от самурова кожа щеше да остане от унаследеното му имущество, както и името, което носеше.

Извикването на това име изтръгна Морган от мечтите му. На десетина стъпки встрани лорд Роджиър си пробиваше път сред коронованите благородници. Слабото му лице бе изтощено от тревога, а тънките кафяви мустачки бяха настръхнали от нетърпение.

— Морган, очаквахме те преди няколко дни! Какво се е случило? — Той се вгледа напрегнато в Дери, когото очевидно не бе разпознал, но въпреки това бе видимо разтревожен от присъствието му. — Къде са лорд Ралсън и Колин?

Морган пропусна покрай ушите си въпроса на Роджиър и решително се отправи към вътрешността на залата. Зърнал бе Иуон да се приближава с Бран Корис и Ян Хауел. Ако изчакаше, можеше да

съобщи новините наведнъж. И без това разговорът щеше да е достатъчно болезнен. С Ралсън бяха добри приятели.

Когато се приближи до тримата, Кевин Маклейн застана отляво на Морган и го потупа по рамото в мълчалив поздрав. Роджиър почти връхлетя върху тях в раздражението си.

— Но, Морган! — просъска разпенен Роджиър. — Ти не отговори на въпроса ми. Случило ли се е нещо с тях?

Морган се поклони за поздрав на събралата се групичка.

— Страхувам се, че да, Роджиър. Ралсън, Колин, двамата стражи, трима от най-добрите ми офицери — всички са мъртви.

— Мъртви! — зяпна от изумление Иуон.

— О, Господи — простена Кевин. — Аларик, какво се е случило?

Морган плесна с ръце зад гърба си и се подготви решително за мъчителния отговор.

— Бях в Кардоса, когато новините пристигнали. Взех за придружители със себе си Дери и трима от моите хора и незабавно се отправихме към Ретмут. На два дни път от Кардоса попаднахме на засада — мисля, че беше край Валорет. Ралсън и стражите ни бяха убити на място. Колин почина от раните си на следващия ден. Дери може би е изгубил способността да си служи с дясната ръка, но поне спаси живота си.

Ян се намръщи и поглади брадата си с неискрена тревога.

— Но това е ужасно, Морган. Зловеща новина! И колко души казваш, че ви нападнаха?

— Не съм казвал подобно нещо — отвърна Морган с безразличие. Подозрително се вгледа в Ян и се опита да отгатне причината за въпроса му. — Но струва ми се, че бяха десетина или дванайсет, така ли беше, Дери?

— Убихме осем човека, милорд — отвърна незабавно Дери. — Но неколцина избягаха в суматохата.

— Хмм — изсумтя Иуон. — Девет мъже на Гуинид убиват само осем от злодеите? Мисля, че сте могли да се справите *по-добре*, дявол да го вземе!

— И аз съм на същото мнение — добави Ян и нехайно скръсти ръце върху бродирания си жакет от златистожълта коприна. — Не бих казал, че съм вещ в тези дела като лорд Иуон, но ми се струва, че сте се представили в доста лоша светлина. Разбира се, никой от нас не е

присъствал там... — Той вдигна рамене и многозначително приглуши гласа си.

— Вярно е — рече Бран Корис и очите му се свиха подозрително. — Никой от нас не е присъствал там. Тогава как можем да бъдем сигурни, че нещата са се развили именно така? Защо не си употребил скъпоценната си Деринийска сила, за да ги спасиш, Морган? Или *не си пожелал*?

Както се беше извърнал, Морган застина на място и стрелна с разярен поглед Бран. Ако този идиот не бе достатъчно внимателен, щеше да предизвика нещо, което Морган трябваше да извърши. Ала тук и сега не се осмеляваше да пролива кръв.

Проклятие! За втори път през този ден трябваше да се въздържа от една хубава битка!

— Не чух тази забележка — остро изрече той. — Подчиних се на заповедта на моя крал и дойдох. — Той се обърна наляво. — Кевин, имаш ли представа къде е Келсън сега?

— Ще му кажа, че си тук — отвърна Кевин и се изплъзна от погледа на Бран, преди разгневеният лорд да го спре. Светлият кариран плащ се развя вихрено около плещите му, когато се втурна през залата.

Бран сложи ръка на меча си и хвърли гневен поглед на Морган:

— Добре маневрираш, Морган. Но мисля, че седем убийства са достатъчно висока цена, която си платил за присъствието си тук!

Той понечи да извади камата си, но Иуон го хвана за китката и го принуди да сложи острието обратно в ножницата.

— Престани, Бран — изръмжа Иуон. — И виж какво, Аларик, бих желал да не беше идвал тук. Откровено казано, кралицата даже не искаше Келсън да те извика. Във всеки случай мисля, че не бива да виждаш момчето, докато не сме разговаряли с Нейно Величество.

— Наясно съм по отношение на чувствата на кралицата към мен, Иуон — тихо отвърна Морган. — За щастие на съвестта ми не лежи тревогата какво си мисли тя. Обещах пред бащата на момчето да се грижа за него и възнамерявам да устоя на думата си. — Той небрежно се огледа около себе си. — А и изобщо не съм сигурен, че Брайън би одобрил Съветът да се занимава с мен на днешното си съвещание. Затова сте се събрали всички тук, така ли е, господа?

Лордовете на Съвета си размениха плахи погледи и се опитаха да предположат кой бе съобщил на Морган за плановете им. Морган

зърна в залата принц Нигел, който разговаряше с възбудения Кевин и се отправяше към Морган и хората около него.

— Трябва да разбереш, Морган — настояваше Роджиър. — Никой от нас не е лично настроен срещу теб. Но кралицата — е, тя много тежко посрещна смъртта на Брайън.

— И аз също, Роджиър — отвърна спокойно Морган, но сивите му очи заблестяха.

Нигел застана пъргаво между Роджиър и Иуон и хвана Морган за ръката.

— Аларик, очарован съм да те видя. И лорд Дери също.

Дери се поклонил признателно, очевидно доволен да бъде разпознат от кралския дук и благодарен за прекъсването на враждебните реплики. Всички около него също се поклониха.

— Трябва обаче да те помоля за една услуга — продължи Нигел, играейки напълно ролята на любезен домакин. — Би ли имал нещо против да седнеш на мястото на Аларик в Съвета, Дери? Има една важна задача, която трябва да му възложи.

— За мен ще бъде особено голяма чест, Ваше Височество.

— Прекрасно — каза Нигел и продължи да си проправя път с Морган в посоката, в която бе изчезнал Кевин. — Ще ни извините ли, господа?

Когато Нигел и Морган се насочиха и изчезнаха в посока към кралските покои, Ян мислено поздрави Нигел за елегантното измъкване. Не че имаше някакво особено значение. Даже Морган да бе разговарял с Келсън, а нямаше никакъв начин да му попречи да стори това, все пак щеше да има още няколко изненади за лорда на Дерините.

Но възникваше друг неочакван проблем — лорд Дери, военният съветник на Морган. И Бран Корис беше изненада. Той знаеше, че силата на Морган в Съвета щеше да бъде намалена най-малко с един глас. Кончината на Ралсън го бе показала. А сега се оказваше, че Бран Корис също бе отстъпил. Щеше да е интересно да се открие кой бе предизвикал промяната. В миналото Бран бе винаги строго неутрален.

Когато той и Нигел напуснаха голямата зала, Морган бе удивен от промяната, настъпила в по-малкия брат на Брайън през последните два месеца. Макар и кралският дук да бе само в средата на тридесетте,

с няколко години по-голям от Морган, той изглеждаше двойно по-възрастен.

Всъщност промяната не бе във външността му. Смолисточерната му коса не беше прошарена. Нигел нито се беше прегърбил, нито трепереше от годините. Ала нещо непознато се бе появило в очите му, помисли си Морган, докато крачеха по дългия мраморен коридор. Нигел винаги бе по-спокойният от двамата братя, по-прилежният и по-усърдният, но сега имаше нещо ново в погледа му, сякаш някаква *лудост*, каквато Морган никога не бе виждал преди. Нигел също бе посрещнал твърде тежко смъртта на брат си.

Скоро, след като се скриха от погледа и любопитните уши на придворните, Нигел изличи престорената усмивка от лицето си и разтревожено погледна Морган.

— Трябва да побързаме — промърмори той; дългите му крачки отекваха по широкия мраморен под. — Джихана се готви да свика Съвета и да предяви обвинения срещу теб. А аз не си спомням да съм виждал някога лордовете на Съвета в по-отвратително настроение. Сякаш всички са повярвали в слуховете около смъртта на Брайън.

— О, няма съмнение, че са повярвали — продума Морган с горчивина в гласа си. — Те наистина си мислят, че съм убил Брайън по някакъв начин с помощта на Деринийска магия, докато съм бил в Кардоса. Но даже един истински Дерини не би могъл да го извърши. — Той изсумтя. — А има и наивници, които вярват, че е починал от сърдечен пристъп.

Те се приближиха до едно място, където коридорът се разклоняваше и Нигел избра десния ръкав, към дворцовите градини.

— Е, и двете теории бяха разисквани надълго и нашироко. Предполагам, че това е неизбежно. Но Келсън има друго предположение, и аз съм склонен да се съглася с него — че Чариса има нещо общо с тази работа.

— Навярно е прав, твърде е възможно — отвърна Морган, без да забавя крачка. — А що се отнася до Съвета — мислиш ли, че можеш да се справиш с тях?

— Откровено казано, не — намръщи се Нигел. — Поне не за дълго.

Минаха покрай пост стражи и Нигел разсеяно отвърна на стегнатия им поздрав.

— Виждаш ли — продължи дукът, — би било далеч по-различно, ако Келсън беше вече крал на пълнолетна възраст. Ако случаят бе такъв, той би могъл просто да забрани на Съвета да скалъпва срещу теб нелепи обвинения без конкретни доказателства. Но той не е пълнолетен и не може да го направи. Докато все още е непълнолетен, независимо от малкото време, което му остава до зряла възраст, Регентският Съвет има вицекралски пълномощия, на които той не би могъл да се противопостави. Те решават коя е подходящата тема за дискусия и имат право да гласуват по силата на мнозинството и да те обвинят и осъдят. И независимо дали ще успеят или не, накрая всичко ще зависи в голяма степен от личните способности на Келсън да манипулира гласуването.

— Наистина ли ще може? — попита Морган, щом двамата се заклатушкаха по разкривеното стълбище, водещо към градината.

— Не зная, Аларик — отвърна Нигел. — Той е добър, дяволски добър... но просто не знам. Освен това, ти видя ключовите фигури в Съвета на лордовете. След като Ралсън е мъртъв, а Бран Корис отправя открити обвинения — е, това не ми изглежда никак обнадеждаващо.

— Бих могъл да ти кажа същото в Кардоса.

Двамата се спряха под една дървена беседка край лабиринт от чемширови дървета. Морган се огледа крадешком за някакъв знак от Келсън и мислено в себе си одобри този избор на място за среща.

— Тези опити на Джихана да ме дискредитира в последно време, Нигел... какво обвинение възнамерява да отправи тя срещу мен?

Нигел постави крак върху една резбована каменна скамейка и хвърли сериозен поглед на Морган, опрял лакът на коляното си.

— Предателство и ерес — отвърна той спокойно. — И това не са празни предположения. Информацията е сигурна!

— Сигурна! — избухна Морган. — По дяволите, Нигел, сигурна е смъртта на Келсън, ако Джихана не ми позволи да му помогна! Нищо ли не разбира?

Нигел безпомощно вдигна рамене.

— Кой може да бъде сигурен разбира ли нещо Джихана или не? Зная, че нашият скъп лорд Роджиър ще отправи официално обвинение в предателство. И няма никаква вероятност архиепископ Кориган да се откаже от обвинението си в ерес. Кралицата даже ще доведе онзи

архиепископ от Валорет — как се казваше, този, който продължава да подлага на жестоки гонения Дерините на север?

— Лорис! — просъска Морган и се извърна с отвращение.

Седнал в беседката, той се взираше над ниските й перила към лабиринта от дървета. Погледнато оттук, сложността му не бе толкова очевидна, ала Морган внезапно осъзна, че той почти символизираше дилемата, пред която се бе изправил: тайнствено преплетена с нови непредвидени трудности, изникващи на всеки завой. С изключение на това, че лабиринтът все пак имаше някакъв изход.

Той се обърна отново към Нигел, възвърнал напълно присъствието на духа си.

— Нигел, убеден съм, че в една честна и справедлива борба Келсън би победил Чариса веднъж завинаги — стига само да притежава силата на Брайън. Трябва ми само време да помисля за това. Джихана съзнава ли наистина какво се готви и какво ще се случи на Келсън, ако той се изправи срещу Чариса без тази сила? Ти си следващият. Знаеш за какво говоря.

— Ако подозира нещо, едва ли би го признала — въздъхна Нигел. — Ако мислиш, че това ще помогне, бих опитал да поговоря с нея още веднъж. Трябва поне да спечеля малко време.

— Добре — продума Морган. — А ако не можеш да се споразумееш с нея, опитай се да окажеш и известен натиск.

— Ще сторя каквото мога — кимна мрачно Нигел. — Добре би било да започне да действа като зряла жена с ум в главата. А сега довиждане. Ще се видим по-късно.

— Надявам се — отвърна Морган почти на себе си, щом дукът се изгуби зад завоя на пътеката.

Морган се усмихна горчиво, втренчил поглед в перилата на лятната беседка, очаквайки появата на Келсън. Лично той не вярваше, че някой е способен да умилостави или упражни натиск върху капризната и своенравна кралица, най-малкото пък Нигел, който винаги е бил открит привърженик на изпадналия в немилост генерал.

От друга страна обаче Нигел бе девер на кралицата и това донякъде накланяше везните в негова полза. Кой знае? В края на краищата, в свят, в който боговете произлизаха и се прераждаха от мъртвите и полусмъртните призоваваха по своя воля силите на доброто и злото, теоретически всичко бе възможно.

Той никога не бе разбирал неприязънта на Джихана. Знаеше добре, че тя се основава на древното, дълбоко вкоренено подозрение към магията на Дерините. И този страх бе подсилен в продължение на поколенията от проклятието на войнстващата Църква върху всички окултни изкуства. Ала сигурно тук се криеше и нещо повече.

Определено някога е имало основателна причина за подозрения срещу съществата Дерини. Морган пръв трябваше да го признае. Но от началото на Междуцарствието на Дерините бяха минали почти триста години. И макар че в продължение на три поколения Единадесетте кралства бяха под силното им владичество, онези тежки дни бяха отминали от цели два века.

Дори по време на разцвета в управлението на Дерините сред братството им имаше само шепа създания, които се занимаваха с тъмни зверства и варварщини. А в замяна на това съществуваха хиляди. Дерини, на които бе скъпа връзката с хората — същите Дерини, които водени от Камбър от Кулди, накрая бяха открили, че при определени условия в някои избрани индивиди пълната власт на Дерините можеше да бъде придобита и от човешките същества.

Съществуваше и друг решителен удар, нанесен от Камбър, довел до победа, и Междуцарствието на Дерините свърши тъй бързо, както бе започнало. Бившите тирани-водачи бяха екзекутирани от техните собствени привърженици и управлението бе възстановено за потомството на старите човешки господари.

Но разгневените маси и войнстващата Църква скоро забравиха, че това освобождение, също както и робството, дължаха на господарите — Дерини. И скоро престанаха да правят разлика между добрите и лошите Дерини.

В продължение на петнадесетте години на Реставрацията, време, недостатъчно дори за едно поколение Дерини, братството стана жертва на едно от най-кървавите преследвания, на които е било свидетел цивилизованото човечество. Броят на Дерините беше намален с две трети в една мълниеносна чистка. А онези, които оцеляха, или се изпокриха и отрекоха наследството си, или заживяха в постоянен страх и безпокойство под протекцията на няколко човешки владетели, които си спомняха истинското положение в историята на Дерините.

С течение на времето спомените избледняваха. Жаждата за преследване бе утолена у всички, с изключение на най-отявлените

фанатици. Няколко избрани фамилии Дерини се вдигнаха още веднъж в защита на достойнствата и свръхестествените си способности. Но магията, ако изобщо си служеха с нея, бе използвана изключително внимателно и дискретно. Повечето Дерини, независимо към коя каста принадлежаха, просто отказваха да употребяват свръхестествените си сили по каквито и да било причини. Разкриването им без човешката протекция би означавало смърт за тях.

Сред хората обаче първоначалната магия на Реставрацията се практикуваше. И постепенно се наложи, макар и да не се признаваше открито, че управниците на Гуинид и някои други господари на Единадесетте кралства притежават необикновени способности, някак мистериозно свързани с божествения произход на господството им. Деринийният произход на тази сила не се признаваше гласно, ако въобще споменът за него не беше заличен. Но тези магически способности съществуваха, ритуално пренасяни от бащи на синове в продължение на близо един век — такава сила бе помогнала на Брайън да надвие Марлук преди петнадесет години.

Джихана обаче бе в стара вражда с Морган, започнала дори преди тази историческа битка. Всъщност, не от самото начало...

Когато Брайън въведе за пръв път в дома си принцесата с кестеняви коси и я направи своя кралица, Морган се радваше както цял Гуинид на кралската любовна двойка. Тогава той бе оръженосец на краля и като всички млади мъже в двора бе главозамаян от хубостта на прекрасната кралица. Морган я обожаваше с плама на своя младежки възторг. Джихана бе донесла със себе си нова радост и блясък в двора на Ретмут. Хората я обичаха за това.

После дойде денят, когато Брайън неблагоприятно се изпусна, че Морган е наполовина наследник на Дерините. Тогава Джихана силно пребледня. И скоро, твърде скоро след това последва съдбоносната война с Марлук.

Той все още пазеше ярък спомен за този ден преди петнадесет години, когато с Брайън блеснаха с последната си победа над Марлук и язدهха обратно към Ретмут, предвождайки победоносната армия.

Спомняше си колко горд бе Брайън тогава с младия мъж, почти още дете — Морган, едва навършил четиринайсет, когато се втурнаха в покоите на Джихана да ѝ съобщят великолепната вест. И изражението на спотаен ужас и отчаяние, изписано на лицето ѝ, когато тя осъзна, че

съпругът ѝ е защитил трона си и е спечелил битката с помощта на магията на Дерините.

Непосредствено след това Джихана се оттегли в пълно усамотение близо два месеца, приемайки монашество в абатството на Сейнт Гилс, близо до Шанис Меер. Скоро тя и Брайън възстановиха добрите си отношения и кралицата се завърна в Ретмут със своя господар. Но след този случай започна да избягва Морган. А на следващото лято, когато се роди Келсън, тя даде ясно да се разбере, че не иска да има нищо общо с младия лорд на Дерините.

Решението ѝ не промени съществено живота на Морган. Приятелството му с Брайън растеше и съзряваше с всеки изминат ден и с позволението и насърчението на краля той вземаше дейно участие във възпитанието и обучението на Келсън.

Но двамата с Брайън съзнаваха крехкостта на сключеното примирие с Джихана. И с течение на времето Брайън трябваше постепенно да свикне с факта, че възлюблената му кралица не искаше да има нищо общо с най-доверения му приятел.

Сега Морган никога не виждаше кралицата, освен на протоколните дела или когато грижите за Келсън го изискваха. И тези няколко неизбежни срещи бяха съпътствани обикновено от словесни престрелки. Познавайки характера ѝ, Морган хранеше слаби надежди, че тези взаимоотношения някога ще се подобрят.

Скърцане на ботуши по чакъла наруши тишината на градината; Морган вдигна поглед и се хлъзна по перилата, на които досега бе седял. Келсън и Кевин заобиколиха последния завой на главната алея и се спряха едва когато влязоха в беседката.

Сега Келсън носеше кралското пурпурночервено. Лицето му над черната лисича яка върху бархетната пелерина бе мрачно и напрегнато. Пораснал бе с няколко сантиметра от времето, когато Морган го бе видял за последен път. А обиграното око на генерала съзря блясъка на метална ризница под богато извезаната копринена туника. Ръката му бе превързана над лакътя с черен креп, който бе провиснал малко под пояса му.

Но Морган бе поразен най-вече от необичайната прилика на момчето с Брайън на същата възраст. Взирайки се в Келсън, той сякаш виждаше погледа на Брайън, вперен в него: големите сиви очи изпод буйните копринени, непокорни кичури; царствено вдигнатата глава;

непринудеността, с която носеше кралското наметало. От физическа гледна точка той забеляза очевидната крехкост на слабата фигура. Припомни си, че жилавостта ѝ и стоманената ѝ сила бяха скрити, в паметта му изникнаха дългите часове на практикуване на бойното изкуство, на повечето от които Морган бе свидетел.

Самият Брайън — Засмените очи, Брайън на Бляскавия меч, Брайън на Замислените настроения учеше младото момче на езда и фехтовка; кралят поддържаше в двора блясъка и разкоша на монархията, а момчето коленичеше захласнато в нозете му. И образът на това момче се рееше между светлината и мрака, русо и с гарванова коса при сливането на спомените от далечните лета с настоящето.

После видението отново се въплъти в Келсън. И Морган дочу в себе си гласа на Брайън, който молеше приятеля си, по-скъп от живота, да се закълне, че момчето винаги ще има покровител, ако баща му ненавремененно умре. Само няколко месеца преди смъртта си Брайън бе поверил ключа на божествената си сила на човека, който стоеше сега пред сина му.

Келсън неуверено сведе очи. Изглежда Морган бе загубил дар слово повече от него.

Келсън знаеше какво *иска* да направи. Гореше от желание да се втурне в обятията на Морган, както правеше като дете, да обвие с ръце снажната му снага и да се разхлипа от облекчение, да изплаче ужаса, болката и кошмарите от изминалите две седмици; да позволи на спокойния и понякога загадъчен лорд на Дерините да успокои напрегнатостта му и да облекчи разтревожения му ум с тази всяваща страхопочитание магия на Дерините. Винаги се бе чувствал така — *защитен* от Морган. Само ако можеше...

Но не го стори.

Сега той беше вече мъж — или би трябвало да бъде. И още повече, беше крал!

„*Може би!* — прекъсна се той замислено. — *Ако Морган можеше да ми помогне да преживея достатъчно дълго!*“

После срамежливо и някак неловко в новата си роля вдигна поглед още веднъж, за да срещне очите на приятеля на баща си, на своя приятел.

— Морган? — кимна колебливо той, правейки опит да се държи по-уверено, отколкото се чувстваше.

Морган се усмихна с бавна, окуражителна усмивка и спокойно закрачи към Келсън. Длъжен бе да коленичи в израз на формална почит пред него, но чувстваше неловкостта на момчето и реши да му спести това неудобство.

— Мой принце — бе всичко, което успя да промълви.

Кевин Маклейн, застанал на няколко крачки зад принца, долови напрежението на ситуацията. Той съзнателно се покашля и стрелна Морган с очи.

— Дънкан нареди да ти кажа, че ще бъде в църквата „Св. Хилари“, когато си готов, Аларик. Аз... ъ-ъ-ъ се връщам сега на заседанието на Съвета. Струва ми се, че там ще бъда по-полезен.

Морган кимна, без да отделя поглед от Келсън. И така, Кевин несръчно се завъртя на пети и забърза към централната алея.

Щом стъпките му отшумяха, Келсън заби поглед в мозаечния под на беседката и очерта една следа в прахта с върха на лъскавия си ботуш.

— Лорд Кевин ми разказа за Колин, лорд Ралсън и другите — продума накрая той. — Аз... аз се чувствам отговорен за смъртта им, Морган. Тъкмо аз настоях да отидат и да те повикат.

— Все някой трябваше да дойде, Келсън — отвърна Морган. Той положи успокоително длан върху рамото на момчето. — Мислех си, че така ще се почувстваш. Позволих си волността да оставя телата в абатството на „Св. Марк“. След като всичко свърши, ти можеш да се погрижиш за семействата им — да направиш официално държавно погребение, може би.

Келсън замислено вдигна очи.

— Слаба утеха е за онези, които оставиха костите си на пътя — държавно погребение. И все пак, прав си, разбира се. Някой трябваше да отиде.

— Добро момче — усмихна се Морган. — Ела. Хайде да се поразходим.

Кевин Маклейн бързо огледа залата от вратата, после се запъти към мястото, където Дери стоеше сам пред дверите на Съвета.

— Започнаха ли вече? — попита Кевин като се присъедини към младия мъж.

— Не. Чакат да пристигнат още няколко закъснели. Надявам се, че са *много* закъснели — освен ако не са наши хора, разбира се.

Кевин се усмихна.

— Аз съм Кевин Маклейн, братовчед на Морган. А ти можеш да избегнеш формалностите, ако си приятел на Аларик. — Той протегна ръка и младият мъж я разтърси.

— Шон Дери, помощник на Морган.

Кевин кимна и нехайно се огледа наоколо.

— Да се е разчула някоя клюка тук? Струва ми се, целият Ретмут вече знае, че Морган се е завърнал.

— Не се и съмнявам — отвърна Дери. — Ти какво мислиш?

— Какво мисля *аз* ли? — възкликна Кевин и невярващо посочи с пръст гърдите си. — Приятелю мой, струва ми се, че всички сме загазили. Знаеш ли какво обвинение са хвърлили върху него?

— Боя се, че се досещам.

Кевин протегна пръст:

— Номер едно: обвинение в ерес. А на второ място? — той вдигна показалеца си. — Обвинение в предателство. Имаш ли смелостта да отгатнеш какво е наказанието за всяко прегрешение?

Дери въздъхна и мрачно, и обезкуражено отпусна рамене.

— Смърт — прошепна той.

---

[1] „Терзаещ“ — общоприетата иконография на митическото животно грифон в хералдиката и произв. на изкуството (фр.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

И в ада няма толкова ярост, колкото в презряната или опечалената жена

Джихана, кралицата на Гуинид, изучаваше с критичен поглед отражението си в огледалото, докато фризьорът навиваше дългите кестеняви плитки на тила ѝ и ги прикрепваше с чифт филигранни карфици.

Брайън не би харесал стила на прическата ѝ. Абсолютната ѝ простота бе твърде сурова и мрачна за фино изваяните ѝ черти. Тя подчертаваше високите скули, леко ъгловатата извивка на челюстта ѝ и само мъгливо зелените очи изглеждаха единствено живи на светлото ѝ лице.

Нито пък черният цвят ѝ отиваше. Надиплените коприна и кадифе на траурното ѝ облекло, неосвежено от огърлица и брошки или поне от по-светла бродерия, само подсилваха монохромния ефект на черното и бялото, подчертаваха бледността на посърналото ѝ лице и я правеха да изглежда много по-възрастна от нейните тридесет и две години.

Не, Брайън изобщо не би одобрил външността ѝ.

Не че някога би възразил с нещо, размишляваше тя, докато фризьорът покриваше блестящите плитки с фин дантелен воал. Не и Брайън. Той просто щеше да посегне към косата ѝ, за да извади придържащите я карфици, щеше да пусне каскадата от дълги кичури, свободно стелещи се по гърба ѝ, да я погали с тънките си, нежни пръсти под брадичката и да извърне леко лицето ѝ към себе си и да посрещне с устните си нейните...

Тя здраво впи пръсти в опит да прогони неканените спомени и потрепери под прикритието на дългите си, тесни ръкави. Разгневена на себе си, преглътна познатите сълзи.

Не за Брайън трябваше да мисли сега. Не трябваше да вярва нито за миг, че той би могъл да узнае намеренията ѝ. Имаше сериозни причини да изглежда така в ден като днешния. Защото, когато застанеше пред Съвета на Брайън тази сутрин и уведоми членовете му за страшното зло, заплашващо Келсън, не биваше да я сметнат единствено за млада и глупава жена. Тя все още бе кралица на Гуинид, макар и само до утре. Трябваше да бъде сигурна, че Съветът не е забравил това, когато тя пожелае да отнемат живота на Морган.

Ръката ѝ леко потрепери, когато се пресегна за златната диадема върху шкафчето пред нея, но наложи на волята си да бъде спокойна, да положи бляскавата малка корона плътно върху траурния си воал. Това, което възнамеряваше да стори днес, ѝ бе противно и отблъскващо. Каквито и да бяха личните ѝ чувства към този проклет, омразен Морган и заклеймената му сила на Дерините, той все още бе най-близкият приятел и довереник на Брайън. И ако Брайън знаеше какво възнамерява да направи...

Джихана рязко се изправи и с нетърпелив жест освободи прислужничките си. Брайън нямаше как да научи. Макар и сърцето ѝ да се гърчеше от това самопризнание, той беше мъртъв и лежеше от две седмици в гробницата си. Въпреки отдавнашните легенди за страховитото могъщество на Дерините — могъщество, толкова чуждо на възприятията ѝ, че тя не правеше и опит да го проумее — нямаше начин човек, дори тачен и обичан от Дерините, да възкръсне от мъртвите. И ако смъртта на Морган бе необходима, за да стане сигурно, че единственият ѝ син ще царува като смъртен, без прокълнатите сили, то тя бе необходима, независимо на каква цена.

Тя решително прекоси стаята и се спря пред вратата на Слънчевото помещение. В единия му ъгъл млад менестрел свиреше тихо на лютня от светло, полирано дърво. Около него десетина придворни дами, облечени в черно, спокойно работеха върху взмото си или се вслушваха в жаловната мелодия, която свиреше менестрелът. Над главите им, около дървени решетки, се виеха розови храсти и разгръщаха червени, светловиолетови и златисти листенца срещу ясното есенно небе. Наоколо утринните слънчеви лъчи изписваха неясни шарки от светлини и сенки върху застлания с плочи под и върху бродерията на дамите. Когато Джихана се спря на вратата, те вдигнаха

изчакващо поглед, а менестрелът прекъсна ромона на сипещите се, тихи звуци.

Влизайки в залата, Джихана им даде знак да продължат заниманията си. Щом менестрелът отново прокара пръсти по звънтящите струни на лютнята си, Джихана зарея бавно стъпки в противоположния край на помещението. Откъсна един цвят от ниско надвесена клонка и седна изнурено на драпирана в черно скамейка под плетеницата на розовия храст.

Може би тук, сред розите и слънчевата светлина, които Брайън толкова бе обичал, можеше поне за малко да намери вътрешен покой, от който отчаяно се нуждаеше, особено след като знаеше какво я очаква. Навярно тук тя можеше да събере силата и смелостта за това, което смяташе да извърши.

Слаба тръпка пробяга по крехките ѝ рамене и тя се загърна поплътно с наметката си, сякаш бе подухнал мразовит повея на вятър.

Никога в живота си не бе убивала човек — дори и Дерини.

Нигел нетърпеливо дръпна за пети път брокатената връв на клепалото пред покоите на кралицата, а в сивите му очи припламна гневно блясъче. Предчувстваше, че му предстои тягостна тирада. Доброто настроение, което го бе обзело при краткия му разговор с Аларик, вече бързо се бе изпарило. Ако някой не отвореше вратата след три секунди, той щеше да...

Бе вдигнал ръка да дръпне връвта за шести и последен път, когато дочу тихо шумолене зад вратата. Отстъпи крачка назад и на нивото на очите му се открихна малка шпионка. Едно кафяво око надзърна плахо през отворчето.

— Кой е там? — заповеднически извика Нигел, прилепвайки око до шпионката, за да открие кой наднича зад вратата.

Кафявото око се отдръпна и тогава Нигел зърна една млада слугиня, отдръпваща се от вратата, със зяпнала уста.

— Ей, момиче, ако не отвориш веднага вратата, ще я сригам здравата, тъй че ми помогни!

Очите на момичето се разшириха още повече, щом разпозна гласа, след което незабавно му се подчини. Нигел чу как резето се

хлъзга и тежката врата се задвижи. Той я блъсна без колебание и нахлу в помещението.

— Къде е кралицата? — настоятелно попита той, а обиграното му око зашари из стаята, без да пропусне нито една подробност. — В градината ли е?

След като приключи с огледа, той рязко се извърна, грабна изплашеното момиче за ръката и леко го разтърси, като гледаше свирепо със сивите очи на Халдейн.

— Е! Говори, дете, няма да те изям.

Момичето трепна от болка и се опита да се освободи.

— М-моля ви, Ваше Височество — запелтечи то. — Заболя ме.

Нигел охлаби хватката си, но не пусна слугинчето.

— Чакам! — извика нетърпеливо той.

— Тя е в... в Слънчевата стая, Ваше Височество — прошепна то и сведе поглед.

Нигел кимна одобрително, пусна ръката ѝ и прекоси стаята към аркообразния вход на кралската градина. Слънчевата стая, както знаеше, бе свързана в единия си край с покоите на кралицата, но дотам можеше да се стигне и през парка.

Той закрачи припряно по късата, застлана с чакъл алея към входа на градината, после се спря пред черната врата от ковано желязо, обвита с живи рози. Посегна към резето и се вгледа през гъстия листак към залата отгатык.

Вътре кралица Джихана леко изненадана вдигна очи, щом уплашената слугиня се втурна като хала към господарката си през вътрешния вход. След като момичето ѝ зашепна тревожно, Джихана сведе розата, която съзерцаваше, и отправи очаквателен поглед към вратата, от която Нигел я наблюдаваше.

Почудата ѝ бе вече преминала. С решителен жест Нигел отмести резето и откря широко вратата. После хлътна в стаята и се изправи пред кралицата.

— Джихана — кимна той.

Кралицата неловко сведе поглед и заизследва плочките под нозете си.

— Аз... не бих желала да разговарям с никого сега, Нигел. Не можеш ли да изчакаш?

— Струва ми се, не. Можем ли да останем насаме?

Джихана сви устни, вгледа се в девера си, а сетне в придружителките си. Когато отново сведе очи, тя осъзна, че различава стebълцето на розата в ръката си и изхвърли раздражено цветето. Внимателно скръсти ръце на скута си, преди да благоволи да даде отговор.

— Нямам какво да ти кажа, което не бих споделила в присъствието на придворните си дами, Нигел. Моля те. Знаеш какво трябва да направя. Не ми създавай повече трудности, отколкото си имам.

Но не получи никакъв отговор и вдигна колебливо очи. Нигел не бе помръднал от мястото си. Сивите му очи блестяха заплашително под гъстата, рошава коса, също като на Брайън, когато бе в свирепостно настроение. Стоеше решително, в заканителна поза, пъхнал палци в пояса на меча си и я наблюдаваше в пълна тишина.

Джихана извърна очи.

— Нигел, нима не разбираш? Не искам да обсъждаме нищо повече. Зная за какво си дошъл, но то няма да ти е от никаква полза. Не можеш да промениш решението ми.

Тя по-скоро усети, отколкото видя приближаването му, почувства плаща му да докосва ръката ѝ, щом той се приведе над нея.

— Джихана — прошепна той тихо, за да го чуе единствено тя. — Възнамерявам да ти създам такива спънки и толкова да те затрудня, колкото е постижимо за човешките възможности. А сега, ако не отпратиш придворните си дами, ще се наложи аз да го сторя. Това може да постави в неловко положение и двама ни. Не мисля, че би пожелала да обсъждаме плановете си за Морган пред тях — или причината за Брайъновата смърт.

Тя рязко вдигна глава.

— Ти не би посмял!

— Аз ли?

Тя прикова поглед в неговия за няколко секунди, отмерени с ударите на сърцето, после решително се обърна и даде знак с ръка на придворните дами да се оттеглят.

— Оставете ни сами.

— Но Морган, нищо не разбирам. Защо тя иска да стори подобно нещо?

Морган и Келсън се разхождаха около лабиринта от дървета, като се приближаваха към широк басейн с блестяща водна повърхност в центъра на главните градини. Както крачеха, Морган потайно се оглеждаше за скрити нападатели, но изглежда никой не се интересуваше от движенията им.

Морган погледна към Келсън и се усмихна.

— Питаш защо една жена върши нещо, мой принце? Ако бях отгатнал, то бих притежавал сила, надхвърляща и най-развихрените ми мечти. След като майка ти откри Деринийния ми произход, тя никога не ми даде шанс да я уверя в добронамереността си.

— Зная, зная — въздъхна Келсън. — Морган, за какво всъщност се карате с майка ми?

— Имаш предвид отношенията ни в последно време?

— Именно.

— Доколкото си спомням, ставаше въпрос за теб — отвърна Морган. — Напомних ѝ, че вече си пораснал и си достатъчно зрял, за да станеш един ден крал. — Той сведе поглед. — Никога не съм очаквал, че толкова скоро ще настъпи време за това.

Келсън въздъхна горчиво.

— Тя все още си мисли, че съм малкото ѝ, глезено момче. Как можеш да убедиш една майка, че вече не си дете?

Морган обмисляше въпроса, докато спряха край перваза на бляскавия басейн.

— Откровено казано, не зная, мой принце. Майка ми почина, когато бях на четири години. А леля ми, която ме отгледа, лейди Вера Маклейн, никога не си е блъскала главата с подобен въпрос. Когато и баща ми помина и дойдох в двора на баща ти като паж, бях деветгодишен. А кралските пажове, дори на тази възраст, не са вече деца.

— Питам се защо при кралските принцове е по-различно.

— Навярно за да станеш принц, се иска нещо повече — допълни Морган. — В края на краищата, нали знаеш, че израстват и се възпитават като бъдещи крале.

— Ако им се удаде възможност да израснат — промърмори Келсън.

С доста унило изражение момчето седна на една обла скала до заигралата със слънчеви отблясъци огледална повърхност на езерото и

започна да хвърля едно след друго малки камъчета във водата. При всеки плисък замислените му сиви очи проследяваха концентричните надиплени вълнички, докато те не изчезнаха напълно в спокойната прегръдка на водата.

Морган бе виждал тези негови настроения и знаеше добре, че не бива да се намесва. Това бяха състояния на замисленост и концентрация, до болка познати му у Брайън, които бяха толкова присъщи на рода Халдейн, колкото сивите очи, жилавостта на ръцете или дипломатичната изкусност на речта им. От такова тесто бе замесен Брайън; брат му Нигел го притежаваше в същия му вид и навярно от него щеше да стане страхотен крал, ако по случайност на съдбата не се бе родил втори син. А сега най-младият Халдейн бе на път да изяви изцяло чертите на баща си.

Морган търпеливо седна и зачака. След продължително мълчание момчето вдигна глава и се загледа замислено над езерото.

— Морган — подхвана тихо то, — познаваш ме, откакто съм се родил. Познаваше баща ми по-добре от всеки друг на този свят. — То запокити друго камъче и обърна лице към Морган. — Мислиш ли... мислиш ли, че бих бил способен да заема неговото място?

„Да заеме неговото място? — помисли си Морган, опитвайки се да прикрие болката си. — Как можеш да запълниш празнотата в нечие сърце? Как можеш да замениш някого, който ти е бил като баща и брат почти от времето, откакто се помниш?“

Морган загреба шепа камъчета, завъртя ги в ръка, налагайки си още веднъж да забрави тъгата си и да се съсредоточи върху настоящите проблеми.

Образът на Брайън се замъгли в съзнанието му. Сега пред него стоеше Келсън. И той трябваше да бъде като баща и брат на сина на любимия си приятел, тъй както Брайън му беше като баща. Такава би била волята на Брайън.

Морган хвърли едно камъче във водата, после се обърна към... сина си.

— Бих те излъгал, ако ти кажа, че можеш да заместиш Брайън, мой принце. Никой не би могъл да го стори. Но ти ще бъдеш добър крал. Може би, дори велик крал, ако вярно съм разгадал знаците — гласът му одрезгавя. — Брайън се грижеше добре за теб. Откакто можеше да седиш без чужда помощ, той всекидневно те държеше на

гърба на коня си. Учителите ти по фехтовка бяха най-добрите, които човек можеше да намери, умението ти да си служиш с копие и лък бяха изумителни даже за два пъти по-голямо дете. Ти изучаваше летописите на военната история и стратегия, езици, философия, математика, медицина. Баща ти даже ти даде възможност да се докоснеш до окултните изкуства, което някой ден ще бъде толкова съществено в твоя живот — бих могъл да добавя, в неподчинение на волята на майка ти — макар че това бе внимателно скривано от всеки, който би могъл да се противопостави.

Но имаше и една по-пикантна страна в обучението ти. Това бе безкрайната мъдрост в едно на пръв поглед непривично деяние, да позволяваш на един малък и понякога доста палав и немирен принц да седи до мястото на баща си сред членовете на Съвета. От самото начало, макар и едва ли нещо да си проумявал тогава, ти придобиваше основите на една безукорна и безпогрешна риторика и логика, които бяха толкова присъщи на Брайън, колкото и рицарското му благородство и достойнство.

Ти се научи да съветваш и да получаваш съвети мъдро и непринудено. И едновременно с всичко това бе способен да разбираш, че мъдрият крал не говори яростно и гневно, нито съди и присъжда, докато всички факти не станат негово достояние.

Морган спря наред речта си и впери поглед в шепата камъчета, сякаш учуден, че все още ги държи в ръка. Леко разтвори пръсти и ги хвърли на земята.

— Може би не бива да ти казвам това все още, Келсън, но ми се струва, че вероятно ще бъдеш по-добре подготвен за бъдещото си управление, отколкото беше баща ти. Притежаваш изострена чувствителност и оценка на... живота, което, не съм съвсем сигурен, че Брайън изобщо придоби. Не смятам, че липсата на тези достойнства го правеше по-малко могъщ владетел — той се вслушваше тъй внимателно във философите, както и във воините. Но никога не бях уверен, че истински ги разбира. Може би ти успяваш, според мен.

Келсън бе втренчил поглед между нозете си и преглъщаше сълзите си при спомена за своя баща. После вдигна глава и още веднъж зарея поглед към водата.

— Зная, че се мъчиш да ме окуражиш. Но ти не отговори на въпроса ми. Или по-скоро отговори на въпроса, който зададох, но аз не

се изразих правилно. Всъщност, исках да разбера, каква е ролята на Призрачната във всичко, което се случи.

Морган тревожно вдигна вежди.

— Това пък откъде ти хрумна? — попита той, спомняйки си какво му бе доверил Нигел.

Келсън въздъхна раздражено.

— Морган, ако започнеш да го увърташ, така доникъде няма да стигнем. Зная, че татко е спечелил и задържал кралството отчасти чрез магия. Ти самият ми го призна веднъж. Зная също защо замина за Кардоса три месеца след подписването на новия договор. Тя е стояла зад всичко през цялото време и не разбирам защо всеки гледа да не говори за това. В края на краищата, не съм дете.

Морган неловко се отдръпна. Ето кое бе най-същественото. Ако момчето наистина бе съумяло да си състави вярна картина за случилото се, имаше голям шанс за успех, дори да бяха толкова закъснели. Внимателно измери Келсън с поглед.

— Брайън ли ти каза, че Призрачната е замесена?

— С твърде лаконични думи. Но все пак, не го отрече.

— И какво? — нетърпеливо попита Морган.

— Ами... — замисли се Келсън, търсейки най-точните думи. — Морган, не вярвам баща ми да е починал от обикновен сърдечен удар. Мисля, че тук се крие нещо друго. Всъщност, подозирам, че Призрачната...

— Продължавай.

— Струва ми се, че Призрачната го е умъртвила чрез магия! — изплю накрая камъчето момчето.

Морган леко се усмихна и кимна с глава, от което лицето на Келсън посърна.

— Ами ти вече знаеш?! — избухна той от удивление и възмущение, изписани по всяка черта на лицето му.

— Подозирах — поправи го Морган, намествайки се по-удобно върху твърдия камък. — Нигел ми каза за какво сте разговаряли и аз съм на същото мнение. А сега, се надявам да ми разкажеш какво точно се случи по време на този лов. Искам да си спомниш и най-малката подробност.

Когато всички придворни дами напуснаха Слънчевата стая, Джихана бавно се изправи и срещна решителния поглед на Нигел.

— Играеш опасна игра, Нигел — тихо произнесе тя. — Дори и *да си брат* на Брайън, дължна съм да ти припомня, че аз съм все още твоя кралица.

— Но Келсън е мой крал — спокойно отвърна на злъчните й думи Нигел. — И това, което си си наумила да му сториш, като премахнеш Морган, е твърде близко до предателство.

— Предателство? — възкликна Джихана. — Мислех, че сме запазили това прозвище за Морган. Не мога да нарека защитата на своя син предателство.

— Не съм съгласен с това прозвище — спокойно изрече Нигел. — И наистина наричам предателство онова, което заплашва Келсън. Знаеш добре, че без могъществото и силата на Брайън той няма никакъв шанс за успех. А Морган е единственият на тази земя, който би му помогнал да спечели тази мощ.

— Силата на Брайън *не го спаси* от гибел.

— Да, но тя може поне да помогне на Келсън.

— Не гледам по този начин на нещата — заспори Джихана с дълбок, плътен глас. — Мисля, че Морган е един от тези, които могат да съсият живота на сина ми по единствения възможен начин — имам предвид, да посегнат на душевния му свят. И виждам добре, че от самото начало злото влияние на Морган завладя Брайън — това скверно и нечестиво могъщество на Дерините, което заразява всичко, до което Морган се докосне. Но аз не мога да стоя и да гледам как същото нещо се случва на сина ми.

— Джихана, в името на Бога... — продължи Нигел.

Кралицата се обърна към него с хладен гняв, а очите й заблестяха с такава смразяваща светлина, каквато Нигел никога не бе виждал преди.

— Не се осмелявай да въвлечаш Бога в тази нечестива история, Нигел! Нямах право да призоваваш Неговото Име за нищо на света! Ако поддържаш Морган, ти опрощаваш ереста на Дерините. И мога да предположа, скъпи братко, че собствената ти душа е застрашена от гибел дори чрез най-малката близост до този човек! — Тя рязко се извърна.

Нигел прехапа устни и си наложи да овладее надигация се в гърдите му гняв. Разговорът бе преминал в до болка познатия му стил, с тази разлика, че днес религиозния фанатизъм бе послужил по-добре на здравия разум на Джихана. Знаеше също така, че нямаше никаква полза да продължава спора, но все пак се налагаше, макар че вече се догаждаше за резултата. Навярно прямотата щеше да бъде по-добрата тактика.

— Няма да споря с теб за теологията, Джихана — напрегнато продума той. — Ала има някои неща, засягащи Брайън, които не е зле да знаеш, преди да запратиш душата му в този особен ад, запазен за занимаващите се с ерес. На първо място, силата на Брайън бе лично негово достойнство. Той не я бе получил от никакъв външен източник, независимо дали от Дерините или от другаде. Властта и могъществото на Брайън са унаследени по мъжка линия от времената на Камбър и Реставрацията.

Наистина Морган помогна на Брайън да осъществи своите възможности. Той го насочваше към оползотворяването на тези сили. Но потенциалът бе на Брайън, вроден в него самия, тъй както става с всяко мъжко дете от рода на Халдейн; също както го нося аз, моите синове и Келсън.

— Това е абсурдно — решително изрече Джихана. — Такива сили не могат да бъдат наследствени.

— Не съм казал, че се предават автоматично — индивидът носи само потенциала. Един мъж от рода Халдейн може да притежава тази сила по всяко време. А сега е ред на Келсън.

— Не. Не бих го позволила.

— Защо не оставиш Келсън сам да реши?

— Защото е още дете — отвърна нетърпеливо Джихана. — И не знае кое е най-доброто за него.

— Келсън е крал и ще бъде коронован още утре в катедралата „Св. Георги“. Ще го лишиш ли от правото му да носи тази корона след ритуалните процедури, Джихана?

— Че кой ще се осмели да му я отнеме?

— Не аз, Джихана, ако това си мислиш — усмихна се Нигел. — Достатъчно съм доволен от привилегията да бъда дук на Картмур. Брайън искаше това.

— А ако не беше доволен в качеството си на дук на Картмур, тогава какво щеше да сториш? Щеше ли да има значение за теб желанието на Брайън?

— Мисля, че не си ме разбрала — усмихна се отново Нигел. — Брайън беше мой брат, както и мой крал. Дори да не бях приел тази титла от любов към него, нямаше да имам никакви права, знаеш сама. Брайън като по-възрастен син унаследяваше всичко — но дори обичта към брат ми да не бе ме заслепила, все пак щях да бъда обвързан с клетва към Съвета на лордовете, за да запазя спокойствието и мира на краля. Обичах го като крал, както и като брат, Джихана.

— И аз също го обичах — направи опит да се защити кралицата.

— Но избра твърде странни методи да го покажеш.

— Мога да го обичам като мъж и все пак да ненавиждам делата му, нали?

— Нима? — запита иронично Нигел. — Струва ми се, че имаме различни определения за любовта, Джихана. Според моя начин на мислене любовта е нещо повече от изричане на мъгляви и неопределени чувства към някое човешко същество. Тя означава също приемането на всичко, свързано с този човек, макар и понякога да не го одобряваш. Но ти никога не си била способна на това, нали? В противен случай би приела от самото начало, че по необясним и особен начин Брайън е магьосник и че най-добрият способ да управлява за него бе да използва дарената му сила, за да запази мира в тази страна, която той толкова обичаше.

Той извърна лице към нея.

— Ако се взреш назад в годините, би трябвало да признаеш, че Брайън не е злоупотребявал с тази мощ — нито пък Морган. През времето, когато бяха заедно, те никога не използваша силата си, освен за добро.

Когато например Брайън посече Марлук, Джихана, аз бях до тях, яздох заедно с него и с Морган. Нима можеш да се съмняваш, че стореното от тях не е за добро? Помисли си само къде щяхме да бъдем всички днес, ако Марлук беше спечелил...

Джихана нервно закърши ръце, като се замисли за ония години.

— Брайън никога не ми е споменавал нищо за това.

— Защото знаеше за чувствата ти към Морган — отвърна меко Нигел. — Но дори и при тези обстоятелства той неведнъж се опитваше

да ти обясни. — Нигел впери поглед право в очите ѝ. — Не си ли спомняш за времената, когато ти говореше за владенията си, за божествения произход на кралското си могъщество? Това не бе само една обикновена легенда, предавана от поколение на поколение крале, за да оправдаят божествената праведност на своето владичество.

— Защо не? — сопна се твърдоглаво тя. — Така е било и с други кралски династии. Всички крале твърдят, че правото им на власт е божествено.

Нигел вбесено вкопчи пръстите на едната си ръка в другата.

— Джихана, би ли ме изслушала? До съзнанието ти не стига и дума от това, което ти говоря. Опитвам се да ти внуша, че дори и да намираш Деринийната сила на Морган за отвратителна... а ти никога не си го пазела в тайна... *те* нямат нищо общо с Брайън. Могъществото на Брайън принадлежеше единствено на него!

— Не ти вярвам. В противен случай трябва да призная, че Брайън е бил нещо повече от човек, че наистина е придобил страховитата си сила отвъд нормалните човешки способности. А това не е така. Навярно е бил покварен в живота си от твоя скъпоценен Морган, но Брайън сам по себе си беше неопетнен. Той беше нормален човек.

— Джихана...

— Не! Брайън беше нормално човешко същество. И въпреки прокълнатата магия на Дерините той умря от естествена смърт, търсеше естествени удоволствия и не предизвикваше гнева на Всевишния, омърсявайки ръцете си с тъмните чародейства на Морган.

— Нормална смърт? — Нигел се нахвърли върху думите ѝ като орел върху мишка. — За нормална смърт ли говориш? Кажи ми, Джихана! Какво естествено имаше в начина, по който Брайън умря?

Джихана се смръзна и лицето ѝ пребледня.

— Какво искаш да кажеш? — смотолеве обезпокоена тя. — Това беше сърдечен удар. Сърцето му спря да бие.

Нигел кимна бавно.

— И това е основната причина за всички видове смърт, нали?

— Какво целиш да ми намекнеш? — зае отбранителна позиция Джихана.

Нигел Скръсти ръце на гърдите си и впери внимателен поглед в младата кралица. Може би бе търсил умишлено предизвикателство?

Очевидно Джихана не се бе замислила за възможността Брайъновата смърт да не е от естествен характер. Той мислено се наруга, задето не се бе сетил по-рано за този подход. Подхвана с извинителен тон:

— Кажи ми, Джихана, изглежда ли ти нормално човек в прекрасно физическо състояние, какъвто бе Брайън, да почине от сърдечен удар? Помисли си, той бе само тридесет и девет годишен, а в нашето семейство винаги сме се радвали на дълголетие.

— Но лекарите казаха...

— Лекарите не са компетентни в тези неща, Джихана.

Тя понечи да му възрази, но той възпря коментара ѝ с вдигната длан.

— Нищо не си попитала също и за лорд Ралсън и Колин. Нека не сменяме темата, *но знаеше ли*, че Келсън ги изпрати да повикат Морган?

— Против моето... — тя сведе очи. — Какво се случи?

— Нападнати бяха от засада край Валорет. Всички от групата бяха убити, с изключение на Морган и младия лорд Дери.

Тя прикри уста с ръка, за да не издаде неволния си израз на ужас. Нигел присви очи.

— Морган смята, че хората, участвали в нападението, са същите, причинили и смъртта на Брайън.

— Убийство! — извика Джихана. — Опитваш се да ме убедиш, че някой е умъртвил Брайън и го е извършил така, че да инсценира сърдечен удар?

— Не ти ли е хрумвало, че това е най-подходящият начин Призрачната да демонстрира желанието си за отмъщение и власт? — нанесе сполучлив удар Нигел. — Тя е знаела, че не може да се изправи срещу Брайън в справедлива борба. Но Келсън е само безпомощно момче. И ако тя държи Морган настрана от него, за да не му помогне в придобиването на Брайъновата сила — е, в такъв случай Келсън не би представлявал пречка за нея. В края на краищата Келсън е напълно неосведомен в тези неща — и то благодарение на теб. Какъв шанс би имало едно момче с нормални човешки възможности да се съпротивлява срещу злите чародейства на Дерините?

— Ти си луд! — прошепна Джихана и лицето ѝ преbledня още по-силно на фона на траурното ѝ облекло. — Това е някаква чудовищна заблуда, която те е налегнала в мъката ти!

— Не живея в заблуждение, Джихана.

— Върви си! Вън, преди да съм повикала стражите! Ако това не е заблуда, то е идеално скалъпена лъжа, чиято цел е да разруши мира и съгласието между членовете на Съвета. И тя граничи също така с предателството, братко на съпруга ми! А сега, върви си!

— Много добре — отвърна Нигел, като отстъпи назад и леко се поклони. — Не мислех, че ще се вслушаш в думите ми, но трябваше да опитам. Когато всичко се случи според предвижданията ми, поне няма да кажа, че не съм те предупредил. — Той се извърна на пети и се отправи към външната врата. — Ще дойда следобед, за да те съпровозя на събранието на Съвета. Ти не би желала палачите да чакат дълго.

Когато Нигел напусна стаята, Джихана въздъхна облекчено и се опита да овладее треперенето на ръцете си. Сега, след като бе изслушала предупрежденията на Нигел, тя бе по-убедена от всякога, че това, което бе замислила, трябваше да бъде извършено и Келсън трябваше да управлява като нормален смъртен човек. Да можеше само да заведе Келсън на събранието на Съвета и да му попречи открито да ѝ се противопостави...

Тя дръпна решително връвта на звънеца, за да дойде прислугата. Келсън трябваше незабавно да бъде извикан. Нямахме време за губене.

Келсън се намести по-удобно върху скалата. Слънцето се бе скрило зад гъста облачна маса и хладният, влажен въздух на градината се просмукуваше в дрехите и тялото му.

— Значи ти самият не си изследвал трупа? — попита Морган. Лицето му помрачня от информацията, която бе изслушал през последните няколко минути.

Келсън поклати глава.

— Боя се, че не. Тялото лежеше покрито в продължение на два дни и бе строго охранявано от трима почетни стражи. Никому не бе позволено да се приближава на повече от двадесетина стъпки — дори и на мен.

А когато попитах майка си защо е необходима тази строго предохранителна мярка и защо толкова бърза да го погребее, тя не пожела да ми отговори. Каза ми само, че е за добро и един ден сам ще

разбера. Тогава си мислех, че се е разбързала, за да не пристигнеш навреме за погребението. Знаеше, че това ще те нарани.

— Не мога да отрека това — съгласи се Морган. — Но все ми се струва, че съществуват други, скрити подбуди. Навярно, въпреки всичко, тя е подозирала какво всъщност се е случило край Кандор Реа, макар и да не иска да го признае. И тъй, никому не е било позволено да се доближи до тялото. Това е може би също така причината, поради която не ти бе разрешено да повикаш Дънкан, докато не стана твърде късно. По време на отсъствието ми той навярно е бил единственият човек, който би могъл със сигурност да каже използвана ли е магия срещу Брайън или не.

— Какво мислиш, тя знае ли, че отец Дънкан е мой наставник и учител?

— О, положително — отвърна Морган. — Но ще бъде търпелива поне докато не узнае *на какво* те учи той...

— Това доста ще я разтревожи, нали? — ухили се Келсън.

— Без съмнение — съгласи се Морган. — Но има нещо друго, с което си длъжен да се съобразяваш, Келсън. Това е само една възможност и дори не искам да я спомена, но... съществува ли някаква вероятност майка ти де е замесена в това, което се случи?

— Майка ми! — изправи се мигновено Келсън. — Морган, нима наистина мислиш, че...

— Нищо *не зная* по този въпрос. Но засега има само трима души, на които мога безпрекословно да се доверя. Двама от тях се намират тук в този момент, но третият не е Джихана. Ако тя е замесена, дори без нейното знание, положението може да се усложни много повече, отколкото предполагам.

— Аз... аз наистина не зная какво да мисля — запелтечи Келсън. — Тя беше доста...

— Келсън, не мърдай!

Морган застина на място и заби поглед в една стъпка зад Келсън, там, където ръката на момчето се бе подпряла.

— Какво...?

— Нито дума, нито движение... — мърмореше тихо Морган с ръка, бавно плъзгаща се към дръжката на меча си. — На няколко сантиметра от дясната ти страна има страшно голямо, извънредно

отровно създание с множество пипала. Само ако помръднеш, ще те убие.

След като мечът с тихо свистене излетя от ножницата, Морган застана на коляно и безшумно вдигна острието. Келсън стоеше неподвижно, доверчиво и само очите му издаваха безпокойство, стрелкайки се от лицето на Морган към меча в напразно усилие да се извърнат назад без движение на главата.

Блестящата стомана на меча се стовари надолу. В същия миг женски писък разцепи тишината.

След удара на меча Келсън се претърколи на земята, после скочи на крака и извади блестящата си ръчна кама веднага щом успя да запази равновесие. Ала когато забеляза отвратителното, гърчещо се нещо на земята, се закова като омагьосан на място, докато острието на Морган мушкаше отново и отново това отвратително създание.

То наподобяваше донякъде подпухнало оранжево тяло с големината на човешка глава, изпъстрено със сини точки и с крехки крачка, които се размахваха лудо в опит да избегнат ударите на Морган, и с две яростно скърцащи щипци или жила — човек не можеше да разбере какво по-точно.

После създанието се превърна в гърчеща се маса от червена и оранжева плът, като загуби първоначалния си облик от клането. Морган го прониза за последен път с върха на меча, а Келсън, загубил ума и дума, дочуваше само женските писъци — звук, който изпълваше непрестанно пространството наоколо по време на сечта.

Щом Келсън се отърси от първоначалното си вцепенение и възвърна подвижността на крайниците и очите си, той изненадан зърна повече от десетина въоръжени мъже с оголени мечове, които препускаха през градината към него, а зад тях тичаше обезумяла, облечена в черно жена. Когато мъжете ги заобиколиха Морган свали оръжието си, все още дишащ тежко с шумно хриптене.

— Хвърлете оръжието си, сър! — извика високо капитанът на стражата и разгърна хората в обръч наоколо. Жената, чиито писъци ги бяха привлекли, се прикри зад щитовете им с широко отворени от ужас очи.

— Видях го, видях го! — крещеше истерично тя, сочейки към Морган. — Той се опита да убие принц Келсън! Прикова го

неподвижен на място с някаква магия и щеше да го съсече, когато изпищях!

— Ей, казах ви хвърлете го! — заплашително повтори капитанът, размахвайки меча си. — Моля ви, сър! Отместете оръжието си бавно. Ние ще се погрижим за него.

Морган не помръдна нито с жест и Келсън застана пред него, прикривайки с крехкия си гръб високия снажен генерал.

— Всичко е наред, капитане — спокойно изрече той, умиротворително вдигайки ръка, щом стражите се смръзнаха от ужас, когато видяха принца изложен на смъртна опасност пред меча на Морган. — Не е това, което си мислите. Лейди Елвира, просто е станало недоразумение.

— Недоразумение?! — изкрещя негодуващо дамата. — Ваше Височество, навярно сте все още под влиянието на магията му! Той едва не ви уби на мястото, където седяхте. Само моите писъци го принудиха да пропусне целта и...

— Мадам — студеният, овладян глас на Морган прониза всеобщото объркване като с нож. — Това, което целя да улуча, улучвам. И никакви глупави и истерични женски писъци не са отклонили ръката ми! — С предизвикателен жест той мушна острия си меч в меката земя и той остана там, трептящ, сякаш за да акцентира думите му.

Стражите със смръщени и кисели физиономии бяха снели оръжията си по време на този разговор и сега, при подадения с ръка знак от техния предводител, пъхнаха мечовете в ножниците си.

— Ваше Величество, простете ми, но всичко ни се стори като...

— Зная как ви е изглеждало — нетърпеливо отсече Келсън. — Не са ни нужни никакви извинения. Вие и вашите хора просто се опитахте да ме защитите. Не зная дали сте видели, но... — той отстъпи встрани, за да зърне останките от нападателя си — генерал Морган успя да убие... *що за дявол беше това, Морган?*

Морган взе меча си и го пъхна в ножницата, след което се приближи до размазаната плът в тревата. Стражите също се приближиха, за да погледнат отблизо, макар че се държах на известно разстояние от мъжа, облечен в черно. Те бяха доловили изпълненото със страхопочитание отношение на Келсън към скандалния и омразен

Морган и не горяха от желание да изпитат на собствения си гръб слуховете, витаещи около него.

— Това е влечугото стенрект, мой принце — сухо отвърна Морган, подритвайки трупа с върха на ботуша си. — И ако бях пропуснал първия си удар — той погледна към жената — и създанието те бе ухапало, то вторият ми удар щеше да отреже китката ти. Няма противоотрова срещу ужилването на стенректа.

Сред стражите настъпи неспокойно раздвижване и неколцина от тях се прекръстиха боязливо. Стенректът се считаше за митическо същество от свръхестествен произход, родено от огъня и отровната омраза преди сътворението на света, както говореха. От всички създания на земята, реални или въображаеми, нямаше по-зловещо. И макар и никой да не бе виждал стенрект — всъщност, ако ги бяха запитали преди малко дали изобщо съществува такава твар, биха отвърнали отрицателно — всички познаваха легендите. Не се осмеляваха дори да помислят колко близо бе техният млад принц до мъчителната и бавна смърт.

Капитанът на стражите се бе съвзел от шока при вида на стенректа и явно бе осъзнал значимостта на човека, който го бе ликвидирал. За него Морган бе също създание от легендите. И той внезапно осъзна, че можеше по невнимание да засегне могъщия лорд на Дерините. Това би било дори по-опасно от стенректа, ако слуховете, които бе дочул, се окажеха верни.

Покланяйки се нервно, той се обърна към Морган.

— Моите извинения, Ваше Благородие. Ако навреме бях разбрал, че господарят ми е под закрилата на меча ви, не бих си послужил толкова необмислено и бързо с моя. Вашата слава пътува пред вас. — Той даде сигнал на стражите да се разотидат.

Морган отвърна на поклона, скривайки усмивката си.

— Сигурен съм, че е така, капитане. Разбирам положението ви.

Капитанът неловко се покашля и се обърна към Келсън.

— Моите извинения отново, Ваше Величество. Да изпроводя ли лейди Елвира до покоите ѝ?

— На всяка цена, капитане — отвърна Келсън, поглеждайки към дамата с ъгълчето на окото си. — Освен ако, разбира се, тя не пожелае да остане и да погледа още малко стенректа.

Придворната дама пребледня и отстъпи няколко крачки назад, поклащайки глава.

— О, не, Ваше Величество! Моля ви, не исках да ви причиня неприятности. Не знаех, че сте с Негово Благородие и поглеждайки отдалеч през градината, аз... — тя смотоледи думите си и замълча.

— Оценяваме високо загрижеността ви, лейди Елвира — изрече неупинудено Келсън и ѝ даде знак с ръка за оттегляне.

Дамата направи лек реверанс, поемайки ръката на капитана. После двамата закрачиха през тревата, а Елвира хвърли за последен път плах поглед през рамо, когато минаваха през аркообразната врата. Не беше трудно човек да отгатне каква щеше да е следващата тема на разговора им.

След като двамата се изгубиха от погледа им, Морган се изкиска.

— Твоите дами и стражи изглежда те държат здраво под око, мой принце.

Келсън изсумтя.

— Лейди Елвира притежава прекалено развихрено въображение. И друг път са ѝ казвали. А що се отнася до стражите ми, те са толкова плиткоумни, че биха арестували всичко, което се движи. Добре стана, че не те разпознаха веднага. Слуховете за теб не са повдигнали високия им дух.

— Вече започнах да свиквам с подобни реакции — отвърна Морган с кисела усмивка. — Ала това, което ме плаши, е стенректът.

Келсън кимна.

— Наистина ли се срещнахме с тази твар? Винаги съм мислел, че стенректите са само мит, фантастична приказка, с която плашат децата.

— Не, те са съвсем истински, както имаше възможност да се увериш. Чудя се само как този е попаднал в твоята градина. Стенректите са създания на мрака. Изисква се невероятна мощ да извикаш някой на слънчева светлина. Чариса е способна на това, разбира се, но след като смята да те предизвика на утрешната коронация, не виждам смисъла на действията ѝ.

— Значи не предполагаш, че някой е искал да ме убие?

— Струва ми се, че по-скоро е имал намерение да те сплаши — отвърна Морган. Той се огледа наоколо, после хвана Келсън за ръка и го побутна към пътеката, която водеше към вратата.

— Мисля обаче, че сега не е време да си блъскаме главите. След това малко приключение бих предпочел относителната безопасност на четирите стени и покрива. След като се опитаха да посегнат на живота ти, независимо сериозно или не...

— Не е нужно да ме убеждаваш — промълви Келсън, като отвори вратата и пропусти Морган да мине. — Къде отиваме сега?

— При Дънкан — отвърна Морган и го поведе през едно дълго фоайе към външния двор на двореца. — Добрият отец разполага с някои неща, които съхранява за теб.

— Значи *притежаваш* ключ за силата на баща ми! — възкликна Келсън. — Защо не си ми го съобщил досега? След като мълчеше толкова упорито, боях се да те попитам.

— Трябваше да се уверя със собствените си очи доколко сам си напреднал в развитието си — ухили се Морган. — И както виждам...

— О-о-о-о, Ваше Височество — писна млад женски глас. — Ето къде сте били!

Морган се спря на средата на крачката си и трепна, а Келсън се извърна и изохка невярващо.

— О, не!

— Келсън — процеди Морган през стиснатите си зъби, — ако ми кажеш, че това е пак онази дама с развинуто въображение, лейди Елвира, то аз...

— Съжалявам, не бива да те разочаровам — въздъхна Келсън, опитвайки се да овладее изражението на лицето си, — но този път е вятърничавата и свръхчувствителна лейди Естер. — Той търпеливо скръсти ръце.

— Какво има, лейди Естер?

Морган се извърна тъкмо когато една пухкава и останала без дъх дама се спря на непристойно близко разстояние до тях и направи реверанс.

— О, Ваше Височество — възбудено възкликна тя. — Нейно Величество, майка ви, ме изпрати да ви намеря. Търсела ви е навсякъде, а вие знаете, че тя не обича да се разхождате сам. Твърде е *опасно*!

— Чуваш ли, Морган? — усмихна се горчиво Келсън, поглеждайки изкосо приятеля си. — Било много опасно.

— Наистина — отвърна Морган и повдигна вежди. — Не съм го забелязал досега.

Келсън се обърна към лейди Естер, която напразно се опитваше да улови нишката на разговора.

— Моя скъпа лейди Естер, бихте ли били така любезна да предадете на Нейно Величество, майка ми, че в присъствието на генерал Морган се чувствам в пълна безопасност?

Очите на дамата едва не изскокнаха от орбитите си, щом разпозна накрая компаньона на Келсън и с пухкавата си ръка притисна устата си, за да прикрие изпуснатото почти без дъх „О!“

Тя отново направи реверанс и прошепна:

— Не ви познах, Ваше Благородие.

Морган се намръщи и се поизвърна към Келсън.

— Дявол да го вземе, Келсън, толкова ли съм се променил? Това е навярно двайсетият човек днес, който не може да ме разпознае. За какво са ми славата и известността, щом никой не знае кой съм?

— Така е може би, защото не носиш своите рога и разцепени копита — подхвърли сухо Келсън.

— Хм-м, без съмнение. Кажете ми, лейди Естер, и своя крал ли не разпознахте?

— Моля, Ваше Благородие?

Морган въздъхна и скръсти ръце на гърдите си.

— Лейди Естер — продължи той с едва сдържано търпение, — сигурен съм, че сте били достатъчно дълго време в двора, за да се научите как човек се обръща към краля си. Встъплението ви не беше образец на особено благоприличие, колкото и да си напруга човек въображението. В бъдеще би следвало да проявявате по-голямо уважение. Ясно ли ви е?

— Да, Ваше Благородие — прошепна тя, преглъщайки мъчително.

Келсън прикова поглед към Морган с ням въпрос дали инквизицията е приключила и приятелят му леко кимна. Принцът се обърна към уплашената и изнервена лейди Естер.

— Много добре тогава. Освен неизненадващото съобщение, че майка ми се тревожи за мен, имате ли да ми кажете още нещо?

Лейди Естер отново направи реверанс.

— Заповяда ми да ви уведомя, че Съветът вече се събира, Ваше Висо... Величество. И изисква незабавното ви присъствие.

— Морган? — Келсън отправи въпросителен поглед към генерала.

— По-късно, принце мой. Първо ни предстои една по-спешна работа на друго място. Лейди Естер, можете да уведомите кралицата, че Негово Величество ще се позабави.

— И това, че съм в пълна безопасност — добави натъртено Келсън. — Можете да си вървите.

Щом дамата се поклони и изтича в обратна посока, Келсън тягостно въздъхна.

— Виждаш ли с какво трябва да се примирявам?

Работата не е само в това, че майка ми продължава да ме смята за малко момче, макар и постоянно да я убеждавам в обратното. Нужно е да обуздая целия този проклет персонал от слуги! — Той се ухили. — Но аз *ще бъда* в пълна безопасност с теб, нали, Морган?

Морган топло се усмихна.

— За убийци и стенректи — винаги, мой принце. Само не ме моли повече да се сражавам днес с придворните дами на кралицата. Не мисля, че съм в състояние да издържа.

Келсън се разсмя от сърце.

— Тъй! Значи все пак има неща, от които се страхуваш, Морган! Никога не съм си мислил, че ще чуя подобно признание от устата ти!

— Ако го съобщиш на някого, ще отрека всяка своя дума! — отвърна закачливо Морган. — Хайде! Трябва да намерим Дънкан!

Когато Джихана влезе в залата на Съвета, облегната на ръката на Нигел, всички разговори секнаха. Мъжете, насядали около дългата полирана маса, скочиха на крака като един. Нигел изпроводи кралицата до мястото ѝ и продължи пътя си към своето на противоположния край. Кралските съветници забелязаха, че двамата не се поглеждат, но това и трябваше да се очаква. Всички в залата знаеха, че кралицата и кралският дук не се бяха споразумели по един основен въпрос днес. Щеше да бъде уникално заседание на Съвета, тъй като никой нямаше да се предаде без борба. Необичайно бе и забавянето на Келсън.

Джихана зае мястото си до Брайъновия празен стол и се огледа тревожно из залата, припомняйки си други, по-щастливи времена, когато бяха влезли тук заедно с Брайън и всички лица около масата бяха приветливи и дружелюбни.

Тогава тя не се чувстваше толкова слаба и заплашена. В ония времена мрачните стени не бяха толкова притискащи и задушаваци, високият свод на тавана с тъмни кръстати подпори не всяваше униние и печал. Но не залата бе виновна за настроението на кралицата. По цялата ѝ дясна стена имаше прозорци, които пропускаха слънчевата светлина. А ако беше оскъдна, от двете страни на дългата маса ярко блестяха редица високи канделабри от ковано желязо. И все пак голямата зала бе усойна и потискаща. Навярно тя не търпеше толкова много хора в тъмните цветове на траура.

Джихана седна и вторачи поглед в струйка жълт восък, която се стичаше по ръба на една от дебелиите свещи. А пръстите ѝ машинално опипваха дългия разрез на масата между нейното и Брайъновото място, където веднъж кралят прободеше с камата си една писмена заповед и я прикова върху дървото, докато не успя да убеди стреснатия Съвет, че издаденият закон не е мъдър. След продължително взирание в масата тя си наложи да вдигне очи и да отправи поглед към бледите лица, наблюдаващи я въпросително, след като членовете отново заеха местата си.

В днешния ден залата беше препълнена, с изключение на празните места на Брайън и Келсън, както и на мъртвия лорд Ралсън. Някой все пак седеше на стола на Морган помежду им, забеляза тя с раздразнение. Без да е сигурна, тя се досещаше, че младият мъж с рошава кестенява коса е лорд Дери, военният съветник на Морган. Без съмнение Нигел му бе позволил това.

Нищо, помисли си тя, продължавайки да изучава лицата около масата. Ако младият лорд на покрайнините си въобразяваше, че може да гласува в отсъствието на Морган, тя бързо щеше да му подсказе вярното решение. Нямахше намерение да позволи на марионетките на Нигел и Морган да всеят смут в *днешното* заседание.

Тя хладно плъзна поглед към масата вдясно и извърна очи към лицето на Бран Корис, после към Нигел, който не гледаше в нея, към лорд Ян, както винаги елегантно облечен, към лорд Роджиър и епископ Арилан, към Иуон. Кимна за поздрав на архиепископ Кориган, седнал

отляво, после погледът ѝ се спря върху дук Джеърд и сина му Кевин. Последните двама тя не поздрави. След Нигел двамата членове на рода Маклейн бяха навярно най-верните поддръжници на Морган в Съвета. Би желала изобщо да не ги вижда днес.

Тя се обърна към Иуон.

— Лорд Иуон — произнесе кралицата с ясен и твърд глас, — бихте ли открили заседанието? Този следобед имаме да обсъждаме важни въпроси и мисля, че не бива повече да се бавим.

Преди Иуон да се изправи, Нигел скочи на крака и махна с ръка.

— Моля за извинение, Ваше Величество, но негово Кралско Височество непредвидено е задържан и ме помоли да забавя започването на заседанието. Той желае да присъства, когато пред Съвета се изнесат определени обвинения.

Джихана не призна молбата му и отново се обърна към Иуон.

— Лорд Иуон, ако обичате.

— Бих искал отговор, Джихана — настоя Нигел.

— Лорд Иуон, ще започнете ли най-сетне?

Иуон стоеше нерешително и поглеждаше ту към Нигел, ту към празния стол до себе си, после неловко се покашля.

— Ваше Величество, ако заповядате, ще открия заседанието и без принц Келсън. Но ако Негово Кралско Височество настоява да присъства, то обикновената учтивост налага...

— Обикновената учтивост няма място на Съвета днес. Колкото до дълбоко ценения ми син, мой лорде на Клейбърн — прекъсна го със спокоен и равен глас Джихана, — принц Келсън бе извикан преди повече от половин час. Не е счел за важна появата си тук. Изглежда има друга работа, която го е ангажирала повече, отколкото задълженията му към Съвета на лордовете. Мога само да го извиня за неучтивото му и незряло поведение и да се надявам, че той ще се поправи с течение на времето и ще стане по-мъдър съветник. Що се отнася до днешното събрание, това е Съвет на регентите и следователно присъствието му не е задължително. Има ли други въпроси?

Около масата зажува тихо мърморене и Нигел седна изнурено, знаейки, че е направил всичко, което е по силите му. Джихана открито се бе подиграла с отсъствието на Келсън. От самото начало се очертаваше едно недобро заседание.

Иуон се огледа безпомощно около масата, после нервно се изкашля и кимна на кралицата.

— Нямам повече въпроси, Ваше Величество — изрече тихо той. — Ако нещата действително са така, както ги представяте, не виждам причини да се бавим повече. Като наследствен лорд маршал на кралския Съвет на Гуинид, откривам това заседание на Регентския Съвет. Нека правосъдието, смекчено с милост, да преобладава в нашите оценки.

След като зае мястото си, мърморейки нещо под носа си, друго роптаене наруши тишината на залата и спря чак когато Джихана стана от мястото си.

— Господа — започна тя с ужасно и преbledняло лице на фона на траурното ѝ облекло, — за мен е потресаващо днес да се изправя пред вас така. Потресаващо е, тъй като ми е горчиво да призная, че покойният ми съпруг и господар не е бил тъй безпогрешен, за какъвто винаги сме го смятали.

Моят повелител Брайън направи ужасна грешка при назначаването на членовете на Съвета на лордовете. Човекът, когото той определи за съветник, е предател и богохулник, който дори и сега заговорничи срещу Брайъновия законен наследник. Ето защо принц Келсън днес не е сред нас.

Погледът ѝ обходи изумените лица около нея и зелените ѝ очи потъмняха.

— Вие познавате добре този човек, господа. Той е, разбира се, дукът на Коруин, лорд генерал Аларик Антъни Морган от рода на Дерините!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

И ще му дам зорницата

Откровението   на
Йоана 2:28

Наблюдавайки клокочещата струйка в мраморния съд за светена вода, който пълнеше, монсиньор Дънкан Маклейн бе зареял мисълта си надалеч, дал воля на проникновеността ѝ и способността ѝ за издирване на най-заплетените тайнства.

Времето напредваше. Аларик трябваше да бъде тук отдавна. Тревожеше го липсата на връзка с неговия родственик от толкова месеци насам. Може би нямаше да дойде. Навярно не бе получил вест и за смъртта на Брайън, въпреки че новината се бе разнесла и до най-отдалечените кътчета на Единадесетте кралства.

Когато водата изпълни съда, Дънкан застина на място за част от секундата, после бързо се изправи и остави бутилката на пода.

Аларик се задаваше заедно с младия принц. В Дънкан все повече нарастваше безпогрешното усещане за спешността и неотложността на посещението.

Той се приближи до отворената врата на западния портал, пригладжайки поизмачканото си расо с бързо, машинално движение на ръката си с дълги и изящни пръсти, после излезе на слънчевата светлина и заслони очите си срещу яркия ѝ блясък.

Там, на фона на сивата отдалечена стена, той зърна Келсън да влиза през дворната порта, облечен в кралското пурпурночервено с извезани върху него блестящи златни кръстове. А до него гордо крачеше тъмен силует, увенчан с пригладена златиста коса, чиито дълги нозе бързо поглъщаха разстоянието.

Когато двамата се заизкачваха по стъпалата към западния портал, Дънкан почувства спокойната, вдъхваща увереност аура, която винаги

обграждаше знатния му братовчед. С въздишка на облекчение той пристъпи напред, за да ги приветства.

— В името на Св. Георги и Св. Камбър, идвате навреме — продума Дънкан, теглейки нетърпеливо Морган и принца към сянката зад вратата. — Какво толкова ви забави? Вече започнах да се тревожа.

— Ще ти обясня по-късно — отвърна Морган, отправил неспокоен поглед към прозорците на средния църковен кораб и към нефа. — Следи ли те някой?

— Страхувам се, че да — кимна Дънкан. — От погребението на Брайън всеки ден в базиликата свободно влизат кралски стражи. Но не мисля, че ме подозират. Аз съм *изповедникът* на Келсън и може би те просто са се досетили, че щом се върнеш, първото, което ще направиш, е да се отбиеш тук.

Морган се обърна към Дънкан и Келсън и въздъхна.

— Да се надяваме, че си прав. Защото ако хранят и най-малкото подозрение, че се занимаваш и с нещо друго, освен с официалните си задължения, досега отдавна да не сме между живите.

— Ами тогава да се държим, както подобава на църковния устав — усмихна се Дънкан, взе празната бутилка и ги поведе към страничния кораб. — А ако някой ни спре, ще му обясним, че си дошъл да се изповядаш и да получиш причастие преди процеса. Мисля, че не биха ни обърнали особено внимание.

— Добре.

Когато закрачиха към вътрешността на базиликата, Морган огледа мимоходом, ненатрапчиво богомолците. Дънкан бе прав за кралските стражи. Сред поклонниците се спотайваха най-малко трима или четирима. И съдейки по погледа, с който го посрещнаха, явно не набожността и благочестивостта ги водеха тъй често през последната седмица в храма „Св. Хилъри“.

Дънкан и спътниците му се спряха пред олтара да се поклонят, а Морган, усърдно се опитваше да изпише на лицето си печал и разкаяние заради наблюдаващите го. Очевидно бе достатъчно убедителен, тъй като никой не направи опит да ги спре, когато се изнизаха през страничната вратичка.

Морган спусна с решителен жест резето на вратата в уединения кабинет на Дънкан, при което металът издрънча. Дънкан прекоси

стаята, за да остави бутилката някъде, а Морган още веднъж огледа с поглед познатото обкръжение.

Беше малка стаичка, не по-голяма от три на пет метра, оградена от двете си надлъжни стени с ниски библиотечки и богато извезани над тях гоблени, изобразяващи ловни сцени и картини от дворцовия живот. Срещу вратата се намираше широк прозорец, закрит от пода до тавана с богати завеси от червено кадифе. На стената откъм вратата се издигаше огромна сива каменна камина, чиято широка полица бе украсена единствено от два оловни свещника с жълти свещи и малка икона на Св. Хилъри, патронът на базиликата.

Вдясно от прозореца, обърнат към ъгъла, се намираше богато орнаментиран молитвен стол, чиято възглавничка за коленичене и облегалки за ръцете бяха тапицирани в същото бургундско червено като завесите. На малка поставка в самия ъгъл бе изправено разпятие от слонова кост, обградено от двете страни с трепкащи оброчни светлинки в рубиненочервени стъклени кандила. Вляво пред прозореца бе поставено малко бюро от тъмно полирано дърво, покрито с документи и книги.

В средата на стаята, на около четири стъпки от камината, привличаше погледа масивна дъбова кръгла маса, чиито крака във форма на лапи стояха тежко върху лъскавия мраморен под. От двете ѝ страни бяха разположени два стола с високи облегалки, а още няколко с подобен дизайн бяха разпръснати около камината, обърнати към пламъците. Тежък многоцветен килим покриваше пространството между масата и камината и стопляше строгостта и празнотата, които иначе биха преобладавали в стаята.

Морган издърпа един от столовете до масата за Келсън, после придърпа друг за себе си от обграждащите камината. Дънкан сложи празната бутилка на бюрото и откряна тежките завеси.

— Мислиш ли, че е разумно? — попита Морган и вниманието му се отклони от задачата, от която беше погълнат.

Дънкан стрелна с поглед братовчед си, после надникна през прозореца с кехлибарена рамка.

— Струва ми се, че сме достатъчно в безопасност — пророни накрая той. — Никой не може да ни види посред бял ден, стъклото замъглява образите. — Той пресече стаята и седна до масата. — Освен това, така ще можем да забележим приближаването на хора отвън.

След около половин час това ще има голямо значение, ако правилно съм преценил.

— Толкова скоро? — запита сухо Морган и се пресегна към туниката си, за да извади малка черна кожена торбичка. — Значи нямаме много време.

Той се огледа спокойно в стаята, положи торбичката на масата и развърза кожените връвчици, с които беше пристегната.

— Имам нужда от повече светлина тук, Дънкан, ако обичаш. Между другото, откога си пълниш сам съда за светена вода? Мислех си, че това не е работа на един първосвещеник.

Дънкан изсумтя присмехулно, взе високия свещник от бюрото си и го постави на масата.

— Много забавно, братовчеде. Знаеш добре, че всичките ми помощници са в катедралата, подготвяйки се за утрешната коронация на Келсън. — Той се усмихна на момчето и седна отново. — Едва ли е нужно да ти припомням къде се намира неоченимият ни архиепископ в този момент. Трябваше да измоля специално разрешение да остана днес тук, в случай, че Келсън се нуждае от мен — което, подозирам, е така, макар и не точно по начина, по който си го представя архиепископът.

Двамата си размениха многозначителни усмивки и Келсън смушка нетърпеливо с лакът Морган, проточвайки шия да надзърне в торбичката, която опекунът му още не бе отворил. Морган му се усмихна окуражително, след това доразвърза кожените ремъчета. Пресегна се вътре с облечени в ръкавица пръсти и внимателно извади нещо златно и пурпурночервено и го постави върху дланта си.

Келсън разпозна предмета и зяпна от изумление, а Морган замислено протегна ръка към момчето.

— Познаваш този пръстен, нали, мой принце? Не го докосвай. Още не си предпазен от въздействието му.

Келсън тихо въздъхна и отдръпна ръката си, а очите му бяха пълни с благоговение.

— Това е Огненият пръстен, печата на могъществото на баща ми. Откъде си го взел?

— Брайън ми го даде на съхранение, преди да замина за Кардоса — отвърна Морган, обръщайки тъй ръката си, че скъпоценните камъни да заблестят.

— Мога ли да го видя? — попита Дънкан, извади копринена кърпичка от ръкава си и се пресегна да вземе пръстена.

Морган кимна и протегна ръка.

Като обви пръсти с краищата на коприната, Дънкан предпазливо пое пръстена и го приближи към светлината на свещника. Когато го обърна, алените камъчета хвърлиха мънички отблясъци върху тримата наблюдаващи и върху тапицираните стени.

Дънкан обстойно разгледа пръстена, после го постави в ъгъла на масата, все още сред диплите на бялата коприна.

— Истински е — ликуващо изрече той с тон на известно облекчение. — Все още чувствам неизбледнялата му сила. У теб ли е печатът?

Морган кимна и свали ръкавиците си.

— Страхувам се обаче, че ще се наложи да отстъпиш, Дънкан. Не се осмелявам да се приближа до олтарната стена с шпионите на Джихана отвън. — Той свали инкрустиран пръстен с печат от пръста си и го задържа между палеца и показалеца си. — Ще го направиш ли?

Келсън нетърпеливо скочи от мястото си, горейки от желание да го види. „*На Черен фон е Зеленият терзаец Грифон*“ — гласеше надписът под изображението. — Това е древният хералдически знак на Коруин, нали, Морган?

— Правилно — отвърна той. — Пръстенът на Брайън е изработен много отдавна. И тъй като гербът принадлежи на майка ми от рода на Дерините, той го считаше за изключително подходящ със забележителните си свойства за ключ към придобиване на твоята власт. — Морган насочи вниманието си към Дънкан. — А сега трябва да ти го настроя. Готов ли си?

— Ами... Келсън? — Дънкан извърна поглед към момчето.

Морган спря очите си на младия принц, после на братовчед си и слаба усмивка пробяга по лицето му.

— Мисля, че всичко е наред. Ако не е подозирал нищо досега, то утре така и така ще го научи. Не се страхувай, тайната ни ще бъде съхранена.

— Добре — кимна Дънкан и се усмихна окуражително на Келсън. — Няма нищо тайнствено, Келсън. Когато печатът с грифона се активизира правилно, той ще отвори една скрита камера във високия олтар. Той бе предаден на Аларик от баща ти много отдавна,

така че, когато настъпи подходящия момент, да можем да вземем оттам някои вещи, съхранени за теб.

— Виждаш ли, че когато Аларик държи пръстена, инкрустираното изображение на грифона леко проблясва? Това ни показва, че то все още е активизирано с енергия. Ако някой ненастроен на неговата вълна се опита да си послужи с него, като мен сега или теб например, то няма да задейства силата си.

Дънкан се обърна към Морган, макар и все още да обясняваше някои неща на недоумяващия Келсън.

— Само ще добавя, че малцина могат да настроят този механизъм и да активизират силата му. Аз съм... като Аларик.

Още преди Келсън да е доосъзнал ударната сила на тези думи, Морган постави пръстена с грифона между себе си и Дънкан и повдигна лявата си вежда.

— Готов ли си?

Дънкан кимна и двамата започнаха да се концентрират върху изображението на грифона в центъра на печата.

Келсън наблюдаваше като омагьосан как двамата се бяха втренчили с притворени очи в пръстена. Последва продължителна тишина, сред която Келсън чуваше само рязкото си дишане, единственият звук в смълчаната стая. После Дънкан бавно протегна ръка към пръстена все още със затворени очи.

Слаба искрица заблестя и запулсира на кратки интервали миг преди да го докосне. Дънкан сложи ръка на пръстена. Тогава и двамата мъже отвориха очи и Морган отдръпна дланта си. Грифонът все още слабо блестеше.

— Силата е задействана — прошепна Келсън, като думите му прозвучаха като полупотвърждение, полувъпрос.

— Несъмнено — отвърна Дънкан. — Убеди се сам с ръката си.

Келсън предпазливо протегна ръка и леко трепна, щом пръстенът падна върху дланта му. Беше студен на пипане, макар че би трябвало да се е нагрял до телесна температура. Ала когато се взря в грифона в центъра на печата, бързо пусна пръстена.

— Сега не блести! Какво му направих?

Дънкан щракна с пръсти и се усмихна.

— Забравих да ти кажа. Ти не си настроен. — Той взе пръстена и го поддържа пред погледа на Келсън и грифонът отново слабо

заблещука. Келсън смутено се усмихна.

Дънкан се изправи на крака, подхвърли леко пръстена във въздуха и отново го улови.

— След малко отново ще дойда.

Келсън наблюдаваше със страхопочитание, докато свещеникът се скри зад вратичката на кабинета си и отново се обърна към Морган.

— Морган, правилно ли чух... че Дънкан е от рода на Дерините? Значи трябва да сте свързани по майчина линия, а не по бащина.

— Всъщност, и по двете — призна Морган. — Ние *сме* петима братовчеди по бащина линия. Но майката на Дънкан и моята всъщност бяха сестри. Разбира се, това е строго съхранявана тайна. Родството с Дерините може да бъде неизгодно, дори фатално в положението на Дънкан. Малцина от нас не си спомнят инквизициите и преследванията на Дерините преди малко повече от век. Лошите чувства съвсем не са отшумели, дори в наши дни. Сам знаеш.

— Но *ти* не се страхуваш, че хората знаят за произхода ти, Морган — възрази Келсън.

— Аз съм изключение, както добре знаеш, мой принце — отвърна Морган. — Повечето от нас ги чака лошо бъдеще, ако останалите ги считат за Дерини. В резултат на това мнозина крият произхода си, дори и да са склонни да използват силата си за добро. — Той замислено поклати глава. — Основният конфликт произтича от това, разбира се: от една страна, желанието да използваш унаследените си способности, а от друга — да си обвързан от стародавна вина и с проклятието на Църквата и на държавата.

— И все пак, ти си направил своя избор — настояваше да знае Келсън.

— Да. От самото начало открито пожелах да използвам възможностите си и пратих по дяволите последствията! Бях изключително щастлив да бъда под закрилата и настойничеството на баща ти, докато не започнах да се грижа сам за себе си. — Той сведе очи към ръцете си. — Но да бъдеш само наполовина Дерини е от голяма полза.

— Ами Дънкан? — тихо попита Келсън.

— Дънкан направи друг избор — прикри се зад маската на свещеничеството — усмихна се Морган.

Дънкан се спря до скритата шпионка на сакристията, за да огледа нефа, мислено благодарен на строителите на „Св. Хилъри“, които бяха предвидили това надзираващо приспособление. Безспорно, не за това бяха го направили архитектите — шпионката бе замислена като помощно средство за избора на точния момент при синхронизираните литургии, когато всеки от служителите трябваше да знае за движенията на другите.

От мястото, където беше застанал, той можеше да огледа цялата вътрешност на базиликата, от първата редичка седалки до вратите в дъното, от единия църковен кораб до другия. И това, което успя да забележи, потвърди подозренията му, че задачата им нямаше да е толкова проста.

Кралските стражи, за които бе споменал на Аларик, бяха още там, включително двамата, за които мислеше, че го следят особено внимателно през последната седмица. Знаеше, че са членове на личната охрана на кралицата и често се запитваше, минавайки покрай тях, дали наистина го подозират. Не смяташе, че е извършил нещо, с което да привлече специалното им внимание — освен че бе изповедник на Келсън и братовчед на Аларик — но човек никога не знаеше какво може да очаква от типове като тези.

Той взе от килера вдясно извезан със сърма епитрахил, докосна го до устните си и го постави на раменете си. С тези кралски песове тук бе сигурно, че не може просто да излезе, да отвори олтарната камера и да извади съдържанието ѝ. Те щяха да станат още по-подозрителни в мига, когато влезе в олтарното пространство. Трябваше с нещо да отвлече вниманието им.

Отново надзърна през шпионката и си намисли план за действие.

Много добре. Нека го подозират. Ако кралските стражи сами настояваха да усложняват нещата, на него му беше все едно. Той ни най-малко не би се отказал да употреби свещеническата си ловкост, за да прикрие истинските си намерения. Ако не успееше, винаги можеше да се позове на традиционната власт на първосвещениците. Когато човек си имаше работа с подобни хора, да ги сплаши не бе особено трудно, особено щом ставаше дума за заплаха с анатема.

Поемайки си дълбоко дъх, за да се овладее, Дънкан отвори страничната вратичка и влезе в олтарното пространство. Както и

очакваше, единият от стражите незабавно напусна мястото си и притича към средния кораб.

Чудесно, помисли си Дънкан и ниско коленичи, за да предостави време на мъжа да се приближи. „Той е сам и не си е извадил меч. Хайде да видим какво ще предприеме.“

Когато Дънкан се изправи, дочу глухо отекващите стъпки на мъжа, които се приближаваха и плъзна нехайно ръка в пояса си, за да извади ключа за дарохранителницата. В мига, когато сетивата му подсказаха, че мъжът почти се е приближил до олтарната преграда, той разтвори пръсти и пусна ключа да издрънчи на пода. В умишлено несръчния си опит да го подхване той го побутна надолу по мраморните стъпала, право в краката на изненадания страж.

Дънкан впери невинните си сини очи в мъжа с леко объркано изражение на лицето, после се втурна загрижено по стъпалата. Поведението му така обърка стража, че когато Дънкан се озова до него, той се бе навел и вдигаше ключа, без да съзнава какво прави. Със смутена полуусмивка той внимателно го положи в протегнатата ръка на Дънкан.

— Благодаря ти, сине — промърмори Дънкан с най-прочувствения си бащински тон.

Мъжът кимна нетърпеливо, но не направи опит да се отдръпне.

— Желаш ли нещо? — попита Дънкан.

Мъжът се отмести смутено.

— Монсиньор, трябва да ви попитам... генерал Морган с вас ли е?

— Искаш да кажеш, в кабинета ми? — попита Дънкан търпеливо, като лицето му изразяваше върха на невинността.

Мъжът кимна леко.

— Генерал Морган дойде при мен да се покае, сине мой — тихо каза Дънкан. — Той иска да получи причастие преди процеса, както и принц Келсън. Има ли нещо нередно в това?

Обяснението на оца слица мъжа. Очевидно мисълта, че Морган не е безбожник, а истински християнин, никога не му бе хрумвала досега. Явно не такова признание бе очаквал да чуе. А кой беше той, за да се намесва в спасението на една човешка душа — особено тъй необходимо като на Аларик Морган?

Убеден, че е смутил нещо твърде естествено и благочестиво, стражът смирено поклати глава и се отдръпна от Дънкан, покланяйки се до кръста. Щом Дънкан се обърна към олтара, мъжът бързо прекоси средния кораб до църковната пейка, където бяха коленичили неговите колеги и се присъедини към тях, прекръствайки се суеверно.

Дънкан слезе от олтара с облекчено сърце. Знаеше, че стражът все още го наблюдава и бе сигурен, че разказва на оръженосците за случилото се — макар и всички да бяха уж погълнати в молитва. Но се съмняваше, че ще намерят някакъв повод да се намесят отново, стига да не направи нещо твърде необичайно. Разбира се, все някой щеше да отиде при Джихана да ѝ съобщи за местонахождението на Аларик и Келсън, веднага, щом се скриеше от очите им, но не можеше да предотврати това.

Дънкан леко се поклони пред дарохранителницата, след което внимателно дръпна зелените копринени завеси от позлатените ѝ врати. Докато отключваше вратичките с дясната си ръка, с лявата стисна здраво пръстена с печата. И тогава, докато издърпваше един покрит бокал с едната си ръка, лесно можеше да докосне олтарния камък с печата в другата.

При докосването в олтарната стена пред Дънкан се разкри квадратно отворстие с около двадесетина сантиметра ширина и дълбочина, от което се показа плоска черна кутия. Действайки сръчно, Дънкан извади още два бокала и с показан жест вмести съдържанието на трите в тях. След това, вместо да покрие празния бокал с брокатената му покривка и воала, той плъзна черната кутия между тях и обви и двете със зелената коприна.

След като направи това, той постави другите бокали на място и затвори ликуващо вратичките, заключи ги отново, докато с другата си ръка захлупи отвора в олтарната стена. И едва тогава вдигна бокала с допълнителния му товар, поклони се още веднъж и излезе от светилището. Цялата операция му бе отнела не повече от две минути.

Озовал се отново в сакристията, Дънкан изхлузи епитрахила си и надникна през шпионката. Както и бе очаквал, един от стражите напускаше базиликата — без съмнение, за да разкаже на кралицата за Морган. Но очевидно в него не се бе събудило друго подозрение. Никой не се бе поинтересувал къде е отишъл Дънкан. Другите стражи не бяха помръднали от местата си.

Дънкан обви плоската кутия с епитрахила си и намести празния бокал между няколко други, после се върна в кабинета си и заключи вратата след себе си.

— Срещна ли затруднения? — попита Морган, след като свещеникът отви кутията и я постави на масата.

— Никакви — отвърна Дънкан. Той връчи пръстена с печата на Морган и седна до него. — Макар че в момента един от стражите е на път към двореца, за да съобщи на Джихана къде се намираш.

Морган сви рамене.

— Това и трябваше да се очаква. Нека видим сега какво има вътре. — Той се пресегна и взе кутията в ръце.

— Печатът с грифона и нея ли отваря? — попита Келсън въодушевен, премествайки стола си по-близо до Морган и кутията. — Погледни, на капака ѝ е гравирен грифон!

Морган докосна с печата обозначеното място и кутията се отвори с напевна хармония от звуци. Вътре имаше сгънат пергамент и една по-малка кутийка, обвита в червено кадифе и с щампован златен лъв. Докато Дънкан развиваше пергаментата, Морган извади втората кутия и я огледа за кратко.

— За отварянето на тази се иска друг печат, Дънкан — каза той и я сложи на масата до обвития с коприна Огнен пръстен. — Това ли са инструкциите за нас?

— По всяка вероятност, да — отвърна Дънкан, като приглади с ръка сгънатия пергамент и го приближи до светлината на свещта. — Нека видим какво пише тук:

*Кога ще отклони Синът стремглавия порой?
Вестителят на Необята — сам трябва да насочи
той
ръката на Закрилника, за да пролее кръв
и ясното Око на Ром да блесне в Здрача стръвно.*

*Кръв трябва бързо да облее Огнения Пръстен,
ала внимателно, да не привлече Демонската мъст,
щом скоро твоята ръка разкъса девствения пояс,*

единствено възмездието ще прокълне желанията твои.

*Сега това Око на Ром ще вижда светлината,
освободен ще запрепуска Пурпурния Лъв в нощта.
И без да трепне, на Лъвския зъб злоещата ръка
плътта ще трябва да пониже и да възкреси
властта.*

*Тъй Лъв, Око и Огън ще си поделят по равно своя
пай.*

*Нужно е да уталожим на войнствената мощ
страданията.*

*Щастлива утрин, дясна длан. Знакът на Закрилника
ще запечата*

*твоята мощ. И никоя низша сила не ще отбие
волята ти от съдбата.*

Морган се облегна на стола си и тихичко подсвирна.

— Брайън ли го е писал?

— Неговият почерк е — отвърна Дънкан, сложи пергаментата на масата и потропа върху него с финия нокът на показалеца си. — Виж сам.

Морган се приведе напред и хвърли бегъл поглед на текста, наизустявайки строфите, после се облегна отново с въздишка на облегалката на стола.

— А ние смятахме, че Брайъновият ритуал за посвещение в силата е загадъчен. Ако се бе позамислил малко, можеше поне да го направи *труден* за разгадаване.

Келсън, който следеше разговора с широко отворени очи, не можа повече да се сдържи.

— Искате да кажете, че ритуалът не е същият?

Дънкан поклати глава.

— Ритуалът се сменя с всяко ново поколение, Келсън. Това е предпазна мярка силата да не попадне във вражески ръце. В противен случай някой, да речем, би могъл да научи техниката, да обедини

елементите на ритуала и да го използва за свои облаги. По-точно казано, силата е предназначена единствено за законния си наследник, но винаги има начини да се заобиколят тези маловажни подробности.

— О! — простена Келсън с изтънял и несигурен глас. — Тогава откъде би трябвало да започне човек с ребус като този? — Той взе пергамента, сякаш се докосваше до мъничко живо същество, което може да ухапе някого, погледна го подозрително и отново го постави на масата.

— Аларик, ти на какво мнение си? — попита Дънкан.

— Карай пръв. Вещ си в тия неща повече от мен.

Дънкан смутено се покашля, приближи пергамента до себе си и се втренчи в него, после се спогледа с Келсън.

— Добре. Първото, което трябва да направим с тези стихове, е да ги разделим на съставните им части: основните елементи на ритуала. В този случай имаме две триади и една кварта. Тримата души: Синът, Вестителят на Необята и Тъмният Закрилник са следните — ти, Келсън, аз и Аларик. Те са споменати в първия куплет и олицетворяват нашия човешки елемент.

— Не е съвсем така, братовчедо — промърмори Морган, стиснал пръсти един срещу друг и погледна Дънкан с хитра усмивка.

Дънкан многозначително повдигна вежди.

— Трима човека — промълви Келсън и отправи нетърпеливо взор към Дънкан. — Продължавай, отче.

Дънкан кимна.

— Имаме също така три предмета: Окото на Ром, Огненият Пръстен и Пурпурния Лъв. Това са нашите...

— Почакай — прекъсна го Морган и рязко се изправи от стола си. — Току-що ми хрумна една ужасяваща възможност. Келсън, къде е Окото на Ром?

Келсън го изгледа озадачен.

— Не зная, Морган. Кажи ми какво е това и може би ще се досетя къде се намира.

Дънкан стрелна с поглед Морган.

— Това е тъмен, гладък рубин с големината на нокътя на малкия ми пръст. Брайън винаги го носеше на дясното си ухо. Трябва да си го виждал преди.

Очите на Келсън се разшириха, щом разбра за какво става дума, сянка на тревога пробяга по лицето му.

— О, не. Ако е това, за което си мисля, то е погребано с баща ми. Не знаех, че е толкова важно.

Морган присви устни в напрегнат размисъл, проследявайки с нокът очертанятията на златния лъв върху капака на кутията. После решително се вгледа в Дънкан.

— Да отворим ли криптата?

— Нямаме друг избор.

— Но вие не можете! Морган, нямате право!

— Страхувам се, че тази крайна мярка е необходима — спокойно обясни Дънкан. — Трябва да намерим Окоето на Ром, иначе няма как да изпълним ритуала. — Той сведе очи. — Както и да е, идеята не е лоша. Ако Чариса наистина има пръст в убийството на Брайън — а имаме всички основания да считаме, че е така — тогава съществува възможност той да не е окончателно освободен.

Очите на Келсън се разтвориха още по-широко и лицето му напълно изгуби цвета си.

— Искате да кажете, че душата му е...

— Къде е погребан? — рязко попита Морган, като прекъсна Келсън и смени посоката на разговора, преди ужасът напълно да е завладял момчето. — Ако ще вършим нещо, трябва да имаме план за действие.

— Намира се в кралската крипта под катедралата — отвърна Дънкан. — Доколкото съм осведомен, най-малко четирима стражи дежурят там денонощно. Имат заповед да не допускат никого зад портала. Човек не може да види гробницата дори отвън.

Морган присви очи, играейки си със своя пръстен.

— Четирима стражи, така ли? През нощта навярно са по-малко, не мислиш ли? Когато вратите на катедралата се затворят след вечернята, няма нужда от толкова силна охрана. Струва ми се, че ще можем да се справим с тях.

Келсън хвърли невярващ поглед на Морган, като постепенно възвръщаше цвета на лицето си.

— Морган, нима наистина ще отворим ковчега? — изрече той с пресекнал дъх.

Отговорът бе прекъснат от чаткането на множество конски копита в двора отвън. Дънкан скочи от мястото си и се втурна към прозореца, след което бързо дръпна завесите.

За миг и Морган застана до него и се взря в процепа помежду им.

— Кой идва? Можеш ли да разпознаеш?

— Архиепископ Лорис — отвърна Дънкан. — Съдейки по многочислеността на свитата му, трудно е да се отгатне дали пристига в града или е дошъл да те арестува.

— Идва за мен. Виж начина, по който разгръща в редица хората си. Само след няколко секунди ще бъдем обградени.

Келсън се присъедини към тях до прозореца, вцепенен от ужас.

— Какво ще правим сега?

— Ще трябва да се предам — кротко рече Морган.

— Да се предадеш! Морган, не! — извика Келсън.

— Морган, да! — възрази Дънкан, отвеждайки обратно със силна ръка момчето до масата. — Ако Аларик избяга от съдебната призовка на *твоя* Съвет, той ще пренебрегне самите закони, пред които се е клел като негов член. — Той застави момчето да седне. — А ако ти изоставиш задължението си като глава на Съвета, ще извършиш същото — клетвонарушение.

— Но сега това не е моят Съвет — заспори Келсън, — а на майка ми. А тя се опитва да убие Морган. Дънкан взе Огнения пръстен, пергамента и обвитата в червено кадифе кутия и ги отнесе до молитвения стол.

— Не, това е все още твоят Съвет, Келсън. Но ще трябва да им го припомниш. — Той докосна скрита дръжка в молитвения стол и в стената зад него се отвори малко чекмедже.

— Освен това до довечера не можем да направим кой знае какво. Колкото по-дълго време останеш в Съвета, толкова по-малка е вероятността да изфабрикуват и друго обвинение в предателство. Подозирам, че точно сега в Съвета се намират някои от най-върлите ти врагове, но поне ще знаеш къде са и какво вършат. — Той пхна ритуалните предмети в чекмеджето и го заключи. — Тук ще бъдат в безопасност до довечера.

Келсън не изглеждаше особено въодушевен.

— Да речем, че все пак го намерят за виновен, отче. Да предположим, че вече са го сторили. Не мога да стоя там и да потвърдя

смъртната му присъда.

— Ако се стигне до това, длъжен си да го направиш — каза Морган и окуражително стисна момчето за раменете. — Ала помни, че все още не са ме осъдили. И че дори невъоръжен, един Дерини притежава някои могъщи средства за защита, на които може да се осланя.

— Но, Морган...

— Без спорове, мой принце — смъмри Морган момчето, придружавайки го до вратата. — Трябва да си убеден, че знам какво върша.

— Предполагам — сведе глава Келсън. Дънкан отмести резето и отвори вратата.

— Да се видим тук след вечернята, Аларик?

— Ще ти изпратя съобщение за резултата.

— Ще намеря начин да разбере — усмихна се Дънкан. — С Божията благословия, братовчеде.

Морган кимна за благодарност и побутна съпротивляващия се Келсън към вратата. Докато крачеха по късата алея към външния двор, той чу, че вратата на кабинета се затваря и почувства окуражителните благословии, които Дънкан мърмореше. Успокояващо бе да знае, че винаги може да разчита на него.

Когато Морган и Келсън излязоха на слънчева светлина, за миг бяха заобиколени от войници с изтеглени мечове. Келсън ги стрелна с разгневен поглед и те снеха оръжията си, щом го познаха. Ала Морган гледаше да държи ръцете си свободни, далеч от дръжката на меча. Някой непредвиден удар от добронамерен, но уплашен войник можеше да сложи край на шансовете на Келсън да оживее — да не говорим за живота на Морган. Той забеляза, че Келсън стои твърде близо до него, блед, но решителен, щом архиепископ Лорис закрачи към тях.

Архиепископът на Валорет бе все още в ездитни дрехи, черният му плащ бе изцапан и измачкан от дългото пътуване. Ала дори в такова облекло той внушаваше страхопочитание. Макар и Морган да бе добре осведомен какво бе причинил този мъж на някои от близките му Дерини на север, трябваше да признае, че Лорис бе от онзи рядък тип хора, които излъчваха сила и достойнство, подобавачи на високия му църковен ранг. Светлите му сини очи горяха с фанатичен религиозен пламък, фината му сива коса бе оголила мъничка плешивина на темето

му. В лявата си ръка стискаше свитък млечнобели пергаменти, прикрепени с няколко увиснали печата от зелен и червен восък. А на дясната му блестеше аметистов пръстен — знакът на църковното господство.

Когато се приближи до Келсън, той леко се поклони и загатна движение, сякаш искаше да поднесе ръката с пръстена си за целувка. Но принцът демонстративно го отбягна. Лорис раздражено отдръпна ръката си и изгледа под око Морган, но на него не предложи пръстена.

— Ваше Кралско Височество — продума той, все още наблюдавайки генерала. — Надявам се, че сте добре.

— Чувствах се така до пристигането ви, архиепископе — каза кратко Келсън. — Какво желаете?

Лорис отново се поклони и обърна изцяло вниманието си към Келсън.

— Ако бяхте днес на заседанието на Съвета, както изискват задълженията ви, нямаше да ми задавате този въпрос, Ваше Височество — изрече остро Лорис. — Обаче няма да спечелим много, ако разискваме това. Имам писмена заповед за задържането под стража на Негово Благородие, лорд генерал Аларик Антъни Морган, дукът на Коруин. Вярвам, че той ви придружава.

Морган лениво се усмихна и скръсти ръце на гърдите си.

— Струва ми се, че това е повече от очевидно, милорд архиепископе. Ако имате някаква работа с мен, би трябвало лично да ми го съобщите. Не се преструвайте, че не съм тук, само защото бихте желали да е така.

Лорис се обърна към Морган и очите му гневно проблеснаха.

— Генерал Морган, имам заповед от кралицата и нейните лордове в Съвета, на които сте подчинен, да се представите пред тях незабавно и да отговорите на някои въпроси.

— Разбирам — промълви спокойно Морган. — И какви са тези обвинения, милорд архиепископе?

— Ерес и предателство срещу краля — отвърна натъртено Лорис. — Оспорвате ли ги?

— Да, разбира се — каза Морган. Той се пресегна за пергамента и в миг застина на място, щом десетина меча се насочиха към гърлото му. Морган се изсмя с покровителствен тон. — Мога ли да видя заповедта, милорд?

Лорис даде кратък знак и войниците отпуснаха оръжията си. Морган пое заповедта, която Лорис му връчи и ѝ отправи бегъл поглед, държейки я така, че Келсън да може да я прочете през рамо. После нави свитъка и го предаде на Лорис.

— Намирам заповедта ви напълно в съгласие с духа и буквата на закона — спокойно изрече Морган. — Обаче мога да поспоря за поднесените по този начин факти. Разбира се, че ще отхвърля обвиненията. — Той се пресегна към пояса си и свали меча си. — Тъй като призоваването ми в Съвета е валидно, аз се подчинявам в името на закона и доброволно се предавам на правомощията му.

Той предаде меча си на изненадания архиепископ, след което протегна ръце.

— Желаете ли да ми завържете ръцете, милорд архиепископе? Или дадената ми дума е достатъчна?

Лорис отстъпи подозрително, полууплашен и притисна с лявата ръка гръдния си кош.

— Морган, ако това е някакъв номер на Дерините — просъска той и се прекръсти — то, предупреждавам ви...

— Няма никакви номера, милорд — меко произнесе Морган и протегна напред опънати длани в знак на примирение. — Предавам дори оръжието си като потвърждение на добрата си воля.

Той изви лявата си ръка и внезапно в нея проблесна камата му. Преди стражите на Лорис да реагират той я връчи на Келсън, пресягайки се през лакът, като му я подаде за дръжката.

— Мой принце?

Без да каже нито дума, Келсън пое тънкото острие и мрачно втъкна камата в пояса си. Накрая Лорис съумя да реагира.

— Чуйте сега, Морган! Това не е нито шега, нито игра. Ако мислите, че можете...

— Архиепископе! — прекъсна го Келсън. — Не желая да слушам заплахи нито от вас, нито от него. Генерал Морган ни демонстрира предаността си и добрите си намерения и мисля, че е време вие да ни покажете своите. Мога ли да ви напомня, че тази кама лесно би си проправила път до гърдите ви, както към ръката ми?

Лорис се изправи в целия си ръст.

— Той не би посмял!

Келсън сви рамене.

— Щом казвате, архиепископе... А сега да приключваме с този фарс. Очакват ме по-важни дела.

— Такива като приобщаване към привържениците на злото ли, Ваше Височество? — просъска Лорис.

— Вашето определение е твърде далеч от съвършенството, архиепископе — озъби се на свой ред Келсън.

Лорис си пое дълбоко дъх в опит да се овладее.

— Официалните процедури се изпълняват буквално, Ваше Височество. Този път не мисля, че съществува възможност той да избегне наказанието.

— Празни думи, архиепископе — подхвърли Морган.

Няколко пъти Лорис сви и разпусна гневно юмруците си, след което направи жест към двамина от стражите си.

— Завържете го.

Стражите се подчиниха, завързвайки отзад ръцете на Морган. Лорис насочи вниманието си към Келсън.

— Ваше Височество, съзнавам, че сте преживели много тревожни събития през последните няколко седмици и съм съгласен да забравя резките думи, които си обменихме. И ако сега желаете да се върнете в покоите си и да си починете, то сигурен съм, че при създадите се обстоятелства Съветът ще ви разбере.

Келсън се разгневи.

— При какви обстоятелства, архиепископе? Действително ли мислите, че ще оставя Морган на милосърдието на *майка ми* и на вас? И въпреки личните ми чувства по този въпрос, струва ми, се, че е извънредно важно следващият крал на Гуинид да присъства на това заседание. Не сте ли съгласен, архиепископе?

Очите на Лорис проблеснаха, но накрая той схвана нелепостта на продължителните си възражения. Най-сетне успя да се убеди, че момчето, изправено пред него, е наистина следващият крал на Гуинид, колкото и неортодоксални да бяха идеите му засега.

Лорис ниско се поклони, но в погледа му блестеше предизвикателство и неподчинение.

— Както желаете, Ваше Височество — бе всичко, което го чуха да промълви.

ПЕТА ГЛАВА

*Боже, дай Твоето правосъдие на царя
И правдата си на царския син*

Псалми 72:1

Когато накрая Келсън и Морган пристигнаха, в Съвета цареше суматоха.

В залата сега присъстваха още няколко десетки човека освен членовете на Камарата, тъй като Джихана бе дала съгласието си някои от Брайъновите поддръжници и съветници да се присъединят към заседанието за финалната разправа с Морган. До обичайните места около масата бяха поставени допълнително столове, повечето незаети досега. Но техните евентуални притежатели се суетяха объркано наоколо, спореха и обсъждаха ситуацията с високи и кресливи гласове. Макар че нямаха право да гласуват, новодошлите имаха въпреки всичко ясно изразено мнение какво трябва да бъде извършено с могъщия лорд на Дерините — главната тема на разговорите им. Каквито и чувства да будеше лорд Аларик Морган сред хората, пълната апатия не бе едно от тях.

Джихана стоеше спокойно на председателското място в опит да изглежда твърда. Тя поглеждаше от време на време надолу към преbledнелите си ръце, скръстени върху скута ѝ и пръстите ѝ си играеха с широка, богато украсена златна лента на лявата ѝ ръка.

Но най-вече се опитваше да избегне компанията на епископ Арилан, седнал от дясната ѝ страна. От дълъг опит знаеше, че младият прелат можеше да бъде крайно убедителен, особено когато излагаше някой от любимите си аргументи. А при предишното гласуване бе повече от ясно към коя посока клонеше лоялността му. Едва ли имаше по-пламенен и ентузиазирани поддръжник на Морган от него.

Когато Келсън влезе в залата, следван от Лорис и стражите му, всички спорове рязко секнаха. Онези, които седяха по местата си,

скочиха на крака и с почит и уважение се поклониха пред минаващия покрай тях Келсън, а другите се разтичаха да заемат столовете си. Келсън седна в края на масата до чичо си Нигел, а Лорис бавно се приближи към Джихана.

Но нито Келсън, нито Лорис бяха особен прицел на вниманието днес. Защото, когато влезе Морган, заобиколен от стражите на Лорис, всички очи се извърнаха към бавните им стъпки в залата. Последваха шепот и обсъждания на нисък глас, като видяха, че е завързан и всички размениха помежду си подозрителни погледи, когато Морган застана вдясно, зад стола на Келсън. Щом Келсън седна, лицето му придоби мрачно и сурово изражение.

Засадаващите заеха местата си. Лорис се поклати на Джихана и постави заповедта на кралицата на масата пред нея. Висящите печати глухо изтрополиха по повърхността ѝ — единственият звук в застиналата зала.

— Изпълних заповедта на Съвета, доведох затворника както ми заповядахте, Ваше Височество — изрече Лорис. Той се обърна към помощника си и пое меча на Морган. — Сега ви поднасям оръжието му като доказателство, че се е предал въз основа на...

— Архиепископе! — отекна ясният глас на Келсън сред шушуканията в залата.

Лорис застина на място, след това бавно се извърна към Келсън и всички очи го проследиха. Келсън бе застанал на крака.

— Ваше Височество? — бдително отправи въпрос Лорис.

— Трябва да връчите меча на мен, архиепископе — твърдо отсече Келсън. — Морган е *мой* затворник.

В гласа на Келсън прозвънтяха ония властни нотки, толкова свойствени на Брайън и Лорис за малко да се подчини. После се съвзе и нервно се покашля.

— Ваше Величество? — въпросително се обърна той към Джихана, молейки за подкрепа.

Джихана отправи остър поглед към сина си.

— Келсън, ако си въобразяваш...

— Негово Благородие ще връчи меча си на мен, майко — прекъсна я Келсън. — По закон и древен обичай това е мое право. Аз все пак оглавявам този Съвет, макар и само на думи.

— Много добре — преглътна Джихана и очите ѝ гневно проблеснаха. — Но прекрасно знаеш, че това не ще го спаси.

— Ще видим — загадъчно отвърна Келсън и зае мястото си.

Лорис се запъти с меча към Келсън и го положи пред него на масата с кратък поклон. Когато се завърна на мястото си между Джихана и архиепископ Кориган, Келсън погледна изкосо Морган.

От мига на влизането си в залата Морган не бе произнесъл ни дума, но наблюдаваше размяната на реплики с одобрение. Чертите на лицето му бяха безстрастни, докато съветниците нетърпеливо изчакваха следващият ход на Келсън, тъй като съдниците на обвиняемия нямаше да се предадат лесно. Не се очертаваше бърза победа със законни средства, а тъкмо сега само с такива средства се осмеляваха да си служат те.

Морган вътрешно потръпна, опитвайки се да поразхлаби кожените ремъци, с които бяха завързани ръцете зад гърба му. Интересно, дали Келсън щеше да съумее да се измъкне по някакъв начин от положението.

Келсън се огледа из залата с полуприкрито отвращение, изпъвайки пръстите си, както правеше баща му, когато бе особено раздразнен. Очите му пробягаха изпитателно по всяко лице, после се впериха в майка му на срещуположния край на масата.

— Нигел — заяви той, без да отделя поглед от лицето на майка си. — Мисля, че ти бяха дадени точни инструкции да забавиш заседанието, докато не се появя. Може би ще ми дадеш някакво обяснение?

Нигел също се вторачи в Джихана. Сигурен бе, че Келсън е узнал за опитите му да се противопостави на решението на кралицата. Каквото и да произнесеше сега, щеше да е само заради хората, насядали около масата.

— Разбира се, Ваше Величество — хладно отвърна Нигел. — Опитах се да уведомя Съвета, че сте помолили за известна отсрочка на заседанието, но се намериха хора, които пренебрегнаха волята ви. Нейно Величество, кралицата, ни съобщи, че сте ангажиран с по-важни дела. Настояваше да започнем без вас.

Джихана наведе очи, щом Келсън смръщи вежди.

— Вярно ли е, майко?

— Разбира се, че е вярно! — избухна Джихана и скочи на крака. — Някои неща трябваше да бъдат свършени, Келсън — неща, които отлагахме дълго време. Поне твоят Съвет прояви малко здрав разум. Твоят скъпоценен предател Морган бе осъден с пет срещу четири гласа!

Келсън понечи да възрази разгорещено нещо, но после реши добре да премисли следващите си думи. Освен това той усещаше как Морган напрегнато пристъпва от крак на крак и чувстваше ръба на пелерината му да докосва коляното му. Наложил си да се успокои и отново обгърна с поглед лицата наоколо.

— Много добре, господа — с равен глас произнесе той. — Виждам, че нищо от онова, което казвам, не може засега да промени решението ви. — С тъгълчето на окото си забеляза Джихана да заема триумфално мястото си и продължи. — Бих помолил обаче за едно разрешение, преди да приема присъдата ви по разисквания проблем. Искам да гласувате още веднъж както преди. — Очите му продължиха да шарят из залата с леко предизвикателство. — Доколкото разбрах, вие сте подложили на съмнение верността на генерал Морган към Короната и Църквата. Бих искал да знам кой вярва в тази скалъпена лъжа.

Лорд Роджиър неловко се изправи и се извърна към Келсън.

— Нима се съпротивлявате срещу мнението на вашия законен Съвет, Ваше Височество?

— Ни най-малко — решително отвърна Келсън. — Искан само да се уверя, че присъдата ви е издадена безспорно със законни средства. Хайде, господа, губим ценно време. Как го казахте? Че Морган е еретик и предател? Нигел?

Нигел се изправи.

— Лорд Аларик е невинен пред тези обвинения, Ваше Величество.

— Благодаря ти, чичо — кимна Келсън и Нигел зае мястото си.

— А вие, лорд Бран?

— Виновен, Ваше Височество.

— Лорд Ян?

— Виновен, Ваше Височество.

— А ти, Роджиър?

— Виновен, милорд.

Келсън се намръщи.

— Милорде, архиепископ Арилан, какво е вашето мнение?

— Той е невинен, Ваше Височество — уверено отвърна Арилан и обърна гръб на разгневените погледи на Кориган и Лорис отсреща.

— Благодаря ви, Ваше Превъзходителство — кимна Келсън. — А ти, Иуон?

Иуон не се осмеляваше да вдигне поглед към принца. Никога не бе изпитвал неприязнени отношения към Морган, ала бе свидетел на смъртта на Брайън. Ако слуховете се окажеха верни...

— Е, Иуон?

— Виновен е, Ваше Величество — прошепна Иуон.

Келсън съчувствено кимна, след което пренебрегна майка си, за да зададе на архиепископ Кориган фаталния въпрос. Нямаше и грам съмнение как ще реагира прелатът.

— Милорд архиепископе?

Кориган посрещна безстрастно погледа на Келсън.

— Виновен, Ваше Величество. Още не сме започнали да изброяваме греховете на Дерините!

— Едно простичко „виновен“ е достатъчно, архиепископе — отсече Келсън. — Тук не се обсъждат греховете на цял един род. А само на един човек. Човек, който, бих добавил, е допринесъл твърде много за процъфтяването на Гуинид.

— Който е сторил твърде много зло на Гуинид! — възпротиви се Кориган.

— Достатъчно, архиепископе — отхвърли думите му Келсън. Той впери леден поглед в прелата, после прикова очите си върху Маклейните, благодарен, че е срещнал няколко дружелюбно настроени лица. — Дук Джеърд?

— Невинен, Ваше Величество — отвърна възрастният мъж.

— А лорд Кевин?

— Невинен, Ваше Величество.

Келсън кимна, изчислявайки наум гласовете.

— Зная, че лорд Дери също е гласувал за оправдаване, така че гласовете сега са пет срещу пет. — Той впи взор в майка си. — Струва ми се, че това едва ли представлява убедително обвинение, майко.

Джихана се изчерви.

— На лорд Дери не е позволено да гласува, Келсън. Той не е член на Съвета.

Очите на Келсън се стесниха застрашително и някой от Съвета вътрешно потръпнаха. Това беше разгневеният поглед на стария Халдейн, който ги бе научил да се страхуват и да изпитват уважение към бащата на момчето. Възможно ли бе синът да не прояви чертите на баща си? Този поглед означаваше беда и неприятности в онези стари времена.

— Много добре — бавно кимна Келсън. — Възнамерявах да помоля Дери да заеме мястото на Морган в негово отсъствие, но тъй като Морган сега присъства тук, може да гласува сам за себе си. Мисля, че няма да има възражения за гласуването му.

— Морган не може да гласува! — възкликна Джихана. — Той е подсъдим.

— Но е все още член на Съвета, докато не сме го осъдили, майко. Докато правата и прерогативите му са подвластни на законните действия, не можем да го лишим от гласа му — особено в случай, че не му е разрешено да говори в своя защита.

Джихана скочи на крака с лице, почервенияло от гняв.

— А ако не можеш да отречеш правото му да гласува, не можеш да отречеш и моето! След като си решил да приемем ръководната роля на Съвета, аз вече не съм с вързани ръце. И повтарям, че Морган е виновен като подсъдим, което прави гласовете ни плюс моя шест срещу пет против него. Твоят скъпоценен Морган е осъден, Келсън! Какво ще кажеш за това?

Келсън изумен седна на стола си с пребледняло лице пред важността на тези думи на майка му, които оборваха неговите. Не можеше повече да извие очи към високата фигура, която стоеше като статуя от дясната му страна. Не можеше да срещне големите сиви очи и да признае поражението си. Обгърна още веднъж Съвета с неприязнен взор. И когато погледът му се отклони от Дери към празното място до него на загиналия лорд Ралсън, в ума му се заоформя ясен план.

Наложи се да продължи визуалния оглед на залата, мислено забранявайки си израз на надежда да се появи на лицето му. Никой не биваше да отгатне, че сега вече имаше определен план за действие.

Още не бе чул камбаните да отброяват три часа, а дотогава трябваше на всяка цена да шикалкави и да губи времето на заседаващите.

Той седна и изнурено скръсти ръце, придавайки на лицето си израза на покорство и примирение.

— Господа — започна той, като в думите му прозвуча искрена умора, — изглежда, че ние загубихме. — Той махна разсеяно с ръка към Морган и Нигел, включвайки ги в това „ние“. — Ще помоля обаче за вашата снизходителност по още един въпрос, преди да съм произнесъл присъдата. Нека първо бъдат прочетени всички обвинения срещу генерал Морган. Има ли някакви възражения?

Джихана прикри победоносната си усмивка и седна отново.

— Разбира се, не, Келсън — каза тя, като взе документа и го предаде на Иуон. — Лорд Иуон, бихте ли прочели пълните обвинения?

Иуон преглътна и кимна, после се изправи и извинително прочисти гърлото си.

— До Негово Благородие, лорд Аларик Морган, дук на Коруин и лорд генерал на кралската армия, от кралицата на Регентския Съвет в заседанието му на дванадесетия ден от кралството на Келсън Синил Рис Антъни Халдейн, крал на Гуинид, принц на Меара и владетел на Пурпурните покрайнини.

Ваше Благородие, вие сте свикан пред кралския Съвет на Гуинид, за да отговорите на някои отправени към вас обвинения, отнасящи се до поведението ви към Короната. А именно, вие...

Когато Иуон зачете обвиненията, Келсън най-сетне се осмели да погледне към Морган. Питал се бе по време на цялата процедура защо той не бе направил и опит да се защити, но сега осъзна, че всяка самозащита, независимо дали истинска и внушаваща доверие, би била безполезна пред настроението на Съвета в ден като този. За нищо на света дори един Дерини не би могъл да ги убеди в своята невинност.

Сега златистата глава бе приведена, сивите очи засенчени от гъстите дълги мигли. Келсън можеше да забележи от пръв поглед, че генералът признава трудното си положение. Дори сега навярно той обмисляше някаква фантастична тактика за бягство, използвайки страховитата сила на Дерините, за да спечели свободата си — свобода, която трябваше да притежава на всяка цена, ако искаше да бъде в полза на младия крал. Разбира се, той не можеше да знае, че Келсън е намислил вече свой собствен план.

Сега Келсън съзнаваше, че трябва да се съпротивлява срещу два фатални срока. Защото, ако Морган предприемеше нещо, преди той да е извършил намисленото... а Келсън не можеше да го стори преди камбаните да са отбили точния час — всички надежди за законно разрешение на проблема щяха да пропаднат.

Келсън предпазливо протегна ботуша си встрани и го приближи на няколко сантиметра от крака на Морган. После, когато Иуон привършваше прочита на документа, той се отмести в стола си и смушка с крак ботуша на Морган.

Морган погледна момчето под око, съзря едва забележимото покланяне на главата му и кимна в отговор. Момчето имаше план. Щеше да му позволи да опита.

— ... предоставени ми в този ден, Джихана Регина ет Домини Консилиум. — Гласът на Иуон се снижи и секна и той седна на мястото си в очакване. Точно в този миг камбаните на базиликата и катедралата започнаха да отмерват часовете.

Един. Два. Три. Четири.

Келсън се вслуша в звъна на камбаните и се прокле наум, когато чу четвъртия удар. Той чакаше да стане три часът, а времето бе напреднало значително. Можеше да започне да действа много по-рано.

Той стоеше мълчаливо на мястото си, все още никакъв намек в изражението му не подсказваше какво възнамерява да стори.

— Господа, Ваше Величество — започна той формално, покланяйки се леко на майка си, — ние чухме обвиненията срещу нашия генерал. — Той долови внезапното подозрително изражение на Джихана, щом чу в гласа му кралското „ние“.

Той посочи Морган с дясната си ръка, продължавайки речта си. — Чухме също желанията — всъщност, изискванията на Съвета по този въпрос. Бихме били доволни обаче да се съобразим с още една точка в разискванията, преди да произнесем крайната присъда.

Тишината в залата се наруши от глухо мърморене и вълнение и Келсън долови зле прикритото удивление на майка си и ужасните ѝ предчувствия.

— Така се случи с нас — продължи Келсън в същия общителен тон, — че нашите редици в последно време бяха опечалени от загубата на добрия ни и лоялен служител, лорд Ралсън от Еверинг. — Той

посочи празния стол, после набожно се прекръсти. Останалите последваха жеста му, питайки се какво ли си е наумил.

— Следователно — продължи Келсън, — решихме да назначим нов съветник на негово място.

— Не можеш да го направиш! — извика Джихана и скочи на крака.

— Съзнаваме, разбира се — продължи Келсън, като гласът му проряза възраженията на Джихана, — че лорд Дери не би могъл да замести лорд Ралсън, но сме убедени, че той ще допринесе с предаността си към този високоуважаван пост. Шон лорд Дери.

Щом в Съвета се надигнаха смут и препирни, Келсън направи знак на Дери да се изправи. Младият мъж изгледа изкосо Морган за потвърждение, но дори и той изглеждаше немалко слисан.

Келсън вдигна ръце, за да въдвори тишина, после удари по масата с дръжката на Моргановия меч, за да укроти нестихващата гълчава. Джихана се бе изправила предизвикателно на другия край на масата, правейки отчаяни опити да надвика шума в залата.

— Келсън, не можеш да го направиш! — викаше тя, съумяла най-сетне да вземе връх над затихващите разговори около нея. — Нямах това право! *Знаеш*, че не можеш да назначиш нов съветник без одобрението на регентите. Не си навършил пълнолетна възраст!

В очите на Келсън припламна хладен блясък и те потъмняха до стоманено сиво, щом той се взря гневно надолу към масата и всички в залата внезапно зашушукаха.

— Лордове на Съвета, високо ценената ми майка навярно е забравила, че в друга стая на двореца преди четиринадесет години и един час тя е дала живот на своя син — Келсън Синил Рис Антъни Халдейн; че когато родилните й мъки свършили, кралските лекари са ме поставили в ръцете й — а камбаните са прозвънтели три пъти онзи следобед!

Лицето на Джихана придоби пепеляв цвят и тя се свлече на стола си, бавно кимайки на себе си, със замъглен и вцепенен поглед.

— А на вас, мои лордове, причината коронацията да стане утре, а не днес, вероятно също ви се е изплъзнала от съзнанието. Знаете добре, че кралската заповед гласи: крал на Гуинид не може да бъде коронован, докато не е навършил пълнолетие. Тъй като не ми бе отредено от съдбата да навърша тази възраст до три следобед — час,

твърде късен за коронацията, вие трябва да признаете — церемонията бе насрочена за утре. Но днес аз вече управлявам!

Никой не помръдна, докато Келсън не завърши речта си. Всички просто наблюдаваха като ударени от гръм как Келсън привиква Дери до себе си. Щом Дери се приближи до него, Келсън взе меча на Морган и го задържа пред него с острието надолу.

— Шон лорд Дери, заклеваш ли се в този кръст, че ще служиш вярно и предано на този кралски Съвет?

Дери застана на коляно и положи чело върху дръжката на меча.

— Кълна се тържествено, господарю мой.

Келсън отпусна меча и Дери се изправи на крака.

— А как ще се произнесеш по настоящия проблем, милорд Дери? — попита Келсън. — Виновен ли е Морган или не?

Дери триумфално погледна Морган, после обърна очи към Келсън.

— Лорд Аларик е невинен, Ваше Величество!

— Невинен — повтори Келсън, наслаждавайки се на тази дума. — Коего прави броя на гласовете шест на шест — още едно патово гласуване. — Той се взря в майка си, която не бе помръднала от прегърбената си стойка на стола.

— Следователно обявявам лорд Антъни Морган, дук на Коруин и лорд генерал на кралската армия за невинен по обвиненията, отправени към него. Ако след утрешния ден някой желае да подновим процедурата и успее да предостави някакво доказателство, аз ще взема участие в този процес. Междувременно, разпускам Съвета.

С тези думи той измъкна камата на Морган от пояса си и преряза ремъците, стискали досега китките му. После, след като подаде отново меча му, той кратко се поклонил на изумения Съвет и напусна залата, следван от Морган и Дери.

Тишината продължи да цари в залата само до захлопването на вратата от Келсън и съратниците му. След това избухнаха спорове и дискусии. Несъмнено стореното от Келсън бе в съгласие със закона, ала това бе напълно неочакван удар. За събраните съветници и за другите благородници, това бе победа, подобаваща на Брайън и едно от най-добрите му лукавства. Чувствата бяха смесени по въпроса за добро ли бе това или за зло, понеже имаше мнозина, които бяха раздразнени от управлението на Брайън.

А в Джихана нямаше и капчица съмнение по въпроса. Това, което бе започнало като определена победа над буйния и неукротим Дерини, се бе превърнало в разруха, в поражение на всичко, което се бе надявала да направи за Келсън.

Ноктите ѝ се впиваха в дланите и тя стискаше и разпускате юмруци от ужас и тревога.

Морган беше свободен.

И нещо по-лошо, Келсън се бе изправил пред Съвета и ѝ се бе възпротивил — не с детинските заплахи и безпомощните подигравки, а с решителни и зрели действия. Джихана не бе подготвена за такъв развой на събитията и той я смущаваше дори повече от свободата на Морган. Ако Келсън само бе проявил нерешителност, някакъв знак на съмнение в гордия Дерини, когото защитаваеше тъй пристрастно, навярно щеше да ѝ се отвори някаква възможност да се справи с него. Но сега Келсън беше действителен крал, не само по име — развой на нещата, с който тя не се бе съобразила — как можеше да го подмами да стои настрана от злото влияние на Морган?

Ян наблюдаваше с интерес обръкването в залата. Трудно му беше да си извади заключение в хаоса, последвал бурното напускане на Келсън, но имаше ясното впечатление, че момчето е спечелило доста точки срещу лордовете, които му се бяха противопоставили. Дори вбесените коментари на Роджиър и Бран Корис бяха примесени с немалка доза уважение. А това не биваше да става. Макар да бе принуден да признае тази победа на Келсън и гордия полу-Дерини, той нямаше намерение да изгуби цялата война.

Всъщност Ян не се бе и надявал да спечели този рунд. Подозирал бе още щом Морган влезе в залата, че арестуваният има някакви планове за действие в главата си. Морган никога не би си позволил да бъде доведен тук, ако не съществуваше и най-малката увереност, че би могъл да избяга където и когато поиска.

Но Ян не мислеше, че схватката се е развила по начина, по който бе очаквал генералът. Беше почти убеден, че ударът на Келсън бе моментно взето решение.

Защото със сигурност дори това преждевременно развито момче-крал не бе очаквало да открие толкова навременна клауза, за да освободи законно Морган от ареста.

Да, нямаше и съмнение по въпроса. Келсън не беше действал предсказуемо и това можеше да бъде забелязано от всеки внимателен наблюдател. Не биваше изобщо да подценяват сина на Брайън в този момент. А междувременно можеше много да се направи. Макар и Морган да бе отново на свобода, не би било зле да продължат да очернят това и бездруго безславно име — преследване, на което Ян искрено разчиташе. А Чариса трябваше да бъде незабавно осведомена за внезапния обрат на събитията този следобед.

След като се сбогува с Бран Корис и Роджиър, Ян се изплъзна от шумната зала на Съвета и се запъти към казармите на дворцовия комплекс. Предстоеше му да извърши много работа този ден и нямаше смисъл повече да се бави.

Морган ликуващо плесна с ръце, щом той, Келсън и Дери забързаха към кралските покои през вътрешния двор.

— Келсън, ти беше великолепен! — възкликна той, прегръщайки с обич момчето през раменете. — Представянето ти днес бе достойно за Брайън във всяко отношение. Ти просто ме изненада.

— Наистина ли? — радостно попита Келсън. Той се бе усмихнал до уши, извърщайки назад глава към двамата, които го следваха, и на няколко пъти спира крачката си, за да ги види отново. Неколцина стражи ги наблюдаваха любопитно, но никой не направи опит да се потътри в тяхната посока.

— Не зная как се чувстваше ти — продължи момчето, — но аз през цялото време бях в ужас. Сърцето ми едва не примря, когато камбаните отброиха четири удара, наместо три.

Морган изсумтя.

— Бъди радостен, че не се случи другояче. Я си представи колко глупаво би било, ако камбаните бяха отбили само два часът.

Келсън извърна нагоре очи.

— Мислех си за това.

— И още нещо — продължи Морган. — Не искам да омаловажавам новата длъжност на Дери, но след като веднъж обяви пълнолетната си възраст, защо ти трябваше този фокус-мокус да назначава нов съветник и да преизчисляваш гласовете. Можеше просто да се наложиш с кралската си воля и така да ги победиш.

— Зная — отвърна Келсън. — Но постъпката ми запази донякъде престижа им, не мислиш ли? Искам да кажа, поне в този случай не могат да се оплачат, че съм им наложил деспотично решението си. Останахме в рамките на нормалното законодателство.

— Благоразумно действие — съгласи се Морган. — Пък в края на краищата, бих казал, че цареше достатъчно вълнение и възбуда, за да удовлетворят дори собствените ми вкусове. Да се живее в постоянно напрежение и опасност е много интригуващо, но...

— Ако питате мен — прекъсна ги Дери, — бих бил щастлив да зная предварително, че всичко ще се разреши по най-добрия начин.

Келсън се засмя, като заизкачваха стъпалата към покоите му.

— Трябва да призная, че напълно съм съгласен с Дери. Лично аз не бях тъй уверен в щастливия развой на събитията. — Той изкосо погледна Морган. — Между другото, не мислите ли, че трябва да се обадим на отец Дънкан? Обещах да му съобщя незабавно какво се е случило.

— И аз — кимна Морган. — Дери, имаш ли нещо против да се отбиеш до „Св. Хилъри“ и да разкажеш на отец Дънкан за днешния процес? Успокой го, че сме добре, но че ще поспим през останалата част от следобеда.

— Да, милорд — отзова се Дери. — Трябва ли да се върна тук, след като изпълня задачата си?

Морган кимна.

— Но почини си малко и ти. Искам да наглеждаш стражите отвън пред покоите на Келсън тази нощ, ако нямаш нищо против. Зная, че мога да ти се доверя.

— Слушам и се подчинявам, милорд — отвърна усмихнат Дери. — А вие гледайте да останете живи, докато не се върна да ви охранявам.

Морган намери сили само да се усмихне и леко поклати глава, щом Дери изчезна от погледа му.

Ян почти бе достигнал до целта си дълбоко в сърцето на двореца. С тиха и плавна котешка походка той се плъзна няколко стълбищни площадки по-долу, мина през широк подземен свод, използван като учебна площ за фехтовка, после през един коридор, граничещ с

оръжейницата, и притича по студения каменен под до складовете. Очите му проблясваха тъмни и опасни, когато се прокрадваше покрай постовите стражи, без да бъде спрян. Тук всички го познаваха добре.

Накрая той се спря пред разклонението с друг, по-малък коридор, постави ръка на дръжката на меча си, за да заглуши звъntenето му и си проправи път напред, докато надникна зад ъгъла.

Добре. Стражът беше там, както Ян се бе надявал.

Усмехнат мрачно на себе си, той се плъзна покрай ъгъла и спря пред стража. Мъжът не го забеляза, докато Ян не се озова на две стъпки от него и се сепна.

— Милорд! Да не се е случило нещо лошо?

— Не, разбира се, не — отвърна Ян, повдигайки едната си вежда в престорена невинност. — А трябва ли?

Стражът се поуспокои, после се ухили.

— Не, милорд — отвърна той с леко подмилкващ се тон. — Само дето ме стреснахте. Хората обикновено не слизат долу, освен ако не се е случила някаква неприятност.

— Предполагам — усмихна се Ян, вдигна ръка и протегна показалеца си пред очите на мъжа.

— Как се казваш?

Стражът неволно проследи с поглед пръста му и леко се олюля.

— Майкъл Дефорест, милорд.

— Майкъл Дефорест — кимна Ян, бавно приближавайки пръста си към лицето на мъжа. — Виждаш ли пръста ми, Майкъл?

— Тъж... да, милорд — запелтечи Майкъл. Очите му следяха насочения срещу тях пръст, без да могат да помръднат. — Милорд, аз... но какво правите?

— Само следи пръста ми, Майкъл — тихо замърмори Ян с нисък и леко заплашителен глас в тишината — и ще заспиш.

Когато произнесе последната дума, показалецът му леко докосна челото на мъжа между очите и с трепкащи мигли те се затвориха. Друга фраза с ниско прошепнат глас усили замаяността му и Ян спокойно се пресегна и взе копието от ръцете на стража, изправяйки го до стената.

Като се огледа наоколо, за да бъде сигурен, че междуременно никой не се приближава, той премести мъжа на няколко крачки и

отново го облегна на стената. След това постави пръсти на слепоочията му и затвори очите му.

Бледа синя аура сега запращя около главата на Ян, постепенно разширявайки се надолу по тялото и нозете му и обгърна ръцете му. Ала не спря дотам и погълна главата на стража. Щом блещукащата мрежа светлинки го докосна, той потрепери сякаш в последно усилие да разчупи нечестивата магическа връзка, но когато аурата се разпростря около цялото му тяло, напълно се отпусна. Когато двамата мъже се потопиха в бледия синкав огън, Ян заговори.

— Чариса?

За миг не се чу никакъв звук, освен дишането на двамата: на Ян — леко и овладяно, на стража — учестено, плитко, неестествено. Тогава устните на мъжа затрептяха.

— Чариса, чуваш ли ме?

Гласът на мъжа отвърна:

— Да, слушам.

Ян леко се усмихна и отново заговори с нисък, общителен глас, все още със затворени очи.

— Добре. Страхувам се, че имам неприятни новини за теб, обич моя. Дяволският ни номер на Съвета пропадна, както и очаквах. Келсън обяви пълнолетната си възраст, назначи нов член на мястото на Ралсън, след което разруши намисленото от нас чрез кралските си пълномощия. Не можех нищо да сторя. Освен това сигурно си разбрала, че опитът със стенректа се оказа неуспешен.

— Чух, че са го убили — отвърна мъжкият глас. — Какво става с Морган сега?

Ян замислено сви устни.

— Не съм сигурен. Отправи се с Келсън към покоите му да прекарат заедно нощта там. Нашето младо принцче изглежда не позволява и косъм да падне от главата на шампиона му. Засега няма да направят никаква пакост, понеже аз съм намислил няколко допълнителни плана за отклоняване на вниманието, които ще отнемат доста от скъпоценното им време и енергия до утре заранта. Съгласна ли си?

— Много добре — прошепна гласът на мъжа.

— Няма ли да ме попиташ какво имам предвид? — настояваше да узнае Ян.

За пръв път в гласа на мъжа трепна някакво чувство при отговора на Чариса.

— Това ще те позабавлява, нали? — промълви с лек сарказъм той. — Още една възможност да блеснеш с остроумието си. — Последва тишина. — Няма значение. Щом има да вършиш нещо, най-добре е да прекъснеш тази връзка, преди да си се изморил и да си изчерпал енергията на обекта си до смърт.

Ян отново се усмихна.

— Както желаяш, мила — спокойно изрече той. — Макар и да не мисля, че би могла да се погрижиш за нашия медиум тук. Имам специални планове за него. На добър лов, Чариса.

— Пожелавам ти същото — отвърна гласът.

След тези последни думи светлината, която обгръщаше Ян и стража, угасна и Ян отпусна ръце, поклати леко глава и отвори очите си. Обектът на връзката му тежко се отпусна, след като бе освободен, но изглежда все още нямаше сила да се пробуди. Ян още го държеше под властта си.

Той отново се озърна наоколо, после хвана мъжа за ръката и го заведе обратно до поста му.

— Милорд, аз... — заекна мъжът, разтърсвайки глава, за да се пробуди от унеса си. — Какво се случи? Какво направихте?

— Няма нищо, Майкъл — отвърна Ян, пресягайки се към ботуша си, откъдето измъкна тънка кама. — Едва ли ще почувстваш нещо.

Когато стражът съзря блясъка на стоманата, той насъбра последни сили и слабо се засъпротивява, за да се откопчи от силната хватка на Ян. Но бе напълно безполезно. Загубил бе способност за съпротива. Стоеше вцепенен там, където Ян го бе изправил и безпомощно наблюдаваше как острието се приближава към него.

С медицинска безпристрастност Ян разпори ризницата на мъжа в горната част, покрита с кожен жакет и насочи острието към гърдите му, малко по-вляво от средата. После с леко, отривисто движение плъзна острието право между ребрата му, за да прониже сърцето.

Щом Ян измъкна острието, очите на мъжа се изцъклиха и с глух стон той се свлече на земята. От раната бликна светлочервена кръв, стече се по тялото му и образува разширяваща се локвичка на пода. Но сърцето все още продължаваше да бие и изтерзаните дробове шумно поемаха и изтласкваха въздух, за да продължат агонията.

Ян смръщено се наведе над умиращия мъж. Не беше чисто убийство — грешка, която Морган никога не би допуснал. И още по-зле, той трябваше да довърши човек, безпомощно проснат на пода.

Замислено прехапа устни, изучавайки тялото, после бързо мушна камата в направената рана и силно я завъртя. Този път, когато извади острието, сърцето бе спряло да бие. Гърдите повече не се повдигаха. Мъжът бе мъртъв.

С доволно сумтене Ян избърса камата си в края на пелерината на мъжа, след което леко обърна тялото на една страна, внимавайки да не стъпи в разширяващата се локвичка кръв. После, хващайки ръката, той потопи мъртвите пръсти в кръвта и очерта с груба линия върху чистия камък над главата му изображението на грифон.

Изправи се, за да огледа извършеното дело, кимна одобрително, пъкна камата отново в ножницата, втъкната в ботуша му и провери дали върху дрехите му не бяха останали издйнически петна. После премести копието на мъртвия страж до тялото му, огледа сцената за последен път и се извърна, за да се оттегли от мястото на кръвопролитие.

Ако някой от васалите на Морган се натъкнеше на трупа по-късно през нощта, в Ян нямаше и съмнение по въпроса какво биха си помислили. Хладнокръвното убийство, наред с всички обвинения срещу генерала Дерини, трябваше да насъска хората да въстанат срещу владетеля си. А Ян бе сигурен, че трупът скоро ще бъде намерен.

Ами ако Келсън също пострадаше в суматоката, която щеше да се вдигне? Ян доволно сви рамене. Ах, какво нещастие.

ШЕСТА ГЛАВА

И глас ще заговори от легендите

Щом екотът на вечерните камбани отзвънтя в далечината, Морган сепнат се събуди, мигновено разпознавайки мястото и часът — много по-късен, отколкото бе възнамерявал да стане, и потръпна от хлад. Изтлеият огън в стаята се бе превърнал в сиви въглени, а погледът надясно през все още отворените балконски врати потвърди подозренията му, че вън се готви да се извие буря. Нищо чудно, че в стаята бе мразовито.

С продължително сумтене той се надигна от претрупания стол, който му бе служил за легло през последните три часа и с леко полюшваща се походка се отправи към вратите на балкона. Навън бе много спокойно и твърде тъмно за толкова ранна вечер, а утежнелият, слегнал се въздух бе изпълнен със заряда на приближаващата се буря. До довечера несъмнено щеше да завали и то, може би, сняг — точно, както следваше да се очаква в нощ, през която имаше да свърши толкова неща.

Изтощен, Морган затвори остъклените врати, спря се за миг с ръка на бравата, облегнал чело о дървената рамка със затворени очи.

Беше толкова уморен — Господи, колко бе уморен! Болките в тялото му от едноседмичната езда, напрежението през изминалия следобед едва ли биха могли да бъдат компенсирани от няколкото часа сън. А толкова много работа му предстоеше, и то за кратко време. Сега трябваше да е вече на долния етаж, в библиотеката на Брайън, за да открие някакъв ключ за разгадаване, който би направил тазвечершната му задача по-поносима.

Не че очакваше да открие нещо. Брайън беше твърде предпазлив, за да остави нещо твърде важно на място, където всеки можеше да пристъпи и да го намери. Но при все това трябваше да има оставен някакъв отличителен знак. Длъжен бе да надзърне вътре. А преди да

стори каквото и да било, нужно бе да осигури безопасността на Келсън по време на отсъствието си.

Като се изправи с усилие, той се загледа в затворените врати, сякаш за да събере сили и потърка с лявата ръка очите си в желанието умората му да изчезне. Жестът му подейства както обикновено, макар и Морган да съзнаваше, че така не може да продължава дълго. Рано или късно трябваше добре да се наспи, иначе нямаше да бъде от полза никому. Може би тази вечер, след като привършеха работата си, щеше да му се удаде да поспи.

Той дръпна тежките сини сатенени завеси върху двойните врати, после бързо се приближи до камината и пъхна малко дърва в нея. След няколко минути, когато огънят отново силно запращя, той се озърна из стаята сред неясната светлина и най-сетне откри, каквото му бе нужно.

Видя облеgnати до стената край вратата пътните торби, които Дери му бе донесъл след заседанието на Съвета. Примъкна ги до огъня, бързо разкопча катарамата им, опипа гладката издутина на изкусно изработената кожена кесия и я отвори.

Сега, ако Дери не ги бе пъхнал обратно там, където ги бе намерил, той просто нямаше да може да убеди младия лорд на покрайнините, че кубчетата не са само странна игра на зарове.

Аха!

При краткото претърсване на дъното на кесията откри познатата форма на червената кожена кутийка и чу успокоителното дрънчене на съдържанието ѝ, което си бе на мястото.

Без да надзърта повече вътре, Морган постави кутийката на стола, приближи се до гардероба на Келсън и се зае да търси нещо, което да му бъде по мярка. Все още му бе студено. А ако възнамеряваше да скитосва из двореца в такова време, решен бе да не мръзне.

Накрая намери син вълнен плащ с кожена яка и ръкави, които щяха да му станат и го навлече, като се върна до камината. Ръкавите му стигаха до лактите, а плаща — до коленете, ала той реши, че това ще е достатъчно за целта.

Взе от лавицата над камината свещник с дебела жълта свещ, запали я от огъня, после огледа съдържанието на кожената кутийка и се върна до леглото на Келсън.

Келсън все още спеше непробудно, проснал се по корем диагонално на широкото легло, сгушил лице в присвитата си лява ръка. В краката му се валяха излишни одеяла и Морган внимателно освободи едно от нозете на момчето, обути в чорапи. Като остави свещника и червената кутийка до леглото, той изтърси одеялото и го метна върху спящото тяло. После коленичи, отвори червената кутийка, разтърси я и разпръсна съдържанието ѝ на леглото.

Това бяха осем кубчета — „стражи“, според терминологията на професионалния магьосник — четири бели и четири черни, големи колкото върха на малкото му пръстче. Той изкусно ги нареди по определен начин: в центъра четирите бели образуваха квадрат, а на всеки външен ъгъл стоеше по едно черно, но без да се докосват едно до друго. После, започвайки с бялото кубче в горния ляв ъгъл, той ги докосна едно след друго, и същевременно изрече словата, обозначаващи тяхната защитна позиция в „стражата“, която измайсторяваше.

Приме. — Първото бяло кубче леко засия.

Секонде. — Той докосна горното дясно кубче и то също заблещука в млечнобяла светлина.

Тиерце. Кварте. — От останалите кубчета лумна блясък и те оформиха първия квадрат, който блестеше с призрачно бяла светлина.

После започна с черните:

Квинте. Сиксте. Септима. Октаве. — Черните кубчета слабо засияха със зелено-черен пламък дълбоко във вътрешността им.

Сега му предстоеше същинското усилие: свързването на черните и белите кубчета по такъв начин, че да довърши измайсторяването на главния страж; стражът, който поставен до леглото на спящия Келсън, щеше да предпази момчето от каквато и да било опасност.

Морган потри ръце срещу всяка страна на черния и белия квадрат, след което издърпа първото бяло кубче. Внимателно го докосна до петото — черното му съответстваше.

— *Примус!*

Чу се глух щракащ звук и двете кубчета се сляха в един продълговат четиристенник, който заблещука в сребристосиво на светлината на свещта.

Морган неспокойно облиза устни и взе второто кубче, съединявайки го с шестото.

— *Секундус!*

Отново се чу щракане и сребърната светлина проблесна.

Той бавно вмести кубчетата едно в друго, събирайки сили за следващото си движение. Процедурата бе изчерпала много от изразходваните му вече сили, но нямаше друг избор, освен да продължи, ако желаше да изследва библиотеката. Не можеше да остави Келсън незащитен. Той взе третия куб и го приближи до седмия.

— *Тертиус!*

След като двете споени кубчета проблеснаха, Келсън се размърда в леглото си и сепнат отвори очи.

— Какво... Морган, какво правиш? — Той се облегна на лакти, приведе се над кубчетата, после се вгледа в Морган.

Морган повдигна едната си вежда от изненада, после примирен облегна брадичка на ръката си.

— А аз си мислех, че спиш — изрече той укоризнено.

Келсън примига от удивление, все още не напълно събуден. Той колебливо протегна лявата си ръка към останалите кубчета.

— Не пипай! — заповяда Морган, възпирайки Келсън да докосне кубчетата с протегнатата длан. — Само наблюдавай.

Поемайки си дълбоко дъх, той съедини последните две кубчета в едно.

— *Квартус!*

После постави изградения четиристенник до останалите три и въздъхна.

— А сега — изглежда той Келсън още веднъж, — защо си буден?

Келсън се превърголи на леглото и се изправи.

— Чух те да мърмориш нещо на латински в ухото ми. Между другото, какви са тия неща? — Той подозрително спря поглед на блестящите призми.

— Това са компонентите на Главния страж — отвърна Морган, изправяйки се на крака. — Трябваше да изляза за малко и не ми се искаше да те оставя без охрана. След като стражите са наредени по такъв начин, само аз мога да разруша конфигурацията. Ти ще бъдеш в пълна безопасност.

Морган се пресегна и събра призмите, постави два в отдалечените краища на леглото, а останалите на близките ъгли.

— Почакай малко — каза Келсън, плъзгайки се леко към края на кревата. — Къде отиваш? Ще дойда с теб.

— Нищо подобно — отвърна Морган и блъсна момчето обратно на възглавницата. — Ти ще си отспиш, а аз ще сляза долу до библиотеката на баща ти, за да потърся ключовете за разгадаване на ребуса. Повярвай, ако имаше друг начин, аз също бих поспал. А ти трябва напълно да си починеш до сутринта.

— Но бих могъл да ти помогна — вяло запротестира Келсън, удивен сякаш, че е отново в леглото. — Освен това сега едва ли ще мога да заспя.

— О, мисля, че можем да уредим този въпрос — усмихна се Морган и леко сложи ръка върху челото на момчето. — Само се отпусни, Келсън. Заспи. Сънувай по-добри времена. Спи дълбоко, мой принце. Спи непробудно.

Докато Морган говореше, миглите на Келсън потрепнаха, после очите му се затвориха и дишането му подсказа, че се е потопил в дълбок сън. Морган се усмихна и поглади разпилените му черни кичури, след което се изправи и посочи последователно към стражите:

— Примус, секундус, тертиус е квартус, фиат лукс^[1]!

Стражите мигновено проблеснаха с нова светлина, после лумнаха около спящия Келсън, обгръщайки го в пашкул от мъгляво сияние. Морган поклати глава и се упъти към вратата.

Сега, на лов за малко полезна информация...

Половин час по-късно в библиотеката Морган не бе постигнал никакъв успех. Прегледал бе буквално всяка книга от частната колекция на Брайън и по-голямата част от общите бележки в държавната документация, но усилията му се оказаха безплодни.

Само да можеше да намери някакъв ключ: важен подчертан пасаж, някои бележки от Брайъновите ритуални стихове, поне намек за това как трябва да се пристъпи към проблема. Възможно бе, разбира се, да си представи нещата и без чужда помощ. Ала Морган мразеше да не бъде стопроцентово сигурен, когато се отнасяше до толкова важни въпроси.

Ритуалното стихотворение *трябваше* да задейства някакви потайни механизми. Ако това не станеше, то Келсън бе обречен, а и

Морган и Дънкан заедно с него. Не бе възможно двамата с Дънкан да се борят сами за каузата на Келсън. Окултната практика просто не го позволяваше.

Само да можеше да си припомни навиците на Брайън за четене, би придобил някаква представа къде да търси. Знаеше, че някъде трябваше да съществува връзка, че Брайън навярно е оставил нещо, дори и само за да увери приятеля си, за когото знаеше, че ще тръгне по дирите. А може би ключът бе в самото стихотворение.

Морган приседна изнурено на писалищната маса на Брайън и се облегна на лакти. Щеше някъде да намери ключа — знаеше, че той съществува.

Щом обгърна с поглед помещението още веднъж, вниманието му привлече печатът с грифона на ръката му. Чел бе веднъж за някакъв лорд на Дерините, който бе използвал подобен пръстен като фокус за дълбока концентрация — техниката на Турин, именувана по Рис Турин, изработил я за пръв път като част от арсенала на Дерините. Морган бе използвал техниката няколко пъти преди, макар и никога за подобна цел. Ала тогава тя бе действала добре. Може би и сега щеше да подейства.

Насочвайки цялото си внимание върху пръстена, Морган започна да се съсредоточава, опитвайки се да освободи разума си от всички странични тревоги и смущения, за да се отпусне, да се заключи за всички ненужни звуци, гледки и усещания. Притвори очи, забави и успокои дишането си. Напрегнатите му пръсти се отпуснаха.

Поддържайки по този начин съзнанието си ясно, той възкреси в мислите си образа на Брайън, опита се да влезе в него, да схване връзката между възникналия спомен и онова, което търсеше сега.

Внезапно образът на Брайън избледня, замести го тъмна вихрушка и замайване на съзнанието. Възникна мимолетното впечатление за лице на мъж, обградено от черна гугла, странно лице, при все това натрапчиво врязващо се в паметта, внушаващо едновременно и мисълта за неотложност на действието и увереност — ала в миг образът изчезна. Остана само един млад, изумен мъж, седнал доста глуповато на бюрото в библиотеката с притворени очи.

Изведнъж Морган се сепна от унеса си и се огледа наоколо, но в стаята нямаше никой.

Кадаса! Картината бе твърде реална, докато не избледня. Никога не бе постигал такъв ефект, използвайки техниката на Турин. Не си бе спомнял да е виждал в живота си толкова странно лице. Стига с техниката на Турин за днес.

Върна се разсеяно към лавицата с личната колекция на Брайъновите любими книги и наслуки извади една.

„*Животът на светците*“ от Талбот — прочете той полугласно.

Разгърна лениво овехтелите страници, докато не попадна внезапно на място, отбелязано с изрезка пергамент. Върху пергаментата бе написано нещо с ръката на Брайън, но този факт напълно избледня при вида на изображението на отворената страница. Вляво бе разположен живописен портрет на лицето, което Морган бе съзрял във видението си.

Той се приведе внимателно, за да разчете името отдолу, като присви очи под светлината на свещта и видя изписано: „Св. Камбър от Кулди, патрон на магията на Дерините.“

Морган трескаво се огледа, приближавайки книгата до очите си. Невъзможно бе, и все пак това бе лицето, което бе видял по време на транс си. Нямаше съмнение.

Абсурд. Той не вярваше в съществуването на светците — или поне така си мислеше. В края на краищата Камбър бе мъртъв от близо двеста години и отгоре на това бе обявен за светец.

Но какво го бе накарало да си помисли за Камбър точно в този миг? Брайън не бе ли споменал веднъж нещо за светеца-отстъпник, който, малко нещо ударен в главата, си бе останал там, в летописите, дремещ през всичките тия години, докато не бе извикан във времето след цялата тази верига от събития? Въпрос: какво знаеше той за Св. Камбър от Кулди? Отговор: не твърде много. До този момент нямаше необходимата полезна информация.

Раздразнен, тъй като съзнаваше, че трябва да си спомни повече, Морган взе томчето и го приближи до светлината на свещта, пъхвайки разсеяно парченцето пергамент в джоба си. Прочете:

Свети Камбър от Кулди, 846–905. Легендарен пер на Кулди, пълновластен господар на Дерините, живял по време на Междуцарствието им. Към края на този период Камбър открива, че при определени контролирани условия в избрани индивиди може да бъде съсредоточена цялата мощ на Дерините. Той подпомага

наследниците на човешките управници да придобият тази сила и впоследствие вдига въстание, което разрушава Междучарствието на Дерините завинаги.

Морган нетърпеливо обърна страницата. За това вече знаеше. Бе обикновена информация от общата история. Сега се нуждаеше от факти, отнасящи се до Камбър като светец или от нещо, което можеше да му обясни какво се бе случило преди няколко минути. Продължи да чете:

В онези дни е имало по-голяма търпимост към окултните изкуства. И в знак на благодарност за това, което Кулди направил за човечеството, Съветът на архиепископите го обявил за светец. Но не за дълго. След около петнадесет години последвало кърваво преследване на всичко, свързано с Дерините. И за кратко време името на Камбър от Кулди било изличено от свитъците и анатемосано. По време на Съвета на Рамос имената на известен брой от предишните избраници на Съвета били анулирани. И с тях — светостта на Кулди.

Камбър бил почитан като патрон на окултните изкуства и закрилник на човечеството. Но когато Съветът на Рамос го отхвърлил, обявили анатема на цялата окултна практика. Името на Камбър се превърнало в олицетворение на злото. Всички зверства, извършвани някога от господарите на Междучарствието, били приписвани на предишния светец на Дерините и хората престанали да произнасят дори името му, освен с проклятие.

С годините някои спорове около репутацията на Камбър отшумели. Трудно е да се поддържа една лъжа в продължение на двеста години. Но слуховете продължили да разпалват огъня: че приписваната смърт на Камбър през 905 г. не е съществувала, че той се е укрил, за да изчака по-добра възможност да се появи отново и да продължи заниманията си с магия. Истинността на това твърдение е неизвестна, нито пък ще бъде открита в близко бъдеще. Знае се, че са останали малка група лордове на Дерините и че магията, обявена извън закона, все още се практикува между тях. Ала в голяма степен е невероятно Камбър да е все още сред тях — дори един Дерини едва ли би могъл да просъществува след повече от двеста години. При все това се носят най-различни слухове. И неколцината живи Дерини, които биха могли да знаят истината за Камбър от Кулди, я държат в тайна.

Когато Морган свърши с пасажа, отново обърна страницата, за да разгледа портрета. Камбър от Кулди. Удивително, сега бе сигурен, че никога преди не е виждал този портрет, нито е чел тези странни сведения за светеца. Ако бе тъй, трябваше все нещо да си спомня, но нищо не се бе отпечатало в ума му с такива подробности.

Ала какво всъщност бе разбрал от пасажа? Как можеше да го приложи към настоящата дилема? И защо това лице от страничката му бе толкова натрапчиво познато, макар и да бе уверен, че никога не го е виждал?

Като затвори томчето, той чу звука от леко откряващата се зад него врата. Извърна се предпазливо и зърна някой, облечен в сиво, да се прокрадва в стаята от външния коридор.

Беше жена. Когато тя се обърна към вратата, за да я затвори внимателно зад себе си, Морган забеляза, че това бе... Чариса!

Той се усмихна самодоволно и се разположи на стола си, за да провери колко време ще ѝ е необходимо да усети присъствието му, проследявайки погледа ѝ, шарещ из стаята, зърнал слабата светлина на свещта, струяща от ъгъла.

— Добър вечер Чариса — тихо произнесе той, без да помръдва от мястото си. — Търсиш ли някого или нещо?

Чариса трепна, прикри изненадата си и предпазливо заобиколи ъгъла на пътеката между лавиците с книги, за да се изправи лице в лице с Морган. Като пристъпи в кръга светлина от свещта, той я поздрави, но това не я зарадва особено.

— Какво правиш тук? — попита тя с напрегнат, дрезгав шепот.

Морган небрежно се изправи, нарочно се протегна и прикри прозявката си.

— Тъкмо търсех нещо за четене, ако наистина искаш да знаеш. Макар че би трябвало да съм уморен от изпитанията, на които ме подложи последните няколко дни, открих, че не мога да заспя. Не е ли странно?

— Разбира се, че да — отвърна внимателно тя, краткият ѝ миг на несигурност бе преминал. — Но кое те кара да мислиш, че имам нещо общо с твоята безсъница?

Морган протегна ръка в знак на протест.

— О, не безсъницата, скъпа моя. Умората ми. Мога да си представя какво си сторила за мен: разказвала си разни гадни истории, настроила си Съвета против мен, след като нападна ескорта ми от засада. Подозирам дори, че имаш пръст в смъртта на Брайън. Разбира се, все още нищо не мога да докажа — махна неодобрително с ръка той.

Очите на Чариса се присвиха, докато го изучаваше с поглед, опитвайки се да установи каква част от думите му бяха блъф, каква — перчене.

— Струва ми се, че си преживял трудни мигове, докато си събирал доказателства за подобни изявления, мой скъпи Морган. И си мисля, че ако попиташ някого, ще разбереш, че всичко, в което ме обвиняваш, се приписва именно на теб.

Морган уклончиво сви рамене.

— Колкото до обвиненията, че имам нещо общо със смъртта на Брайън — продължи Чариса, — това е абсурдно. Всеки знае, че той умря от сърдечен удар.

— Аз не го зная — сепнат отвърна Морган. — Нищо подобно не е стигало до ушите ми. Уведомиха ме, че някой от обкръжението му му е дал манерка с вино в онази сутрин на лова... Странно, но той описа дарителя като красива дама със светла коса. А само Брайън и Колин са отпили от тази манерка.

— Нима? — тросна се Чариса. — В отровителство ли ме обвиняваш? Хайде, сега! Можеше да измислиш нещо по-добро.

— Така и ще направя — отвърна Морган. — Зная също, че преди няколко години си приготвила *мерашата*, питие, което обърква разума на човека и въздейства само на хора, притежаващи кръвта и силата на Дерините, като Брайън например.

— Морган, опитваш се да ловиш риба в мътна вода.

— Нима? Знаеше, че Брайън е уязвим като смъртен и че няма да усети отровата в кръвта си, докато не стане твърде късно. — Той се изправи в цял ръст със застрашителни размери, висок и страховит, като я наблюдаваше гневно. — Защо не го призова на честен двубой, Чариса? Можеше и да спечелиш. В края на краищата, той беше смъртен!

— И да рискувам реномето и силите си срещу един обикновен смъртен, в един ненужен дуел с човек?

— Но ти си замислила утре дуел с един „обикновен човек“, нали?

Тя се усмихна бавно и лениво.

— Да, но това е нещо по-различно. Не мога да загубя борбата с Келсън. Той е само едно малко момче, необучен в уменията на баща си. И ти няма да можеш да му помогнеш, както направи с баща му преди петнадесет години.

— Не бъди толкова сигурна — дръзко ѝ се озъби Морган. — Той притежава много от чертите на баща си. И за разлика от предишната ситуация този път съм тук, за да видя ще прибегнеш ли към предателство и измама.

— Що за глупости дрънкаш, Морган. Мислиш ли, че ме засягат? Разбира се, аз надзърнах в стаята на твоето скъпоценно принцче малко по-рано тази вечер...

Морган се превърна целият в слух.

— Този път той е в безопасност. Тази нощ никоя сила на вселената няма да може да разруши моята защита.

— Навярно е така — съгласи се тя. — Ти си поставил стражите по най-ефектния начин. Всъщност, дори аз бях изумена от уменията ти. Не мислех, че един роден наполовина Дерини е способен на такива развити качества.

Морган се опита да усмири надигацията се в него гняв.

— Когато човек си постави нещо за цел, това му помага неимоверно много, Чариса. Решил съм да ти попреча да се справиш с *този* Халдейн.

— Е, това ми звучи почти като предизвикателство, мой малки Морган — промърмори дяволито Чариса. — Направо е сърцераздирателно. — Тя погледна ноктите си. — Е, разчитай на енергична схватка утре — може би дори тази вечер. И още от сега те предупреждавам: няма да срещнеш никаква снизходителност или пощада. — Тя присви очи. — Възнамерявам да ти отмъстя за онова, което стори на баща ми. И ще го направя, като унищожа онези, които обичаш най-много, един по един. И нищо на този свят няма да ти помогне, скъпи Морган.

Морган се смълча задълго, загледан в невероятно красивата и зла жена в сиво.

— Ще видим — процеди накрая той. — Ще видим.

Когато той се отправи бавно към вратата, с поглед, впит във всяко нейно потрепване с мигли, всяко прошумоляване на плаща ѝ, тя се усмихна злорадо.

— Повярвай ми, Морган. Без всякаква милост. И след като нещата стоят по този начин, мисля, че трябва да нагледаш своя принц. Може да се наложи твърде скоро да изпита нужда от теб.

Морган бавно отвори вратата и излезе, без да сваля очи от ужасната жена в сиво. Щом вратата се затръшна зад него, Чариса бавно се отправи към мястото, където бе седял, после взе книгата.

Разгърна нехайно страниците. „*Животът на светците*“.

Какъв интерес би могъл да прояви Морган към такава книга?

Нищо не ѝ хрумна и тя смръщи вежди. Морган явно бе разглеждал книгата с определена цел. Нямахме и съмнение в това. Но защо?

Книгата не се вписваше в представите ѝ. Не бе свързана с детайлите, които очакваше от действията на Морган, и това я подразни.

Чариса не обичаше моментите, когато нещата не се развиваха според плановете ѝ.

---

[1] Да бъде светлина (лат.) — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Вестителят на необята сам трябва да насочи...

Когато Морган наближи покоите на Келсън, го прободете усещането за опасност. Ами ако Чариса го бе излъгала и бе намерила по някакъв начин път през стражите към Келсън? Ако го беше убила?

Дери командваше охраната тази нощ и цъфна внезапно пред Морган, щом той се приближи към вратата на Келсън.

— Има ли нещо, милорд?

— Още не зная — отвърна тихо Морган, като даде знак на двамината стражи да стоят настрана. — Случи ли се нещо, докато ме нямаше?

— Не, сър. Заклучил съм цялото това крило на двореца. — Той наблюдаваше как Морган поставя ръка на дръжката на вратата. — Искате ли да ви придружа, господарю?

— Не е нужно — поклати глава Морган.

Отвори вратата крадешком, колкото да се промъкне през нея и внимателно я прихлупи зад себе си. Намести резето с гръб към нея, като се опитваше в същото време да надникне в здрачната стая и да провери дали Келсън е в безопасност.

Тревогите му бяха напразни. Защото стражите стояха наредени там, където ги беше поставил, непроницаеми за която и да било сила на вселената тази нощ. Когато наближи кралското легло, можа да различи бледата защитна аура, все още сияеща около младия му господар. Ако се концентрираше, би могъл да почувства с всяка клетка на съзнанието си дълбокия, необезпокояван сън на момчето.

Но не го направи. Достатъчно бе, че Келсън е в безопасност. Морган изнурено се изтегна на дълбокото кресло пред камината и разръчка въглените с един инкрустиран ръжен от ковано желязо.

Когато огънят беше подкладен, той се изправи с котешка грациозност и се протегна.

Скоро камбаните щяха да отбият часа на вечернята, а на тях с Келсън им предстоеше кратко пътешествие. Не искаше да бърза. Спешността се равняваше на невнимание, а този лукс те трябваше да избегнат тази вечер.

Морган отметна вълнения си плащ, покри с него стола, после още веднъж загърна раменете си с дебелото наметало. Токата му се закопча с удовлетворително подрънкване на метала, щом се приближи до леглото на Келсън и коленичи край него. Дебелата жълта свещ, която бе оставил на пода, все още трептеше в бледата си светлина над спящото тяло.

С чувство на удовлетворение Морган се взря в Главния страж, тъй като му бе послужил добре тази вечер. Нямахше да може да го използва няколко седмици, понеже енергията на кубчетата трябваше да бъде презаредена, но това не бе от значение. Той използваше защитата му, когато най-много се нуждаеше от нея. А след коронацията утре нямаше намерение да оставя Келсън и за секунда сам.

Като се изправи, той разпери ръце с китките нагоре над спящия принц и започна да мърмори противозаклинание, обръщайки бавно длани надолу към края на стиха. Тогава блясъкът на стражите бавно избледня и се стопи, в призмите не бликаше повече живот. Останаха само осем малки кубчета, четири бели и четири черни, хвърлени като странни зарове по един чифт в краищата на леглото.

Когато Морган се пресегна да ги събере, Келсън отвори очи и се огледа наоколо.

— Трябва да съм заспал — каза той, повдигайки се на лакът. — Стана ли време?

Морган се усмихна и прибра кубчетата в кожената кутийка.

— Добре ли спа?

Келсън седна на леглото и потърка очи, после потъртри крака и се присъедини към Морган до огъня.

— Струва ми се, да. Но определено искам да зная как направи този номер.

— Какво съм направил, мой принце? — попита разсеяно Морган, след като се намести на стола край прасящите дърва.

— Накара ме да заспя, разбира се — отвърна момчето. Той се просна на кожения килим пред огъня и се зае да обува ботушите си. — Наистина исках да дойда с теб, но щом докосна челото ми, не можах да държа нито миг повече очите си отворени.

Морган се усмихна и лениво прокара длан по блестящата му коса.

— Беше много уморен, мой принце — каза той загадъчно.

Келсън дообу ботушите си и зарови в гардероба за някоя по-топла дреха. Времето бе захладяло значително и Морган чуваше леденото свистене на вятъра във зад балконските врати.

Келсън избра подплатена с кожа пурпурночервена пелерина с качулка и я нахлузи презглава. После пое меча, който Морган му подаде и закопча колана му около тънката си талия. Морган прибра собственото си оръжие в ножницата на пояса.

— Готов ли си, мой принце?

Келсън кимна и се отправи към вратата.

— Не натам — отсече Морган и направи знак на момчето да се приближи към огъня.

Келсън изглеждаше доста озадачен, но пристъпи, където му бе наредено и се заяпа в Морган, който се отдалечи на известно разстояние от стената и изрисува с показалеца си заплетена фигура във въздуха. С глухо прискърцване част от стената се отвори и разкри тъмно стълбище, водещо надолу към студения нощен въздух. Келсън зяпна невярващо.

— Откъде се взе това?

— Вероятно някой го е изградил, мой принце — отвърна Морган, взе свещта от лавицата над камината и направи знак на Келсън да се промъкне през пролуката.

— Нима наистина не знаеше какво има тук?

— Момчето поклати глава, а Морган протегна ръка и го последва в тъмния проход. Зад тях стената бавно се затвори и глухите им стъпки кухо отекнаха върху влажния камък.

Келсън се придържаше плътно до Морган, слизайки по стъпалата и се взираше неспокойно в тъмнината пред себе си. Тук, сред влагата и студа на неизвестното, бледото кръгче светлина от едничката им свещ бе слаба утеха за двама им. Не се осмеляваше да

произнесе и дума, докато не стигнаха до една площадка, дори тогава заговори шепнешком.

— Съществуват ли много такива потайни проходи, Морган? — попита той, след като завиха по коридора и се изправиха пред сляпа стена. Спряха и Морган подаде свещта на Келсън.

— Има достатъчно, за да можеш да достигнеш до което и да е място в двореца, без да бъдеш забелязан — стига да знаеш къде отиваш. А сега се пригответи да изгасиш светлината. Стигнахме до края. Този проход ще ни изведе право от другата страна на площада пред базиликата.

Морган натисна хлътналата в една ниша ключалка и на нивото на очите им тихо се отвори малко квадратче. Морган приближи окото си до дупчицата, взира се дълго, после отново спусна резето.

— Добре, загаси свещта и я постави вдясно до себе си.

Келсън го послуша и помещението потъна в тъмнина. Последва тиха въздишка и в лицето го блъсна влажно течение. После видя в мрака пред тях един малко по-светъл правоъгълник. Морган го хвана за ръка и го поведе, а отворчето се затвори безшумно след тях. Тънка ледена мъглица се стелеше из нощния въздух и мразовитият ѝ полъх бързо проникваше дори през дебелиите дрехи, с които бяха облечени. Келсън наметна качулката на главата си и присви тяло сред сенките, докато изчакваха с Морган.

Дворът на двореца бе почти пуст сега и масивната постройка на базиликата се извисяваше тъмна сред нощното небе. В далечината се чуваха камбаните на катедралата, отбиващи часът за вечернята, последните църковни часове. И последните нощни скитници се тълпяха сред по-светлия квадрат пред вратите на базиликата. Тук-таме войници по двама и по трима пресичаха площада, понякога с пращящи факли пред себе си в тънката мъглица, но най-често просто забързани в желанието си да стигнат там, където отиват, далеч от студа и мъглата.

Двамата изчакаха около пет минути в сенките, докато дворът почти обезлюдя. Тогава Морган хвана Келсън за ръка и го насочи през периметъра на площада към портика. Изчакаха известно време там, което се стори на Келсън безкрайно дълго, после се плъзнаха незабелязано пред една от страничните врати и се шмугнаха в нартекса.

Смълчаната църква бе празна сега, както и се надяваха. Тъмнината бе прорязвана единствено от ниско поставените, бледи оброчни свещи, хвърлящи рубинени и сапфирени отблясъци върху каменния под и тъмните витражи.

В светилището зад олтара грееше едно-единствено пурпурно кандило, сложено на почетното си място, и разпръскваше розово сияние над цялата абсидна площ. Щом двамата се прокраднаха тихо по продължение на страничния кораб, от сенките в абсидата изникна облечена в черно фигура, поклони се пред високия олтар и се запъти да ги пресрещне в трансепта.

— Имахте ли някакви неприятности? — прошепна Дънкан, като ги поведе към кабинета си и залости вратата.

— Нищо особено — отвърна Морган. Той отиде до завесения прозорец и напрегнато се взря навън за миг, после се върна и седна на масата в средата на стаичката. Келсън също го последва и неспокойно се вгледа в двамата възрастни. Дънкан остана прав, вдигна едно тежко наметало от стола до бюрото си и загърна раменете си.

— Трябва да се отпуснете удобно за няколко минути. За да стигнем до катедралата отгук ще използваме стария Преносен портал на Дерините — оставен ни от дните, когато да бъдеш Дерини бе достойно занимание. — Той намести притискащия го плащ и го оправи на раменете си. — Искам да проверя другия край на изхода, преди да преминем тримата. С нашия феноменален късмет може да се окаже, че някой се е намърдал в сакристията тъкмо когато се появим. А за последствията не ми се ще да мисля.

Той се приближи до молитвеното столче в ъгъла и докосна ред блестящи гвоздеи по повърхността му, след което в стената се откря нова ниша, около четири стъпки широка и две стъпки дълбока, с височината на човешки ръст.

С успокоително махане на ръка Дънкан пристъпи в нишата — и изчезна.

Келсън бе изумен.

— Как го направи, Морган? Кълна се, че не свалях очите си от него. И какво означава „Преносен портал“?

Морган се усмихна и се облегна на стола си.

— Келсън, ти току-що видя на практика демонстрацията на едно почти забравено изкуство — на преминаването през портал. Когато

научиш повече за него, ще откриеш, че нашият Дънкан е надарен с множество таланти. Той направи фантастично помирение с основния конфликт, за който говорехме по-рано. Той гледа на силите си като на дар от Бога, който трябва да бъде полезен на цялото човечество.

— Затова ли е станал свещеник?

Морган сви рамене.

— Дънкан е посвоему твърде религиозен човек. След като нещата стоят така, какво по-добро място за един половинка Дерини?

Когато Дънкан се появи в сакристията на катедралата „Св. Георги“, внимателно огледа помещението. Освен мъничката олтарна светлинка, горяща в отдалечения ъгъл, нямаше друго осветление. И доколкото можа да се ориентира, вътре също нямаше никой.

Тъкмо да въздъхне от облекчение и да се върне обратно, за да вземе Морган и Келсън, когато чу шум в мрака до вратата.

— Кой е там? — обади се глас.

Дънкан бавно се извърна в посока на гласа, несигурен в каква каша се е забъркал. Сега, след като очите му привикнаха към мъждукащата светлина, той забеляза изгърбена фигура на мъж в черно наметало, изправен в ъгъла.

— Мислех, че всеки си е отишъл в този нощен час — продължи гласът. Непознатият запали тънка бяла свещ и я вдигна високо.

— О, това сте били вие, монсиньор Маклейн. Аз съм брат Джеръм, изповедникът. Помните ли ме?

Дънкан въздъхна с облекчение. Слава богу, *това беше* брат Джеръм! Възрастният монах бе почти полусляп и оглупял от старост. Ако *бе видял* нещо в неясната светлина, така и така никой нямаше да му повярва. Дънкан се запъти към него с неподправена усмивка.

— Брате Джеръм, как ме стресна — меко го сгълча той. — Защо се промъкваш така посред нощ?

Старецът се изкиска.

— О, предполагам, че съм те уплашил, момчето ми. Когато те извиках първия път, едва не подскочи! — Той отново изхихика почти на себе си и Дънкан се попита дали наистина го *бе видял*, или само старческата му сенилност се *бе събудила* тази вечер.

— Изненада ме, брате — рече Дънкан. — Мислех, че съм сам тук. Дойдох, за да хвърля един последен поглед на короната и скиптъра за коронацията утре. Днес бях доста зает, разбираш ли. Негово Височество ме извика и прекарах с него целия следобед.

Брат Джеръм потътри крака към ризницата, където бяха поставени специалните облекла и поглади купчинката с уверен жест.

— О, няма за какво да се тревожиш, момче. Всичко е в пълен порядък, както го държа от четиридесет и пет години. А кралят, който ще коронясва утре, е от първа класа, ако мога да добавя. Нашият млад господар ще бъде добър владетел, ако оживее през нощта.

Дънкан леко се вцепени и мразовити тръпки полазиха по врата му.

— Какво искаш да кажеш с това „ако оживее през нощта“?

— Ами, момко, не сме ли подочули някой и друг слух? Мълви се, че зли сили обикалят улиците на Ретмут тази нощ и техният прицел е младият принц Келсън. Бог да го благослови — Джеръм суеверно се прекръсти. — Говорят, че магията на Дерините ги привлича към стаята му.

— Магията на Дерините? — повтори като ехо Дънкан. — Кой ти е наприказвал това, брате Джеръм? Господарите на Дерините са били винаги приятели на рода Халдейн.

— Не всички Дерини, милорд — заспори старият монах. — Някои твърдят, че това е духът на стария магьосник Дерини, който бащата на момчето, Господ да успокои душата му, е убил в онзи ужасен дуел преди много години, и че той се е върнал, за да потърси възмездие. А някои мълвят, че е дъщерята на заклинателя, Чариса, Призрачната лейди от севера, която иска да убие младия принц и сама да се възкачи на трона на Гуинид.

Други някои говорят, че това е съюз на злите сили по света, дошли да умъртвят нашия принц и да разрушат кралството, защото вече не се отнасяме почтително към призрачните.

Но аз мисля, пък има и хора, които ще се съгласят с мен, че всичко е по вина на онзи Морган, чиято Деринийска кръв е взела превес над човечността му. Да знаеш, с него трябва да се внимава!

Дънкан насила се засмя, макар да бе изключително обезпокоен от казаното. Защото дори старият монах да бе отприщил на воля несвързаните си приказки, разкрасени със суеверия и легенди,

съдържаше се голяма доза истина в това, което бе изрекъл. Чариса бе замесена и духът на баща ѝ също, ако се сметнеше, че родителите живеят в децата си. И нямаше съмнение, че силите на мрака се събираха дори сега, готови да се разпрострат по целия свят, след като паднеше могъщото кралство Гуинид.

Колкото до историите за Аларик, той им се бе наслушал предостатъчно. И тази част от твърденията беше пълна глупост. Можеше да обори брат Джеръм поне по този въпрос.

Дънкан се приближи до него и се облегна на скрина.

— Братко Джеръм, наистина ли вярваш във всичко, което се приказва за Морган?

— Ех, момко, та това си е божа истина...

Дънкан неодобрително поклати глава.

— Не, страхувам се, че са те подвели. Например аз мога да те уверя със сигурност, че лорд Аларик не е това, за което го мислиш. Видях го този следобед и повярвай ми, той взема присърце единствено интересите на Келсън.

Джеръм присви очи.

— Можеш ли да го докажеш, момко?

— Не, без да наруша свещеническата си клетва — спокойно заяви Дънкан.

Внезапно озарение се изписа по лицето на Джеръм.

— О, разбирам. Ти си значи неговият изповедник — той замълча, видимо дълбоко замислен. — Но можем ли да бъдем сигурни, че казва истината?

Дънкан се усмихна.

— Гарантирам за него. Познавам го отдавна, брате.

Джеръм сви рамене и потътри нозе към вратата.

— Добре, ще видим дали си прав, момко. Но все трябва да има нещо в слуховете. Както и да е, няма да разрешим спора тази вечер. Ако нямаш нищо против, аз се оттеглям. Стражите ще те изпроводят, когато се наканиш да си вървиш.

Дънкан взе свещта, която брат Джеръм бе запалил и го последва до вратата.

— Добре, братко Джеръм. Но има нещо друго.

— Да? — Старият монах се спря на прага с ръка върху бравата. Дънкан взе запалената свещ и я сложи в другата ръка на Джеръм, като

постави дланта си върху ръката му.

— Виждаш ли тази свещ, братко Джеръм?

Очите на Джеръм се стрелнаха към свещта и останаха приковани от пламъка ѝ.

— Да — прошепна той.

— Гласът на Дънкан се снижи, утихна и очите му заблестяха със скрит пламък.

— По-добре вземи със себе си тази свещ, Джеръм. Защото навън е тъмно. Няма да има никой друг, освен теб, така че няма нужда да оставяш запалена свещ тук. Тя може да подпали цялата катедрала. А това би било ужасно, нали?

— Да — прошепна Джеръм.

— И не си виждал никой друг, нали, Джеръм? Никой не е бил в сакристията тази вечер, освен теб. Не си разговарял с никого. Разбираш ли?

Възрастният монах кимна и Дънкан свали ръката си.

— Тогава върви, Джеръм. Всичко е наред. Изпълнил си задълженията си. И не си ме виждал тук тази вечер. Върви сега.

Без да каже нито дума Джеръм се обърна, отвори вратата, плъзна се тихо през нея и я затвори зад гърба си. Нямаше шанс да каже какво се е случило тук тази вечер.

Дънкан кимна на себе си и се върна при мястото, където за пръв път се бе материализирал. Спря се за миг, за да събере мислите си — и отново цъфна в кабинета си.

Щом Дънкан се появи в нишата, от която бе излязъл, Келсън разтърси от изумление рошавата си грива, после скочи от стола, за да пресрещне младия свещеник.

— Всичко наред ли е, отче Дънкан? Бави се толкова дълго, че се уплашихме да не ти се е случило нещо ужасно.

Морган също се присъедини към Дънкан при Преносния портал.

— Келсън преувеличава малко, Дънкан, но ти доста се позабави. Да не се е случило нещо лошо?

— Още не — поклати глава Дънкан и се усмихна. — Просто се натъкнах на стар познат. Брат Джеръм беше в сакристията, за да провери нещата за коронацията. Но въпреки това не мисля, че е

забелязал появата ми. А освен това е твърде стар и оглупял, за да се досети, че не съм влязъл през нормалния вход. Той има доста интересен поглед върху настоящото положение. Напомни ми да ти разкажа някой път.

Дънкан стъпи в Преносната ниша и даде знак на Морган и Келсън да го последват. Тя бе малка, но се притиснаха в тясното пространство. Морган и Дънкан положиха ръце върху раменете на Келсън.

— Готови ли сте? — попита Дънкан.

Морган кимна.

— Келсън, искам просто да се отпуснеш и да прогониш всяка мисъл от главата си. Ти не можеш сам да си служиш с тези портали, така че трябва да те пренесем притиснат между нас като чувал с картофи.

— Много добре — отвърна Келсън.

Свещеникът изгледа с остър поглед момчето, давайки да се разбере, че младежът несъзнателно бе заговорил като крал, дал съгласие, след като те въобще не бяха го питали. Попита се дали Аларик бе забелязал това.

Келсън притвори очи, като се опита да не мисли за нищо. Представи си пълна тъмнина, отделяйки разума от възприятията си. Едва усещаше ръката на Морган, стиснала рамото му. Почувства гърч в стомаха си, бегло усещане за пропадане и лека замаяност.

Отвори очи в тъмнината. Вече не бяха в кабинета.

Дънкан внимателно се огледа. Завари сакристията както я беше оставил — запустяла, в полумрак. Като направи знак на Морган и Келсън да го последват, той безшумно се плъзна в стаята, за да отвори вратата, и надникна през нея. Отвън, в нефа, катедралата също бе пуста.

Морган надникна зад рамото му, после махна с ръка и посочи към пространството на централния кораб.

— Да заобиколим ли? — прошепна едва чуто той.

Дънкан кимна и им показва задната част на нефа, където вратата, водеща към кралската крипта, се открояваше като по-светъл квадрат сред дрезгавината на запустялата катедрала.

— Аз ще мина отдясно, ти тръгни наляво.

Морган кимна в знак на съгласие, тримата заобиколиха и се насочиха към вратата. Когато почти бяха достигнали до целта си, Дънкан се промъкна надясно и се сля със сенките. Келсън застана точно пред входа на криптата така, че да наблюдава как Морган се приближава към един от мержелеещите се сред мрака стражи.

Морган се носеше като привидение, стрелкаше се от сянка на сянка, ту напред, ту назад, и всяка стъпка го приближаваше към жертвата му. Накрая той се озова на няколко метра от нищо неподозиращия страж.

Внимателно, за да не се издаде с никакъв звук, той се приближи с крадлива стъпка към гърба на стража. После пръстите му внимателно докоснаха врата му.

При допира на Морган мъжът се вцепени, после се отпусна и очите му леко се изцъклиха, вперени право напред — несъзнаващи, безпомощни, безпаметни. Морган изпитателно го наблюдава няколко секунди. После, доволен от напълно постигнатата власт над стража пред входната врата, даде знак на Келсън да се приближи. Когато и Дънкан се присъедини, Келсън се взря с възхищение в двамата мъже.

— Всичко ли е наред? — попита тихо Морган.

Дънкан кимна.

— Няма да си спомня нищо.

— Да вървим — отсече Морган и пристъпи към портата на криптата.

Тя бе масивна, предназначена да пази мястото от нападатели и същевременно оформяше красива декоративна преграда между света на живите и мъртвите. Осем стъпки висока, тя бе съставена от стотици здрави, но фино извити никелови пластини, позлатени тънко отгоре, тъй като вардеше криптата на самия крал.

Пръстите на Морган чевръсто пробягаха по металната плетеница, докато същевременно той се взираше през решетката надолу. В края на един къс коридор пред вратата бе изправен обикновен олтар, предназначен, вероятно, да успокоява опечалените близки на кралете, които идваха тук да оставят мъртвците си във вечен мир. Вляво коридорът рязко извиваше към самата крипта и иззад тази чупка ред свещи хвърляха призрачни отблясъци върху полирания мраморен под и над олтара. Зад този завой се намираха и кралските гробници, обектите на тазвечерната експедиция.

Морган прокара кратко пръсти по заключващия механизъм, после се наведе да изследва по-щателно ключалката. Докато Дънкан обиколи да хвърли още един поглед върху стражите, Келсън допълзя до Морган и се вторачи като омагьосан зад рамото му.

— Можеш ли да я отвориш? — прошепна момчето и тревожно се огледа.

Морган постави пръст на устните си в знак за тишина, а чувствителните му пръсти опипваха заплетения механизъм: лицето му бе напрегнато в дълбока концентрация, докато оглеждаше всяка негова част. Щом Келсън затаи дъх, последва тихо метално прещракване, после още едно. Морган отвори очи и леко блъсна вратата. Тя се отвори лесно.

Морган пооткрехна вратата с един-единствен, продължителен жест. Когато се обърна, за да види върнал ли се е Дънкан, той застина на място като истукан, сетне предупредително сложи длан върху рамото на Келсън.

— Добър вечер, Роджиър — тихо промълви той, а пръстите му се впиваха в панически извиващите се плещи на Келсън.

Роджиър стоеше заплашително под засводения таван на външния вход, с гневен и невярващ поглед. Тъмнозеленото му кадифе блестеше около него като зловеща аура, хвърляща призрачни отблясъци върху лицето и косата му. Светлината от запалените факли в стенните ниши само подсилваха този свръхестествен ефект. А негодуванието и възмущението на Роджиър бяха като живо, страховито създание.

— Ти! — просъска Роджиър с тих мъртвешки глас в смръзналата се тишина. — Какво, по дяволите, правиш тук?

Морган безучастно вдигна рамене.

— Не можах да заспя, Роджиър. Нито пък Келсън. Тъй че решихме да се отбием да посетим Брайън. Виждаш ли, не съм го виждал три месеца. Възнамерявах дори да прочета някоя и друга молитва. Ще дойдеш ли с нас?

Роджиър присви очи и положи ръка на дръжката на меча си.

— Как смееш! — изсъска, той, процеждайки всяка дума през стиснатите си зъби. — След тази подигравка с правосъдието на днешния Съвет, след като разпростря проклетите си Деринийни лъжи из цялото кралство, имаш наглостта да доведеш точно тук Негово Височество, дявол знае с каква цел! Аз ще...

Щом Роджиър посегна да извади меча от ножницата си, очите на Морган се стрелнаха назад, където долови тихо движение. Той навреме отстъпи една крачка. Когато оръжието на Роджиър проблесна, пръстите на Дънкан го докоснаха леко отстрани по врата.

При този допир Роджиър застина за миг на място, после тялото му се отпусна и грохна на пода. Докато се олюляваше, Морган улови меча му, за да не издрънчи на каменните плочи. Дънкан положи изпадналия в безсъзнание мъж в полуседяща поза и го облегна на стената.

Като се изправи, Дънкан тържествуващо потърка ръце.

— Но какво прави той тук? — прошепна Келсън, гледайки подозрително с нарастващо негодувание Роджиър, изпаднал в несвяст. — Не мислите ли, че *тя* го е изпратила?

Морган прекрачи вратата на кралската крипта и направи знак и другите да го последват.

— Кого имаш предвид, Чариса или майка си? — попита Морган, затваряйки вратата зад двамата. — Струва ми се, че Роджиър е бил на пост точно тази вечер. Няма смисъл да се тревожим. Той няма да си спомня нищо, както и останалите стражи. Да вървим.

След няколко стъпки се озоваха зад познатия олтар. Намираха се сред гробниците на Халдейните.

Сводът над главите им бе огромен, по-висок от два човешки ръста, изсечен в твърдия камък на основите на катедралата. Покрай стените, изрязани в живата скала, се намираха нишите с ковчезите, всеки съдържащ костите на някой от Келсъновите далечни предци, обвити в отдавна разложени дрехи от фини платове; празните им очни орбити бяха втренчени невиждащо в тавана отгоре. В останалите ниши бяха гробниците на крале и кралици на Гуинид от последните четиристотин години, една от друга по-красиво инкрустирани, разположени в прави редици, с надписа на името и кралското звание на починалите синове и дъщери, лежащи в тях.

Вляво една нова гробница бе осветена от множество свещи, хвърлящи и от двете ѝ страни червени и сини отблясъци. Келсън се спря и дълго се взира в тази посока, после поведе Морган и Дънкан към мястото, където лежеше баща му.

Когато се приближиха до гробницата, Морган спря Дънкан с ръка на гърдите му, после продължи сам и остави Дънкан и Келсън да

го чакат в тишината.

Морган мълчаливо застана встрани за няколко секунди, после деликатно постави ръка върху капака на саркофага. Не подхождаше на добрия и обичан Брайън да загине по такъв начин. Животът му бе твърде кратък, извършил бе много добро, но не достатъчно поради липса на време. Защо? Защо му бе нужна тази нелепа кончина?

Ти беше за мен като баща и брат, тъжно си помисли Морган. Ако бях до теб през онзи ден, можеш да ти спестя тази недостойна смърт, ненужното ти издихание на жизнения полъх. Сега, след като си отиде...

Той възвърна самообладанието си и помахна на Дънкан и Келсън да се приближат. Някога между тях бе царяла радост, приятелство, любов. Може би отново щеше да ги има. Ала сега им предстоеше важна задача.

Морган и Дънкан внимателно повдигнаха капака на саркофага, полюшвайки го леко, за да разчупят печата, после го поставиха край нозете си на един метър встрани. Вътре призрачното, обвито тяло лежеше спокойно и студено.

Морган изчака Келсън да поднесе свещника по-близо, след което с уверена ръка дръпна коприненото було от лицето.

Ала това, което съзря, го потресе издъно, сграбчи с ледена ръка сърцето му, мразовити тръпки полазиха по цялото му тяло. Докато стоеше втренчен в ковчега невярващ и изумен, Келсън се приведе над тялото и добре го огледа. Момчето мъчително преглътна и простена „О, Господи!“, а зашеметеният Дънкан насъбра най-сетне сили да се прекръсти, потръпващ целият.

Тялото в саркофага не беше на Брайън.

ОСМА ГЛАВА

Нещата не стоят така, както изглеждат

Невярващ, Морган се наведе да изследва лицето на трупа по-отблизо. Но и без да се взира толкова щателно, бе очевидно, че тялото не е на Брайън. Лицето, чието було беше отмахнал, бе на много възрастен човек, брадат и с посивяла коса. Някой отдавна починал крал или сродник на Брайън, може би.

Силно потресен, Морган се изправи и сложи коприната обратно на мястото ѝ, после облегна ръце на ръба на гробницата и недоумяващо поклати глава. Все още не можеше да повярва в това, което бе видял.

— Добре — произнесе той накрая с безжизнен, унил глас, — това, което току-що видяхме, е невъзможно, но е факт. Келсън сигурен ли си, че тук са погребали баща ти?

Келсън бавно кимна.

— Видях ги да запечатват тялото в тази гробница. Тя е, няма съмнение по въпроса.

Дънкан скръсти ръце и потри загрижено чело.

— Добре, налага се да приемем факта, че сме се натъкнали на чужд труп. Познава ли някой този човек?

И двамата му спътници поклатиха глави.

— Добре тогава — продължи той, мислейки полугласно. — Да се опитаме да погледнем на нещата от друг ъгъл. Първо: Келсън е видял как погребват тялото на Брайън в *тази* гробница, но сега виждаме, че това не е Брайън. Второ: стражите са били поставени на пост пред криптата около час преди погребението. Хипотеза: при дадените обстоятелства би било извънредно трудно да се изнесе тялото от криптата без някой да забележи. Това подсказва ли ви нещо?

Морган кимна.

— Виждам накъде биеш. Възможно заключение: тялото на Брайън е по всяка вероятност все още някъде в криптата, но са го скрили — в друга гробница, в някоя от стенните ниши. Трябва да го намерим.

Келсън следеше разговора с голямо внимание, ала сега неспокойно се размърда.

— Не искам да бъда песимистичен, но навярно някой го е взел. Искам да кажа, след като ние сме влезли вътре и никой не подозира, че сме тук, може би са ни изпреварили.

— По моему той е прав — въздъхна Дънкан и се облегна унило на съседния саркофаг. — Ако Чариса е отговорна за това дело например тя *би могла* да го извърши. А ако действително го е сторила, знаете какво значи това.

Морган присви устни в напрегнат размисъл, после поклати глава.

— Не, не мисля, че Чариса има нещо общо с това. Няма причини да подозира колко е важно тялото за нас. И *ние* сами не знаехме до днешния следобед. Но Джихана — това е вече друг въпрос. Тя е толкова разтревожена от враждебното ми отношение към Брайън, както се твърди, че може да е преместила тялото в случай, че се опитам да му повлияя след смъртта му. Бих добавил, че тя значително надценява възможностите ми.

— Значи мислиш, че тялото е все още тук, някъде в криптата? — попита Дънкан.

— Струва ми се, че трябва да се заемем с това предположение — отвърна Морган. Нямаме никаква друга възможност. Така че предлагам да се захващаме за работа.

Дънкан кимна в знак на съгласие и Морган взе една тънка свещ от свещника, който момчето бе донесло и му я подаде. Дънкан взе друга и се отправи из помещението да изследва другите гробници, а Келсън се насочи към стенните ниши да провери какво има в ковчезите. Морган отново се взря в коприненото було в саркофага на Брайън, после взе свещ и за себе си и тръгна да претърсва гробниците от другата страна на криптата.

Задачата не бе от най-приятните. Морган отваряше последователно ковчезите, само за да зърне оголени кости и изгнили платове, знаейки, че Дънкан действа по същия начин. А в периферията

на помещението, под светлината на тънката свещица и Келсън правеше своето неприятно проучване.

Един кратък поглед към момчето потвърди подозренията му. Защото Келсън, макар и добросъвестно да изследваше всяка ниша, се движеше разтревожен, стискайки здраво свещицата в изпотената си длан и стрелкаше неспокойно очи при всяко потрепване на сенките в полумрака.

Морган повдигна друг капак. Глождеше го неприятното чувство, че момчето бе поело най-непривлекателната задача — да се взира в отворените ниши. Ала нямаше друг избор. На Келсън просто му липсваше физическа възможност да се справя с тежките капаци на саркофазите. Всъщност Морган едва можеше да помръдне някои от тях.

Един поглед в последния от тях го увери, че Брайън не лежи там и той още веднъж намести капака. Бяха отворили почти една трета от саркофазите без всякакъв резултат. Подозираше, че претърсването на другите две трети нямаше да доведе до по-плодоносни резултати.

Би ли могъл някой наистина да отвлече тялото в последните седмици? И къде ли би могъл да го скрие в този коптор на разложението, ако не на някое очевидно място? Може би Чариса наистина бе идвала тук? Но откъде би могла да знае колко важно бе за тях да открият тялото? А може би бе решила просто да ги подразни? Ако бе така, отговорът бе по-прост, отколкото си мислеше. Ами ако тялото на Брайън не бе премествано изобщо?

След като подозренията му се затвърдиха, той се втурна обратно към първата гробница и отмахна коприненото було.

— Дънкан, Келсън! — извика ги незабавно той, взирайки се проникателно в лицето на непознатия в ковчега. — Елате тук. Мисля, че зная къде се намира Брайън!

Дънкан и момчето се втурнаха към него.

— Какво говориш, Морган? — нетърпеливо попита Дънкан.

— Мисля, че през цялото време е бил под носа ни — отвърна Морган, като не сваляше очи от тялото пред себе си. — Никой не го е местил. Намира се точно тук.

— Но това не е... — запротестира Келсън.

— Тихо, Келсън — прекъсна го Дънкан и скептичното изражение изчезна от лицето му. — Мислиш, че има промяна във формата,

създаване на илюзия, а, Аларик?

Морган кимна.

— Погледни сам. Струва ми се, че това е Брайън.

Дънкан се намръщи, втъкна свещта в свещника и изтри потта от ръцете си в бедрата. С притворени очи, държейки обърнати дланите си надолу, той заизследва сантиметър по сантиметър странния труп. След миг отдръпна ръце, отвори очи и дълбоко въздъхна.

— Е? — попита Морган. — Какво мислиш?

Дънкан кимна.

— Прав си за илюзията. Промяната във формата е майсторски направена. Около него има странна аура: определено излъчване на злото — той леко поклати глава. — Но съм уверен, че не е непреодолимо. Ти ли искаш да разрушиш магията или аз?

Морган отново погледна тялото и поклати глава.

— Направи го ти. Мисля, че делото е по-подходящо за ръцете на свещеник.

Дънкан си пое дълбоко дъх, бавно го издиша, после внимателно постави ръце върху челото на трупа. След няколко секунди затвори очи и дишането му се учести, странно дрезгаво в мрака.

Келсън, който се вслушваше в разговора на двамата господари на Дерините, разбирайки само част от него, хвърли изкосо поглед на Морган, после потрепери, възвръщайки вниманието си към свещеника. Не беше убеден, че му харесва това, което се вършеше тук и се надяваше то скоро да приключи.

Сега Дънкан дишаше още по-учестено и капчици студена пот се стичаха по челото му и опакото на дланите му дори в пронизващия студ на криптата. Докато Морган и момчето наблюдаваха, очертанията на тялото под ръцете на Дънкан се извиха, потрепериха и се размазаха пред погледа им. Накрая Дънкан въздъхна и леко се вцепени, и в същия миг чертите на трупа се стабилизираха в познатото лице на Брайън. Дънкан рязко отдръпна ръце и залитна назад от ковчега. Лицето му бе изтощено и бледо.

— Добре ли си? — попита Морган, пресегна се през ковчега и докосна приятеля си.

Дънкан леко кимна и се опита да нормализира дишането си.

— Беше... Лоша работа, Аларик — промърмори свещеника. — Той... не беше изцяло свободен и връзката бе твърде силна. Щом

премахнах злата магия, почувствах, че умира. Беше... непроизносимо.

Тръпки побиха тялото на Дънкан и Морган стисна уверено рамото му, а после отпусна ръка и бързо примига, тъй като собственото му зрение се замъгли. Тялото на Брайън спеше спокойно между двамата сега, сивите му очи бяха затворени завинаги, устните му бяха успокоени, а изражението на напрегнатост, присъщо на Брайън, доколкото Морган го помнеше, сега се бе отпуснало дълбоко в смъртта.

Морган бавно се пресегна и извади Окоето на Ром, което пагубно блестеше, втъкнато в дясното ухо на Брайън. Той се вгледа задълго в дълбочината на камъка, после го скри на сигурно място в торбичката на пояса си.

Движението му извади Келсън от унеса, който наблюдаваше като поразен от гръм промяната на формите. Момчето се пресегна и докосна за последен път с глухо хлипане ръката на баща си. Но после решително преглътна сълзите си и умолително се вгледа в Дънкан.

— Наистина ли е освободен сега, отче Дънкан? — прошепна то, търсейки някакво потвърждение. — Тя няма да може повече да му навреди, нали?

Дънкан поклати глава.

— Освободен е, мой принце. Можеш да разчиташ на мен за това. И никой вече няма да му навреди.

Келсън хвърли още веднъж поглед на баща си, после продължи с тънко гласче.

— Някак не върви да вземем Окоето на Ром, без да оставим нещо в замяна. Не бихме ли могли... — Гласът му затрепери от неувереност и Дънкан кимна.

— Какво ще кажеш за това? — попита той, пресегна се дълбоко в джоба на торбата си и измъкна едно малко позлатено разпятие.

Келсън слабо се усмихна, взе кръстчето и го постави в ръцете на баща си.

— Благодаря ти — прошепна той и от очите му бликнаха непредвидени сълзи. — Мисля, че би му харесал.

Щом момчето се извърна с мълчаливо потръпващи рамене, Морган се обърна към братовчед си и въпросително повдигна вежди. Дънкан кимна и прекръсти тялото. После с Дънкан наместиха отново капака на саркофага на мястото му. Дънкан духна допълнителните

свещи, които бяха запалили и постави свещника там, откъдето го бяха взели. После с Морган изведоха Келсън от криптата през вратата.

Щом портите прецракаха зад гърба им, Дънкан пристъпи внимателно към Роджиър, облегал на стената и докосна челото му. Той незабавно се изправи, все още под властта на свещеника и Дънкан постави меча в ножницата му. Още едно леко докосване накара Роджиър да тръгне сляпо напред и Дънкан се върна при другарите си. Беше време да се върнат в кабинета му.

Дънкан отключи чекмеджето, където бе скрил Огнения пръстен и другите елементи на ритуала за могъщество и ги премести на масата в центъра на кабинета. Морган се приближи до бюрото му и прерови няколко плитки чекмеджета, докато намери онова, което търсеше — хирургически комплект инструменти в кожена торбичка. Той я отвори, като се върна на масата и разпръсна съдържанието и върху покривката, после се зарови из кесийката на пояса си, за да вземе Око на Ром.

Загрижен, Келсън неспокойно наблюдаваше Морган, после посочи с брадичка хирургическите инструменти.

— Какво смяташ да правиш с това?

— Ами да ти пробия ухото — отвърна добродушно Морган. Той отвори малко шишенце с бледозеленикава течност и намокри с нея едно памучно парченце. После взе Око на Ром и внимателно избърса повърхността му, особено златната жичка, която щеше да бъде втъкната в ухото на Келсън.

— Дънкан, ще ми прочетеш ли първите два куплета от ритуалното стихотворение? Искам да се уверя, че действам правилно. — Той взе една сребърна игла от комплекта инструменти и се зае да я забърсва, докато Дънкан четеше:

*Кога ще отклони Синът стремглавия порой?
Вестителят на Необята — сам трябва да насочи
той
ръката на Закрилника, за да пролее кръв
и ясното Око на Ром да блесне в Здрача стръвно.*

*Кръв трябва бързо да облее Огнения Пръстен,
ала внимателно, да не привлеча Демонската мъст,
щом скоро твоята ръка разкъса девствения пояс,
единствено възмездието ще прокълне желанията
твои.*

Морган кимна и постави иглата на масата, загърната в парченцето предпазващ памук.

— Добре. Сега ще наблюдавате как пронизвам ухото на Келсън и капчици кръв ще оросят Окото на Ром, които ще го активизират. След това ще докоснем със същата кръв Огнения пръстен, като внимаваме да не го допрем с голи ръце. Това ще бъде достатъчно.

Морган приближи стола си до този на Келсън, взе друго парченце памук и отново го навлажни със зеленикавата течност.

— Само дръж главата му да не помръдне — каза той и се усмихна окуражително на Келсън. — Не ти трябва несиметрична дупка в ухото му.

Келсън слабо се усмихна, но не продума нищо, щом пое Огнения пръстен в ръце, внимавайки да не допре голата си кожа до метала и камъчетата. Обагрените във виненочервено скъпоценни камъни тъмно проблясваха от гнездата си в бялата коприна и отразяваха светлината на Окото на Ром върху масата.

Щом хладните ръце на Дънкан докоснаха главата му от двете ѝ страни, Келсън усети хлад в дясното си ухо, докато Морган намазваше мястото със зеленикавата течност. Последва пауза и той почувства как Морган нагласява иглата, после със слаб пукащ звук кожата се проби и иглата излезе от другата страна на ухото. Келсън не изпита никаква болка.

Морган изпусна дъха си и се наведе по-близо, за да огледа работата си. Пробивът бе сигурен, иглата бе пронизала точното място. С безшумно движение той я извади и избърса за втори път ухото, после впи поглед в малката червена капчица кръв, която изби по повърхността на плътта. Той взе Окото на Ром в изолиращия го мъхнат плат и докосна камъка до капчицата кръв, след което го задържа пред очите на Келсън.

Тримата наблюдаваха как тъмният камък в ухото промени външността си. Къде остана гладкият рубин, който грееше преди със студена и мъглява светлина? Сега той бе топъл, чист и блестеше със собствено сияние, струящо отвътре — по начина, по който искреше, когато го бе носил Брайън.

След странното преобращение на Окоето на Ром Морган даде знак на Келсън да вземе Огнения пръстен. Той го докосна с окървавеното Око на Ром и верен на своето име, Огненият пръстен започна също да блести с дълбока гранатова светлина, която пронизваше всяко от брилянтно издяланите камъчета.

Морган си пое дълбоко дъх, още веднъж навлажни ухото на Келсън и постави в него Окоето на Ром. След докосването си до Огнения пръстен огромният рубин бе прелял всичката си кръв. Сега той хвърляше тъмни отблясъци в ухото на Келсън, осезаем знак за проникващата в него енергия — първото изпълнение на ритуалния стих.

Дънкан пое лумналия Огнен пръстен от ръцете на Келсън и го зави на сигурно място в бялата коприна. Той нямаше да бъде употребяван до утрешната коронация, тъй че Дънкан бързо го отнесе в тайната си ниша и го заключи. Като се върна на масата завари Келсън да си играе с покритата с кадифе кутийка, която бе приютила Пурпурния лъв.

Морган още веднъж разгъна пергаментата с ритуалните стихове върху масата и се вгледа в третия куплет.

— Как ще я отворим, Морган? — попита момчето, като леко разтърси кутийката и се послуша за някакво издайническо трополене вътре, което би могло да им разкрие ключа.

Той приближи кутийката до ухото си и тя започна да издава нисък мелодичен напев, който секна, щом Келсън удивен я свали надолу.

Дънкан се приведе над него и тихо зашепна:

— Направи го още веднъж, Келсън.

— Какво да направя?

— Леко поклати кутийката.

Келсън се подчини, като този път я полюшна по-леко. Но не я приближи до ухото си както преди. Морган забеляза това.

— Приближи я до Окоето на Ром, Келсън — нареди той.

Келсън го послуша и мелодичния напев отново се поднови.

— А сега притисни кутийката до обещата — настоя Морган.

Щом Келсън извърши нарежданията му, капачето на кутийката се откряна с меко музикално звучене. Момчето я свали ниско и доотвори — и оттам се показва Пурпурния лъв. Всички се вгледаха с благоговение в кутийката.

Пурпурния лъв съвсем не бе пурпурен. Погрешното наименование бе измислено преди много лета в отдавна забравен каталог на кралските скъпоценности. Човекът бе използвал погрешна терминология, а името си бе останало.

Всъщност, Пурпурния лъв бе гербът на Халдейн: златен лъв, буйно изправен на задните си лапи върху пурпурен емайлиран фон — масивна брошка с големината на юмрук с тежка закопчалка от задната страна. Fino инкрустираните ръбове на това великолепно произведение на изкуството бяха позлатени — работа на най-добрите майстори от Конкарадин.

Щом Келсън повдигна внимателно брошката от леглото ѝ в черния бархет, Дънкан отново седна и придърпа пергаментовия лист към себе си.

*Сега това Око на Ром ще вижда светлината,
освободен ще запрепуска Пурпурния лъв в нощта.
И без да трепне, на Лъвския зъб злоещата ръка
плътта ще трябва да пронизе и да възкреси
властта.*

Келсън заобръща брошката в ръце, после я протегна в лявата си длан. — „И без да трепне злоещата ръка...“, разбирам тази част, но... — Той постави брошката обратно на масата. — Слушай, Морган, Лъвът на Гуинид е буйният страж. Той гледа към нас.

Морган изглежда бе озадачен.

— И какво?

— Нима не разбираш? — продължи Келсън. — Буйният страж е хералдическата конфигурация, в която лъвът гледа навън, към зрителя. А това означава, че Лъвът на Гуинид *няма* зъб!

Морган смръщи вежди и вдигна брошката.

— Няма зъб? Но това е невъзможно. Ако няма зъб, няма да има и ритуал. А ако няма ритуал...

Келсън внимателно докосна брошката, после се загледа неவிждащо към полираната маса. Нямаше смисъл Морган да довършва изречението, тъй като Келсън вече знаеше отговора. А изричането на този отговор смразяваше кръвта му повече от всякога. Защото съществуваше само един начин да се довърши изречението: ако нямаше ритуал, той щеше да умре.

ДЕВЕТА ГЛАВА

*В тайнственото дебне ужас, а в нощта —
измама*

Лъвът на Гуинид нямаше зъб! Пурпурния лъв бе без зъб!

Дънкан се пресегна за брошката, задържа я в ръце и я заобръща между пръстите си, замислен над очевидната непоследователност.

Някъде, не си спомняше точно къде, може би в онези неясни и твърде подробни трактати за древната магия, отнякъде той като че ли бе запомнил нещо за такъв вид строфи, нещо за двойствено значение, фигури на речта, обикновено използвани за...

Като обърна брошката от обратната ѝ страна и прокара тънките си пръсти по орнамента, очите му се фокусираха върху нея и той замърмори:

— Да, разбира се, винаги съществува препятствие, бариера, изпитание за храбростта.

Морган се изправи бавно с потъмняло от подозрение лице, щом също разбра значението на строфата.

— Закопчалката ли е Лъвският зъб? — прошепна той сдържано.

— Погледът на Дънкан се върна към настоящето.

— Да.

Келсън се изправи и се пресегна към масата, за да прокара пръсти по хладното, блестящо злато. Той преглътна.

— И *това* ли трябва да пробие ръката ми?

Дънкан безстрастно кимна.

— Изглежда този е верният ключ, Келсън. Всичко досега бе подготовка за това събитие и всичко останало е послепис. Освен това, трябва да го сториш сам. Ние можем да проправим пътя ти, да стоим край теб и да те пазим. Ала ти сам трябва да го извършиш. Разбираш ли?

Келсън замълча за момент. После бавно кимна.

— Разбирам — промълви той много тихо. — Ще направя, каквото е необходимо. — Гласът му се пресече. — Аз... аз трябва да помисля малко. Ако има време...

Той погледна с уплашен обезкуражен поглед с големите си сиви очи към Дънкан, превърнал се отново в малко момче, а Дънкан кимна разбиращо.

— Разбира се, мой принце — меко произнесе той, кръстосвайки поглед с Морган, като се приближи до вратата. — Имаш на разположение толкова време, колкото пожелаеш. Аларик ще ми помогне с облеклото за церемонията.

Щом двамата с Морган напуснаха стаята, Дънкан затвори здраво вратата и кимна на Морган да го последва по късия коридор. Когато прекрачиха в тъмната сакрестия, Дънкан надзърна през шпионката, за да се увери, че няма никой отвън, после запали свещ и се облегна с ръце на скрина с дрехите с гръб към Морган.

— Няма за какво да се приготвяме с теб, Аларик — отрони той накрая. — Момчето се нуждае от няколко минути, за да събере мислите си. Надявам се, че постъпваме правилно.

Морган енергично закрачи в сакрестията, нервно свивайки и разпускайки юмруци.

— И аз съм на същото мнение. Откровено казано, ставам все по-неспокоен с напредъка на нощта. Казах ли ти какво ми се случи, когато идвах насам?

Дънкан го изгледа остро.

— Преди да ти съобщя — продължи Морган, без Дънкан да е произнесъл и дума, — позволи ми да ти задам един въпрос. Къде възнамеряваш да свършиш работата си с Лъвската брошка тази нощ? В кабинета си ли?

— Смятах да се усамотим в тайното светилище зад него — предпазливо отвърна Дънкан. — Защо питаш?

Морган прехапа устни.

— Това светилище е било на свети Камбър навремето, нали?

— Между другото — кимна изморено Дънкан, — Св. Камбър беше патрон на магията на Дерините, знаеш това. Какво общо има то със случилото се? Изплюй камъчето!

— Добре — рече Морган. Той си пое дълбоко дъх, сякаш искаше с неохота да приключи с онова, с което беше започнал. — Дънкан, ще

ми повярваш ли, ако ти разкажа за едно мое видение?

— Продължавай — подкани го Дънкан, който слушаше внимателно.

Морган въздъхна.

— Преди да дойда тук, оставих Келсън да спи, охраняван от Големия страж, за да мога да се поровя на спокойствие в библиотеката на Брайън и да прегледам книгите и книжата му. Мислех, че ще попадна на някакъв ключ, който да ни улесни да разгадаем ритуалното стихотворение — може би дори на някакви бележки, които е използвал при написването му.

Дълго време не открих нищо, така че използвах техниката на Турин, надявайки се да посьбера достатъчно енергия, за да получа информация къде да надникна. Използвах печата си с грифона, за да фокусирам вниманието си.

Той повдигна лявата си ръка и отново я отпусна, сякаш търсеше най-подходящите думи.

— Спомням си, че стоях със затворени очи и внезапно пред мен изникна лицето на висок мъж с гугла, обградено от тъмнина. В същото време изпитах ясното чувство за сигурност — и необходимостта от незабавност на действията си. Отворих очи, но мигновеното видение се бе стопило. В стаята нямаше никой.

— Нещо друго? — попита Дънкан с присвити от напрежение очи.

Морган заби поглед в пода.

— Реших да разлистя страниците още веднъж, да не би да попадна случайно на нещо важно. Първото томче, което разгледах, бе „Животът на светците“ от Талбот, старо издание, и когато го разгърнах — о, Господи, бях забравил всичко за това!

Дънкан наблюдаваше озадачен как Морган трескаво тършува из джобовете си.

— С парченце пергамент бе отбелязана онази страница в книгата — продължи възбудено Морган. — Бях до такава степен изненадан от това, което бе написано там, че дори не си направих труда да го прочета внимателно — само взех онова парченце... ето го!

Той откри пергаментовото листче във вътрешния джоб на туниката си и триумфално го измъкна. В желанието си да го разгъне

час по-скоро пръстите му затрепериха. Дънкан спокойно се пресегна, взе сгънатото парченце и внимателно го приближи към свещта.

— Съдържаше ли се нещо друго по-важно в книгата, Аларик? — попита свещеникът, като поглади листчето и го поднесе към светлината.

— Открих портрета на човека, когото видях по време на медитацията си — записано отвърна Морган, надничайки зад рамото на Дънкан, за да разчете написаното. — Ала най-изумителното бе, че главата в книгата бе житие-описание на Св. Камбър.

— Св. Камбър? — слисан попита Дънкан. — Сигурен ли си, че си видял Св. Камбър?

Морган кимна и нетърпеливо посочи листчето.

— Да, да. Какво пише там?

Дънкан се приближи до него, за да го разгледа. От едната му страна с ръката на Брайън бе изписано името му с познатия, закръглен почерк. Надничайки зад рамото на Дънкан, Морган обърна листчето. Ръката му затрепери, когато прочете написаното.

— „Св. Камбър от Кулди, защити ни от злото!“ — прошепна Морган като ехо на произнесените думи на Дънкан. — Боже мой, Дънкан, наистина ли мислиш, че съм имал видение?

Дънкан тържествено поклати глава и връчи пергамента на Морган.

— Не зная — прошепна той, несъзнателно триейки длани в торбичката си. — Аларик, аз... това хвърля съвършено различна светлина върху онова, което вършим. Позволи ми да помисля минута-две.

Извъръщайки се настрана от компаньона си, Дънкан обхвана с длани лицето си, за да възвърне самообладанието си, после си наложи да доосмисли получената нова информация.

Сега Дънкан бе толкова несигурен. Защото като свещеник, както и като Дерини, той знаеше колко неуловима е границата между Доброто и Злото. Като Дерини в него не съществуваше и грам съмнение, че Св. Камбър от Кулди бе наистина спасител на хората в онези тъмни времена след преврата на Дерините. Нали именно той бе открил, че силата на Дерините понякога може да бъде споделена с човечеството. Ето защо бе унищожено ужасяващото Междуцарствие на Дерините преди около двеста години, което правеше възможно хора

като Брайън Халдейн да се опълчат срещу силите на Злото и да съкрушат ужасяващото могъщество на Марлук.

Но Камбър от Кулди — самото име смразяваше кръвта на свещеника в него. Защото макар и властелинът на Дерините наистина да бе провъзгласен за светец след смъртта си, светостта му бе отменена твърде скоро от безмилостната Църква — същата църква, която бе обявила силата на Дерините за забранено унаследявано зло.

Той устоя на внезапния порив да се прекръсти срещу безславното име, после възвърна здравия си разум.

Светец или демон, Камбър от Кулди явно бе дълбоко почитан от Брайън Халдейн. И ако Брайън, който бе направил толкова много за народа си, бе призовал името на Камбър — не, на Св. Камбър, за Бога! — то бе немислимо да се твърди, че в него се крие някакво зло.

Колкото до видението на Аларик, трябваше да отложи преценките си за по-късно. Откровено казано, Дънкан не бе по-склонен да вярва в привидения, отколкото Аларик. При все това се бяха случвали и по-странни неща...

Той се обърна към Морган с неуверено изражение на лицето.

— Е? — изпитателно го погледна Морган. Той не се преструваше, че отгатва какви мисли обезпокояват родственика му.

Дънкан извинително сви рамене.

— Вече съм добре. Просто в мен се бореха свещеникът и Дерини. — Той се усмихна слабо и неусетно в същия миг предаде колебанието на обърканите си мисли и на братовчед си.

Морган се усмихна накриво.

— Разбирам — промълви той. — Бих желал да имаме по-ясна представа за това, което вършим. Чувствам се така, сякаш се движа слепешката.

— И аз — призна Дънкан. — Но нямаме друг избор, освен да продължим. Ако Келсън се изправи срещу Чариса без силата на Брайън, независимо от нейния произход, той ще загине. Това е неизбежно. От друга страна предадената му сила може да го убие. Ако сме допуснали грешка — или ако направим такава в следващите няколко минути — все едно е да го поднесем на Чариса и да кажем: „Заповядай, милейди. Вземи го с нашата благословия. Ние искаме да управляваш Гуинид во веки веков“.

Той се обърна и взе богато извезан епитрахил от скрина с дрехите, докоснато до устните си и го наметна на раменете си.

— Разбира се — добави той, обръщайки се към Морган, — ние никога не ще узнаем нищо, докато не опитаме, нали? — Той пристъпи към свещта и обви ръце около пламъка ѝ. — Готов ли си?

Морган неохотно сви рамене.

— Да продължаваме тогава — каза Дънкан, като духна свещта и побутна Морган към вратата на сакристията. — Знаеш ли, това наистина е нелепо. Ето ме мен — свещеник и магьосник на Дерините — еретик поначало, да помагам на един военен лорд на Дерините да предаде забранената сила на смъртния крал на Гуинид. Трябва чавка да ми е изпила ума!

Келсън стоеше в кабинета със скръстени ръце, сивите му очи бяха сънено вгледани в трепкащия пламък на свещицата пред него. До нея Пурпурния лъв блещукаше слабо във възглавничката си от черно кадифе, хвърляйки танцуващи отблясъчета от блед огън върху лицето и ръцете на момчето.

Но не свещта и Лъва занимаваха мисълта му сега. Съзнаваше ясно, че е изправен на кръстопът, че цялото му бъдеще, дори възможността да оживее тази нощ зависеха изцяло от поведението му следващия половин час.

Тази мисъл не бе успокояваща, но Келсън отхвърляше идеята да я заобиколи слабоволно и да ѝ позволи да се разсее в нощната тишина. Трябваше да се изправи очи в очи със страха. Брайън бе втълпявал това в главата му от незапомнени времена. Келсън не се осмеляваше да се огъне пред това, което се изискваше от него.

Свали ръце от гърдите си и преплете пръсти, сякаш искаше да си представи образа на Морган в пламъка на свещта.

Ако бе на негово място, Морган със сигурност не би се уплашил. Независимо какво го грозеше, Келсън бе уверен, че мъдрият и могъщ владетел на Дерините никога не би си позволил да се уплаши. Родените Дерини не изпитваха надеждите и страховете на смъртните хора.

А и отец Дънкан нямаше от какво да се бои. Освен че беше Дерини, той бе също така и свещеник, служител на Бога. Със силата на

Дерините и могъществото на Бога какво можеше да му се случи сега? Наистина под закрилата на тези силни мъже какво зло можеше да го сполети? Само да не позволи на страха да го завладее...

Той подпря брадичка на ръката си и се взря в Лъва по-отблизо. Нямаше нищо трудно в онова, което трябваше да извърши, наистина. Той се пресегна към брошката и я обърна на другата ѝ страна, за да разгледа закопчалката, после отново положи длан под брадичката си.

Не, това, което му предстоеше, нямаше да бъде чак толкова болезнено. Той бе обучен да понася рани, преживял бе злощастни ловни приключения, много по-болезнени от раничката, която щеше да му причини голямата златна брошка.

Разбира се, той не бе сигурен на какво може да се надява, след като извърши исканото от него. Според това, което бе прочел, нищо нямаше да се случи. Но след като баща му бе измислил ритуала и искаше да придобие силата му, поне нямаше да му навреди. Брайън се бе грижил за него — не, бе го *обичал* от цялото си сърце — нямаше съмнение в душата му.

Той мислено се поздрави, щом стигна до това заключение, когато вратата на кабинета леко се откря и Дънкан и Морган влязоха вътре. И двамата мъже имаха уверено изражение, ала под спокойната им външност се долавяше напрежение, макар да излъчваха сигурност. Те знаеха, че Келсън е разтревожен.

Той се изправи и леко се усмихна, за да им подсказе, че вече не се страхува.

Дънкан вдигна свещника от масата, усмихна се и окуражително погали Келсън по раменете, не спирайки да крачи из стаята. Морган наблюдаваше как коленичи пред молитвения си стол и сетне взе брошката с Лъва и мускалчето със светлозелената течност. Той отправи поглед към Келсън.

— Дънкан приготвя мястото, мой принце — тихо промълви той.
— Готов ли си?

Келсън кимна и спокойно се изправи.

— Готов съм.

До молитвения стол Дънкан внимателно се пресегна към облегалките за ръцете и натисна ред скрити приспособления. Щом стори това, част от стената зад гоблените внезапно се отмести, всмуквайки гоблена в отвора. Сетне отново повтори процедурата и

отворът се разшири. Дънкан се изправи и се отдръпна встрани, правейки знак на Келсън и Морган да влязат.

Светилището бе твърде малко, може би наполовина на стаята, която току-що бяха напуснали. Когато стената се затвори с шум зад гърба им и Дънкан се приближи до срещуположния край със свещта, видяха, че стените и таванът са осяяни с фрески, описващи житията на различни светци. Бе използван златен варак, за да се увеличи релефното изображение на стенописите, и той поемаше и отразяваше светлината, от което фреските блестяха като осветени отвътре.

Зад мъничък олтар стената бе оцветена в тъмносиньо и изпъстрена с малки златни звездици. Инкрустирано кехлибарено разпятие висеше от тавана над олтара, поддържано от тънки телени жички, сякаш летеше сред звездното небе. Когато Дънкан запали свещите на олтара, полираните повърхности хвърлиха добавъчно осветление. А вляво от олтара едно-единствено запалено кандило висеше на дълга верига, пръскайки светлочервени отблясъци върху кехлибареното разпятие.

В средата на помещението бяха поставени два по-малки молитвени стола, върху които Келсън и Морган заеха места, щом Дънкан наведе глава пред олтара и изпадна в мълчалива медитация.

Морган остави брошката и мускала на пода между тях, после разкопча колана с меча си и спокойно го пусна в краката си, като даде знак на Келсън да стори същото. Съмняваше се, че в действието му има някакъв смисъл, но нямаше защо да се поемат безсмислени рискове. Традицията да се влиза невъоръжен в Божия дом бе древна и силна. Някога и някъде тя е имала своя истински смисъл.

Щом Келсън пусна меча си на каменния под, Дънкан привърши с медитацията си и се присъедини към двамата.

— Струва ми се, че сме готови да започнем — изрече той с нисък глас и застана на едно коляно пред Морган и момчето.

— Аларик, ако си приготвил брошката... — посочи той към мускала със зеленикавата течност.

— Сега слушай, Келсън. Ще започна да изричам кратка серия от молитви, на които ти и Аларик ще се включвате където трябва. След това ще се приближа към вас и ще ви дам специалната си благословия. А после ще се върна при олтара и ще произнеса: „Господи, нека бъде Твоята воля“. Това ще бъде сигнал за вас да започнете.

Морган навлажни закопчалката на брошката с течността и я покри с предпазващо парченце памук.

— А какво ще правя аз? — попива той като взе лявата ръка на Келсън и я избърса отгоре и отдолу. — Трябва ли да върша нещо или просто ще наблюдавам?

Дънкан поклати глава.

— Не. И каквото и да се случи, не бива да го докосваш или да правиш опит да му помогнеш, докато не свърши реакцията. Разполагаме с фантастично количество енергия и ако се намесиш, просто ще го убиеш.

— Разбирам — отвърна Морган.

— Добре. Имаш ли някакви въпроси, Келсън?

— Не, отче.

— Добре.

Дънкан се изправи и се вгледа за миг в Келсън, после се усмихна и му се поклони. След това се обърна и изкачи трите малки стъпалца към олтара.

Келсън наблюдаваше с широко отворени очи как Дънкан коленичи, целуна олтарния камък, после протегна ръце от двете му страни с обигран жест.

— Dominus vobiscum.

— Et cum spiritu tuo.

— Oremus.

Докато устните на Дънкан се движеха в молитва, Морган прокрадна поглед към Келсън от лявата му страна. Коленичило, момчето изглеждаше спокойно и ужасно младо и уязвимо. Морган не се страхуваше за себе си. Той и Дънкан можеха да се защитят, сигурен бе в това, от всяко зло, което биха могли неволно да предизвикат. Но Келсън, смъртно момче, толкова беззащитно...

Разбира се, навярно нямаше причини за паника, възможно бе дори Окоето на Ром, блестящо в лявото ухо на момчето, да осигури някаква защита, ако се наложеше, но при все това... Келсън бе толкова млад, толкова доверчив. Морган изпитваше задоволство, че принцът и не подозираше съмненията, които ги бяха обхванали с Дънкан през последния час. Сега момчето се нуждаеше само от доверие и сигурност. Нямаше място за съмнения.

Морган насочи вниманието си към олтара и забеляза, че Дънкан е свършил с молитвите си — необходимо условие за това, което трябваше да последва. Свещеникът се поклони още веднъж пред олтара и се извърна с лице към тях.

— *Per omnia saecula saeculorum* — пропя той.

Морган и Келсън отвърнаха с тържественото „амин“.

След това Дънкан слезе надолу по трите стъпалца до коленичилия Келсън. Постава ръце на челото му и отново заговори, този път със силен и решителен глас в тишината.

— Келсън Синил Рис Антъни Халдейн. Макар че връзките на пъкления свят те оплитат, макар че капаните на смъртта дебнат около теб, ти не бива да се страхуваш от никакво зло. С крилете си нашият Господ те обвива и под тях ти ще намериш убежище. — Той прекръсти главата на момчето.

— *In Nomine Patris et Fils et Spiritus Sancti, Amen*^[1].

Щом момчето повдигна глава, Дънкан се пресегна и пое брошката с Лъва от Морган, махна предпазната обвивка на закопчалката и я положи в дясната ръка на Келсън.

— Смелост, мой принце — прошепна той, сетне наново се обърна към олтара и още веднъж разпростря над него ръце.

— *Domine fiat voluntas tua*^[2].

Ръцете на Келсън леко трепереха, когато насочи позлатеното острие към лявата си длан и постави връхчето му върху кожата си. Поколеба се за миг, мислено отстранявайки болката, която неминуемо щеше да последва.

После промуши острието в дланта си.

Болка! Изгарящ огън! Непоносимост!

Почувства внезапно изтерзаната си ръка като живо същество, отделено от него, предаващо експлодиращата болка в мозъка му подобно искрици от нажежено желязо, като влудяващата погледа слънчева светлина, проникваща в незасенчени очи. Почувства острието през ръката си като промушване на нож, горещо, студено, времето струващо му се безкрайно, докато иглата преминаваше през тъканта му, сухожилията, мускулите — почувства я да се плъзга между дребните костици на ръката си, *видя крайчеца на острието, по-тъмно сега, да се появява от другата страна на дланта му.*

Неволно се задъха, щом брошката се закрепил на ръката му, прогорил сякаш плътта ѝ. Той се превил на две, тихо простена, докато ръката му не запулсира с ритъма на сърцето, после здраво стисна очи, щом в орбитите им и в главата му заизбухваха светлини.

Единственото, което Морган можеше да направи, бе да се въздържа да не се притече на помощ на младия си господар. Странение бе изписано по цялото лице на момчето, болката неистово крещеше във всяка фибра на малкото му телце. Никога не бе изглеждал толкова безпомощен.

Но и Дънкан също се бе извърнал да наблюдава. Острият му поглед напомняше на Морган да не се притичва на помощ на момчето.

Щом Келсън приклепна на пети и допря ранената ръка до гърдите си, той започна да свети с бледа, призрачна златна светлина. Сиянието се усилваше и внезапно момчето застина на място и престана да стене. Докато компаньоните му бездиханни го наблюдаваха, очите на младия крал примигаха и се отвориха със стъклен блясък, втренчени, взрени в предметите, които можеше да забележи.

Светлина... болка... вихрени цветове... пронизваща болка... студено треперене — от какво?... Болката утихва... сега съм по-добре... Вижте!... Цветове... вихрушка... лица... светло... тъмно... световъртеж... тъмнина... Татко!... Тъмнината!... Татко... тъмнината...

Татко, тъмнината...

Изведнъж тънкото тяло се свлече бавно на пода. Светлината около него изчезна.

— Келсън! — извика Морган, трескаво извръщайки лицето на момчето към светлината и опипа пулса му. — Келсън, добре ли си?

Дънкан също коленичи до него и пръстите на Морган напипаха онова, което търсеха: дори в отпуснатото тяло пулсът се засилваше. Той повдигна един от клепачите на момчето и видя, че зеницата реагира на светлината.

Пулсът зачестяваше.

— „Дясната ръка на Бога го е поразил със своята мощ“ — прошепна Дънкан и се прекръсти. — Той няма да умре, а ще живее.

Дънкан се пресегна към лявата ръка на момчето и внимателно издърпа Лъвската брошка, после загърна ръката му в копринената си

бяла кърпичка.

— Мислиш ли, че подейства? — попита Морган, като повдигна главата и раменете на момчето и го загърна по-плътно със светлочервения плащ.

Дънкан кимна и свали епитрахила си.

— Струва ми се, да. Твърде рано е още да се каже със сигурност, но той проявява всички верни признаци. — Дънкан приближи епитрахила до устните си, после го преметна с леко движение на олтара и се запъти към тайната вратичка. — Едно е сигурно. Случи му се много повече, отколкото само пробива на дупката в ръката. Трябва да го запитаме, след като дойде на себе си.

Когато Дънкан активизира вратата, Морган вдигна безжизненото тяло на Келсън на ръце, обгръщайки още веднъж червения плащ поплътно около младия си довереник. Дънкан вдигна мечовете от пода, огледа още веднъж светилището, после отмести гоблена, за да прекрачи отново в кабинета си.

Скоро той и Морган се промъкваха през тайния проход към покоите на Келсън.

— Не разбирам как са минали покрай нас, без да ги забележим!

Говорещият запали свещ и я втъкна в свещника до леглото на Келсън, после се извърна към двамата си компаньони.

— Мислех, че си наблюдавал внимателно, Лорънс.

Накрая Лорънс прибра меча в ножницата си, после отхвърли плаща от раменете си, при което качулката му се свлече от главата.

— Не мога да си го обясня, милорд. Не съм виждал никого от този следобед, когато принцът и Негово Благородие влязоха в стаята. — Той се приближи до камината и разръчка въглените с върха на ботуша си, после сложи няколко пъна в слабо тлеещия огън.

— Добре, ако питате мен — рече третият мъж, който също свали меча си, — радвам се, че не са тук. Не съм сигурен, че е уместно да посегнеш на лорд Аларик. В края на краищата, той е наш законен владетел. — Той внимателно приседна на крайчеца на кралското ложе и леко приведен, го огледа, после бързо се изправи и се втренчи с остър поглед в Лорънс.

— Мислите ли, че има друг изход от тази стая? — попита Лорънс и подозрително огледа мястото от удобната си позиция край огъня. — Чувал съм слухове за разни тайни проходи и тем подобни. Мислите ли, че са излезли по такъв начин?

Едгар, първият мъж, който бе заговорил, се намръщи и се замисли над тази възможност. Макар че беше благородник и един от васалите на Морган, той не се отличаваше с особени умствени качества. Изпълняваше акуратно задълженията си на пазител на границите и бе добър войник, но що се отнасяше до мисловните способности, от него се изискваше безкрайно усърдие. Накрая той поклати глава и извади меча си.

— Да, това е възможно. И ако е вярно, то те могат да се върнат тук всеки момент.

Той закрачи подозрително из стаята, мушкайки с острието си по ъглите, а третият мъж се приближи предпазливо до огъня.

— Наистина ли мислите, че лорд Аларик е пленил нашия млад господар, както мълвят злите езици? Достатъчно ни е, че може да убие хората на краля, но когато заплашва самия му живот, това е друга работа.

— И двете дела са практикувани от една и съща зла воля! — тросна се Едгар и заобикаля из стаята като звяр в клетка. — Той няма право...

— Ш-ш-т! — вдигна за тишина Лорънс лявата си ръка. — Струва ми се, че чух някакъв шум.

— Харълд, скрий се там — заповяда Едгар и накара третия мъж край камината да се присламчи вляво от нея.

Тримата мъже дочуха от стената зад камината някакви драскащи звуци, издавани сякаш от внимателни стъпки. Те мигновено загасиха свещите си и се затаиха с оголени мечове в мрака.

Част от стената глухо проскърца и се поддаде леко, после се плъзна назад. От отвора блесна слабият пламък на свещи, на чиято светлина мъжете зърнаха Морган да внася тялото на изпадналия в безсъзнание принц, последван от Дънкан. Щом двамата се промушиха през вратата, те откриха, че огънят ярко пращи и усетиха присъствието на хора сред сенките.

— Ти, демон такъв! — изсъска гласът на Едгар от мрака. — Какво си направил с Негово Височество?

Тримата мъже пристъпиха в светлия кръг около свещите и предизвикателно измерваха с поглед Морган и Дънкан, заплашвайки ги с оръжията си, а лицата им бяха прикрити под забралата на стоманените шлемове и тъмните плащове с качулки.

— Няма ли да кажеш нещо, чудовище такова? — свирепо изрева Едгар. — Изправи се срещу мен и се защитавай!

---

[1] В името на Отца и Сина и Святого духа, амин. — Б.пр. ↑

[2] Господи, да бъде Твоята воля. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

*Откъде идва удивлението, откъде —
чудото?*

Думите на нападателя накараха двамата мъже да действат. Дънкан хвърли свещта си на земята и я стъпка, сетне подхвърли меча на Морган. Морган вече бе отпуснал изпадналия в несвяст Келсън на пода до нозете си и измъкна оръжието от ножницата си с мълниеносен жест. До него Дънкан извади меча на Келсън и също се приготви за бой.

Най-младият от тримата нападатели веднага въввлече Дънкан в битката, притискайки го до ъгъла. А останалите двама нападаха Морган с рапира и широк меч, чиито удари прозвънтяха по острието на Морган като чукове о наковалня.

След първоначалния сблъсък Морган се хвърли напред и успя да парира двамината си врагове, лесно, методично, по-малко загрижен за това да ги победи, отколкото да се старае да бъде постоянно между тях и отпуснатото тяло на Келсън зад него. Тънката кама отново блесна в дясната му ръка и той я употребяваше като добро преимущество да отклонява случайния замах на рапирата. Но тя бе, разбира се, напълно неефикасна срещу ударите на меча, които продължаваха да се сипят върху него.

Също така се страхуваше да не се хвърли в пълна защитна маневра. Боеше се да приема предизвикателствата, което означаваше да остави Келсън открит за атаките. Още не се бе уверил кои са нападателите и не можеше да рискува живота на принца, за да разбере. Погледна встрани и разбра, че Дънкан също не може да му помогне.

Дънкан си имаше свои проблеми в ъгъла, мъчейки се да се справи с положението. Острието на Келсън бе по-късо и по-леко, отколкото оръжието, с което бе свикнал да си служи. В резултат на това беше в изключително неизгодно положение, с тънко и късо острие

срещу мъжа, който го превъзхождаше по ръст, тежест, умение да борави с меч и натрупания с годините опит.

Не че му липсваше умение. Дънкан бе първият син на знатен благородник, обучен в добрите традиции на бойното изкуство и кален в многогодишни тренировки. Но сегашните условия не му се нравеха. Той притежаваше само слабото оръжие, за да се защити — но то не можеше да нанесе дори драскотина върху една метална ризница. Хората не вдигаха често оръжие срещу свещеник, особено от неговия ранг.

Той се бореше безстрашно да намери излаз — и най-сетне успя!

Очевидно съперникът му също бе усетил преимуществото му и в резултат на това силите му го напуснаха и той заотвърща на ударите с по-малка бързина, отколкото бе способен.

Това му струва живота. Дори когато осъзна грешката си, острието на Дънкан се стрелна към по-беззащитната част от ризницата му и го прониза в сърцето. Той грохна на пода и с изненадано изражение на лицето спокойно предаде богу дух.

След като захвърли окървавения меч на Келсън, Дънкан се взря в мрака, опитвайки се да прецени към кого от противниците на Морган да се насочи. Решението не се оказа трудно. Ако Морган трябваше да парира още много удари от широкия меч, нямаше съмнение какъв щеше да бъде резултатът.

Като се прокрадна тихо зад един от мъжете, Дънкан протегна пред него ръце с допрени длани, сетне бавно ги раздалечи. При това движение малка сфера от зелен огън закръжа из въздуха, след което се насочи към главата на нападателя. Щом докосна шлема му, проблесна ярка арка от зелен пламък. Мъжът изкрещя и се свлече зашеметен на пода. Падането му толкова разтревожи компаньона му, че Морган лесно го обезоръжи и го притисна до стената.

Тримата чува шума от приближаващите се стражи извън покоите на краля, които пристигнаха и зачукаха на вратата, с викове на ужас, щом откриха съдбата на стражите, нападнати отвън от тримата нашественици. Ударите ставаха все по-настойтелни.

— Ваше Величество! — извика глас, врязващ се в суматохата отвън. — Добре ли сте? Генерал Морган, какво става? Отворете вратата, или ще я разбием!

Морган бързо насочи върха на острието си към пленника и се отправи към вратата след успокоителното кимване на Дънкан. Преди мъжът да успее да реагира, Дънкан се плъзна край него и го докосна по челото, заповядвайки му нещо с тих глас. Мъжът зарея поглед в далечината и отпусна ръце, неспособен да устои на чародейството на свещеника.

— Не си ме виждал — прошепна Дънкан и погледна мъжа дълбоко в очите. — Видял си само принца и Негово Благородие. Разбираш ли какво ти казвам?

Мъжът бавно кимна.

Дънкан пусна ръката му и се отправи към балконските врати, кимвайки на Морган. Мъжът нямаше да издаде присъствието му за нищо на света, бе сигурен в това. Би било трудно да обясни как се е озовал в покоите на принца в този късен час.

Щом Морган повдигна резето на вратата, поставил камата в ножницата ѝ, чу глухо стенание от ъгъла, където лежеше Келсън — сигурен знак, че принцът идва на себе си. Щом вратата се отвори с трясък, той пристъпи в средата на стаята и мислено отправи сила и увереност към Келсън. Стаята се изпълни с въоръжени стражи.

Капитанът на стражите — същият, когото бе срещнал рано следобед, се огледа из стаята, докато хората му се погрижиха за затворника на Морган, после се приближи до него със заканително протегнат меч.

— Стойте на мястото си, генерал Морган, и свалете оръжието — отсече той, следвайки с острието си всеки жест на високия, рус лорд. — Къде е Негово Величество?

Морган нямаше защо да се оглежда наоколо, за да разбере, че е заобиколен от многочислен отряд. Извинително вдигна рамене и насочи меча си към пода, после се обърна и пристъпи към лежащия Келсън. Никой не го спря, щом коленичи до момчето.

— Добре ли си, мой принце? — попита той и му помогна да се изправи.

— Добре съм — измърмори той, дишайки дълбоко, за да успокои вълнението си и подреди мислите си. — Само че не съм свикнал да ме нападат по време на сън.

Обходи с поглед стаята, схващайки от пръв поглед ситуацията и инстинктивно почувства, че е по-добре засега да премълчи истината.

Тези мъже нищо нямаше да разберат. Точно сега бе най-добре да следва разпорежданията на Морган.

Той си пое още веднъж дълбоко дъх и се обърна към капитана на стражите.

— Как влязоха тези хора тук, капитане?

Капитанът веднага зае отбранителна позиция.

— Не зная, Ваше Величество. Очевидно са нападнали стражите вън. Трима са мъртви и поне четирима са тежко ранени.

Келсън кимна. Сега всичко му стана ясно.

— Разбирам. Кой са нашите нападатели, Морган?

Морган се приближи до останалия жив разбойник, все още на колене, и свали шлема и качулката му. Лицето отдолу му отвърна с гневен поглед и внезапно се изкриви от ярост.

— Лорд Едгар от Мателуейт! — възкликна Келсън.

— Не е ли той един от вашите васали, генерал Морган? — попита капитанът, отново вдигайки меча.

Морган долови заплашителната нотка в гласа му и предпочете ръцете му да са свободни, когато се извърна да отговори.

— Да, от моите хора е, капитане. — Той се обърна и търпеливо се втренчи в Едгар. — Имаш ли нещо против да ни обясниш какво бе това, Едгар? Обзалагам се, че имаш основателни причини да извършиш предателство срещу нашия крал.

Едгар изглеждаше объркан за миг, после виновно вдигна очи към Келсън.

— Ние само следвахме заповедите ви, Ваше Благородие.

— Чии заповеди, Едгар?

Едгар се заизвива на пода.

— В... вашите заповеди, милорд.

— *Моите* заповеди...

— Морган ли ви заповяда да убиете краля? — негодуващо просъска капитанът и насочи меча си към гърлото на Морган.

— Достатъчно! — заповяда Келсън, като отблъсна оръжието на капитана настрана. — Лорд Едгар, бихте ли могли да бъдете малко по-обстоятелен.

Едгар неспокойно се размърда, после падна на колене и сведе глава, вдигайки ръце в молба за пощада.

— Моля ви, Ваше Величество, простете ми! — захленчи той. — Не исках да го сторя! Той... той упражнява особено въздействие върху хората. Може да ги накара да направят всичко, което пожелае. Той...

— Престани! — изстреля думите си Келсън с горящи от гняв очи.

— Ваше Величество — настоя капитанът, опитвайки се да се приближи до Морган — позволете ми да го арестувам, *моля ви!* Вие сам *знаете*, че това, което слуховете говорят за него, е самата истина — той е чудовище, убиец...

— Лъжеш — отсече Келсън, обръщайки хладните си Халдейнови очи към капитана. — Морган не е предател!

— Ваше Величество, кълна ви се — започна Едгар с ужасен, умоляващ поглед.

— Млък!

В стаята настана тишина, с изключение на тежкото, дрезгаво дишане на Едгар и дълбокото равно дишане на Келсън. Той погледна изкосо Морган, очаквайки някакъв знак за действие, ала го видя само едва доловимо да поклаща глава. Сам трябваше да намери начин да се справи с положението. Всичко, което би могъл да произнесе или стори Морган в този момент, само щеше да утежни нещата.

Келсън погледна отвисоко Едгар.

— Ставай.

Щом Едгар се подчини, Келсън обгърна с поглед всяко лице поотделно около себе си.

— Въобразявате си, че Морган лъже, така ли? И мислите, че го закрилям и че ме е измамил, както и вас? — Той стрелна гневно с поглед Едгар. — Ала аз твърдя, че това е човекът, който лъже. Твърдя също така, че Морган никога не е молел някого да отнеме живота ми. Той е дал тържествена клетва на баща ми да ме пази и е човек, който държи на думата си.

Той продължи, като се взря право в очите на Морган.

— Не, Едгар е лъжецът. И сега трябва да открием защо е извършил това зло и за кого. Ще помоля Морган да го разпита. Всички вие знаете за Деринийската му сила и за това, че може да упражни натиск, за да изкопчи истината. И тъй като не му вярвате, винаги може да възникне подозрение, че упражнява контрол над отговорите.

Той свали очи от Морган и се приближи до Едгар. В тишината, възцарила се в стаята, той отпрати поглед към обвиняемия.

— Господа, като истински син на баща си добре мога да отгатна кога един човек лъже! И също така мога да открия истината!

Той долови погледа на Едгар и прикова очи в него.

— Лорд Едгар от Мателуейт, погледнете ме! — заповяда той. — Кой съм аз?

Едгар сякаш не можеше да откъсне очи от лицето на момчето и Морган слисан го изгледа. Дънкан навярно го бе научил да чете мисли!

— Кой съм аз? — повтори Келсън.

— Вие сте принц Келсън Синил Рис Антъни Халдейн, наследникът на моя господар крал Брайън — отвърна Едгар с равен глас.

— А кой е този? — попита Келсън и посочи към Морган.

— Лорд генерал Аларик Антъни Морган, мой господар, Ваше Величество.

— Добре — отвърна Келсън, присвивайки очи в съсредоточение.

— Лорд Едгар, наредил ли ви е Морган да ме убиете?

Едгар отвърна прямо, без да трепне с очи.

— Не, Ваше Величество.

Стражите неловко се размърдаха и глухо мърморене изпълни стаята. Капитанът наблюдаваше невярващо сцената.

— Тогава кой ви заповяда да ме убиете, лорд Едгар?

Очите на Едгар се разшириха, сякаш в него се разиграваше мъчителна вътрешна борба. Той избъбри:

— Не вас дойдохме да убием, Ваше Величество, а лорд Аларик! Такава смърт трябва да сполети всички убийци, които нападат беззащитни хора в тъмнината.

Той се отскубна от стражите и се нахвърли върху Морган, опитвайки се да вкопчи ръце в гърлото му, но Морган спокойно отстъпи встрани и го укроти, връщайки го към охраната на стражите. Едгар продължи да се боричка в ръцете им и Келсън вдигна ръка, за да въдвори тишина.

— Обяснете ми, Едгар — изплющяха като камшик думите му и той се приближи до пленника, — кой убива безпомощни люде по тъмните ъгли? За какво става дума?

— Морган знае! — просъска заловеният. — Попитайте го как младият Майкъл Дефорест предаде Богу дух, пронизан от кама, докато бдеше на стража в тъмните коридори на двореца. Попитайте го знае ли, че след като си е свършил работата надве-натри, Дефорест все още е имал достатъчно сила да изпише знака на убиеца върху пода с кръвта си — изображението на Грифона на Коруин!

— Какво? — зяпна капитанът.

Стаята отново се огласи от мърморене, този път по-възбудено. Слисан, Келсън още веднъж прикова поглед към Морган!

— Знаеш ли за какво говори? — прошепна момчето.

Обсъжданията около него се прекратиха и всички напрегнаха слух, за да чуят отговора на Морган. Около десетина меча се бяха насочили сега към генерала и всеки от стражите пристъпи по-близо при последните думи на Едгар.

Морган поклати глава.

— Как ли пък не — чу се тих глас отзад.

Келсън впери остър поглед в посоката на коментара, обърна се към Едгар и го прониза с очи, като задълго ги задържа върху лицето му.

— Лорд Едгар, откъде знаете, че това е истина?

Едгар се поуспокои от погледа на Келсън.

— Видях го със собствените си очи, милорд. Лорд Лорънс и Харълд Фицмартин бяха с мен.

— Истинският убиец ли видяхте или само трупа? — настоя да узнае Келсън.

— Трупа.

Келсън смръщи вежди и замислено прехапа устни.

— И как направихте откритието си, Едгар?

— На... На нас...

— Продължавайте — заповяда Келсън.

— На нас... ни казаха да отидем на това място в коридора — неохотно изломоти Едгар.

— И кой ви нареди да отидете там? — упорстваше Келсън. — Кой е бил осведомен за убийството и ви е наредил да отидете на местопрестъплението?

Раменете на Едгар потрепериха.

— Моля ви, Ваше Величество, не ме принуждавайте да...

— *Кой ви нареди да отидете там?* — заповеднически запита Келсън и очите му блеснаха.

— Ваше Величество, аз...

Изведнъж, преди някой да го спре, Едгар се завъртя и измъкна кама от пояса на един от стражите. Докато Морган съумее да реагира, хвърляйки се напред, той вече знаеше какво ще се случи и че няма да може да го предотврати.

Докато ръцете на Морган достигнат Едгар, вече бе твърде късно. Камата се бе забила дълбоко в корема на мъжа и той се олюля и се свлече на пода. Морган и смаяните стражи изправиха тялото му на земята и капитанът загледа ужасен това, което се бе случило.

— Той... предпочете да загине от собствената си ръка, вместо да издаде името на покровителя си, Ваше Величество — прошепна капитанът и хвърли разтревожен поглед към Морган. — Каква ли нечиста сила може да накара човек...

— Изведете го оттук — нареди кратко Келсън. — И отведете приятелите му с него. Да се надяваме, че тази нощ няма вече да ни безпокоят.

Щом стражите се подчиниха, той се извърна, сигурен, че ред изплашени очи следят всяко негово движение. Морган застана встрани, докато стражите извършваха щателен оглед на покоите на принца, опитвайки се да изглежда по-малко подозрителен. После се прокрадна в коридора.

Дери, Бог да му е на помощ, беше някъде там. Ако бе следвал инструкциите, а нямаше съмнение в това, той трябваше да е сред стражите, нападнати от похитителите. Трима мъртви и четирима тежко ранени, бе казал капитанът. Дано Дери да беше сред живите!

Сцената в коридора приличаше на кланица. Навсякъде лежах тела: някои бездиханни, други заобиколени от стражи или хирурзи. Помощниците отнесоха двама и Морган втренчи поглед в минаващите, но не зърна Дери.

Разтревожен, той търсеше приятеля си сред сгърчените тела, докато накрая видя познатия син плащ край стената. Един хирург току-що се бе изправил, след като бе изследвал страничната рана на тялото под плаща и обърна мрачното си лице към Морган.

— Съжалявам, но се страхувам, че за този човек не може да се направи нищо, милорд — каза мъжът, поклащайки глава. — Той ще

умре само след няколко минути. Трябва да бъда при онези, на които бих могъл да окажа помощ. — Той бързо се отстрани, очевидно неразпознал външността на ранения.

Морган коленичи до отпуснатото тяло и отдръпна част от плаща, покриващ лицето. Това беше Дери.

Щом го погледна и докосна ръката му, в главата му прокълтяха думите на жената, облечена в сиво: „*Ще те накарам да си платиш... и ще направя всичко възможно да унищожа онези, които обичаш най-много, бавно, един по един...*“

Пръв беше Брайън, после лорд Ралсън, младият Колин от Фиана, помощниците му. А сега умираше и Дери. *И нищо не можеше да направи...*

Взе отпуснатата длан на приятеля си в ръка и повдигна клепача му. В Дери все още мъждукаше слаба искрица живот. Ужасна рана бе разкъсала плътта му отстрани, може би засегнала жлъчката и Бог знае още какво. Главните артерии навярно също бяха разкъсани, защото от раната бликаше кръв с всеки удар на сърцето.

Морган измъкна кърпичка от ръкава си и я притисна силно до раната, опитвайки се да спре кървенето, макар и да знаеше, че опитите му са безсмислени. Ако можеше да *направи* нещо... да премахне всички последствия, сякаш нищо не се бе случило... Ако можеше да призове някоя невеста, лековита сила...

Той внезапно се изправи, стъписан от идеята, която го бе осенила. Някога, преди много години, бе чел за подобна лековита сила — сила, която Дерините владееха. В древни времена те бяха практикували това изкуство.

Но не... Онези лечители бяха изцяло Дерини, идеално обучени, упражняващи пълен контрол върху, целия арсенал от могъществото на Дерините — а не половинка като него. И времената тогава бяха различни: в епоха, в която хората вярваха в чудеса и в Божията сила, не бе трудно да се управлява. Кой знае?

И все пак, ако Дери имаше дори нищожен шанс да оживее и ако той, Морган, би бил способен по някакъв начин да повика тази забравена сила от миналото — само един Бог знаеше...

Трябваше да опита.

Той положи леко ръце върху челото на Дери и започна да се концентрира, за да прогони ненужните мисли от съзнанието си и да се

успокои, доколкото е възможно, използвайки печата с грифона като точка на съсредоточаването, както бе направил преди със своето видение.

Затвори очи и започна да призовава оздравителната сила, която му бе нужна, концентрирайки се изцяло върху желанието си Дери да оцелее.

В мрачния коридор бе студено, ала капчици пот оросиха челото му и се застичаха по брадичката му. Той неясно усещаше как потта избива по топлите му длани.

И тогава чудото се случи. За миг Морган придоби усещането за друг чифт ръце върху своите, за друго присъствие, пронизващо съществуването му, даващо живот и сила на отпуснатото под пръстите му тяло.

Дери отвори очи и въздъхна дълбоко. Миглите му затрептяха и дишането му се успокои, подсказващо за дълбок сън.

Очарован, Морган отдръпна ръце от челото на младия мъж и посегна към кърпичката си, която покриваше раната. Спря се за миг, полууплашен да не развали магията, после внимателно вдигна кърпичката от раната.

А тя бе изчезнала, бе излекувана — без нито един белег или драскотина, които да подсказват къде е била! Морган се взря невярващо в ръцете си, после бързо провери ръката на Дери, увита в превръзката — и тази рана беше изличена! Той застана на пети, все още не можещ да осъзнае случилото се.

Тогава чу зад себе си глас, който вледени кръвта му и от който малките косъмчета на врата му настръхнаха.

— Добре направено, Морган! — произнесе гласът.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Какъвто бащата, такъв и синът

Морган светкавично се извърна, наполовина в очакване да съзре лицето от видението си.

Ала се приближаваше не русият, дългоног призрак на Св. Камбър, а самодоволният Бран Корис. С него Иуон, Нигел, Ян и множество царедворци и благородници бързаха към сцената на неотдавнашното клане. А зад тях пристъпваше вбесената Джихана и две от придворните ѝ дами. Пръв пристигна Бран Корис.

— Да. Добре изпипано, няма що! — продължи Бран. — Накрая успяхте да си свършите работата, нали? Сега вие сте единственият оцелял, който знае какво се е случило по дългия път към Ретмут!

Морган внимателно се изправи, когато останалите се приближиха, и целият се сви напрегнато пред Бран, повелявайки си да се успокои и да даде смислен отговор.

— Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, лорд Бран — дръпнато отвърна той, правейки знак на един от хирурзите да се приближи и да се погрижи за Дери.

— Но той не е мъртъв. Беше за известно време в безсъзнание, но не е ранен. Без съмнение, някой добре се е погрижил да устрои този малък спектакъл тази нощ.

— Морган не възнамеряваше да признае за новооткрития си талант. Това би предизвикало само по-големи страхове и враждебност.

Джихана си проправи път през мърморещата тълпа и се спря между лорд Иуон и както винаги елегантния Ян. Морган никога не я бе виждал по-красива, с дълги, спуснати по раменете коси и съжали повече от всякога, че с времето не бе успял да се помири с гордата кралица. Тя бе наметнала бледоморав халат върху нощницата си и го придържаше на шията си с бледа, тънка ръка, на която бе надяната венчалната ѝ халка с блестящи скъпоценни камъни.

— Ваше Величество — поклони се Морган, стараяйки се да избягва излишните дрязги, — съжалявам за сполетелия ви удар, особено в този късен час. Това не е мое дело.

Лицето на Джихана се втвърди и очите ѝ заблестяха като зелен лед.

— Не е твое дело? Морган, да не ме вземаш за идиот? Мислиш ли, че не зная за стража, който уби в собствения ми дворец. Дължиш ми обяснение, преди да те арестуват и екзекутират за убийство!

В този момент на вратата се появи Келсън с изпито и измъчено лице, но с решително изражение.

— Морган ми даде достатъчно обяснения, майко — тихо събщи той, като излезе от стаята си и застана до Морган. — И тук няма да има арести и екзекуции без прякото ми нареждане. Ясно ли ти е?

Всички около Джихана се поклониха почтително при приближаването на Келсън и момчето отвърна решително на въпросителните им погледи.

— Господа, вие се чудите на среднощния опит за покушение на живота ми. Чудя се и аз — продължи той със спокоен глас. — И без съмнение любопитството ни ще бъде удовлетворено в скоро време. — Той обгърна присъстващите с уверен поглед. — Но ви предупреждавам. Всеки опит да се занимавате с мен в следващите няколко часа, преди коронацията ми, ще бъде считан за предателство. Нямам намерение да търпя повече въпроси, независимо дали за лоялността на Морган към мен или за собствената ми оценка на събитията. Ясно ли е? Ако не се подчините, ще разберете колко добре ме е научил баща ми да бъда крал на Гуинид.

Всички се поклониха в знак на внимание, освен Джихана, която стоеше като истукана, втренчила гневно поглед в Келсън.

— Нима ще ми се възпротивиш за нещо толкова важно, Келсън? — прошепна тя. — Нещо, което намирам за истинско зло?

Келсън запази хладнокръвие.

— Върни се в покоите си, майко, моля те. Не искам да споря с теб пред целия ни двор.

Тя забави отговора си, а Келсън се обърна към капитана на стражите, който бе привършил претърсването на кралския апартамент и сега събираше хората си във вратата.

— Капитане, отново се оттеглям за нощна почивка. Ще наглеждате ли стражите си, за да не бъда обезпокояван повече? Генерал Морган ще остане с мен.

— Да, Ваше Величество — отдаде чест изопнат капитанът.

— Колкото до вас, господа, и до теб, майко, ще се видим всички сутринта. През това време смятам да си отпочина. Утрешният ден няма да е като другите.

Завъртайки се грациозно на пети, той прекрачи в покоите си, следван от Морган и ключалката прещрака като финал на всичко случило се.

След моментно колебание кралицата решително се обърна и се запъти към покоите си. А Ян, следващ оттеглящата се групичка царедворци и благородници, даде знак на един страж да го последва и се запъти към един страничен коридор.

След като заключиха вратата, Келсън накрая припадна от напрежение и се улови за плаща на Морган, като се свличаше в нозете му. С мрачно изражение Морган го вдигна на ръце и го пренесе до кралското легло, а Дънкан се измъкна от скривалището си на балкона.

— Хм-м, ама че студ е тук — забеляза той, духайки в шепите си да се стопли и се приближи към другата страна на леглото.

— Добре ли е той?

— Ще се оправи — отвърна Морган, като поохлаби яката на момчето и се зае да съблича горния му жакет. — Струваше му много сили да издържи на всички тия събития. Ти сам беше казал, че ще спи непробудно до сутринта.

Дънкан постави ръка на челото на момчето и разви превръзката на ранената му ръка.

— Добре, че не спа. Трудно можеше да обясниш на ония стражи какво се е случило. Нещата не се оказаха толкова прости, както си мислехме.

Той доволно изсумтя и отново превърза ръката на Келсън. Морган съблече плаща на момчето и го издърпа под тялото му, после го вдигна за раменете, за да свали Дънкан жакета му. В същия миг Келсън отвори очи.

— Морган? Отче Дънкан? — обади се той със слаб гласец.

— Тук сме, мой принце — успокои го Морган и положи внимателно момчето на възглавниците.

Келсън извърна глава надясно към Морган.

— Кажи ми, Морган, добре ли се справих? — попита той почти шепнешком. — Боя се, че се държах доста наперено.

— Справи се чудесно — усмихна се Морган. — Брайън би се гордял с теб.

Келсън слабо се усмихна и обърна взор към тавана.

— Аз го видях, Морган. И чух гласа му — преди, искам да кажа. Той ме повика по име и после... — той изви глава към Дънкан. — Сякаш бях обвит в коприна, в кълбо от слънчева светлина... не, в лунна светлина. И имаше още нещо, отче Дънкан. Един мъж с блестящо лице и златиста коса — ала това не беше ти, Морган. Спомням си, че бях уплашен, но тогава...

— Тихо, мой принце — каза Морган, като протегна ръка и докосна челото на момчето. — Сега трябва да си отпочинеш и да се напиш. Спи, мой принце. Аз ще бдя до теб.

Както говореше, клепачите на Келсън затрепкаха, той затвори очи и дишането му подсказа, че наново се е унесъл в дълбок сън. Морган се усмихна и поглади разрошената му коса, после помогна на Дънкан да свалят ботушите му. Когато го завиха добре срещу нощния студ, Дънкан духна всички свещи и остави да гори само една до леглото му, после се приближи до Морган край камината.

Морган облегна ръце и чело върху лавицата ѝ и се загледа в пламъците в нозете си.

— Странно нещо се получава — прошепна той на Дънкан. — Мога да се *обзаложа* чие лице е видял Келсън по време на извършването на ритуала.

— На Св. Камбър ли? — попита Дънкан. Той отстъпи назад и скръсти ръце на гърба си, а Морган вдигна глава и изнурено потърка очи.

— Да — отвърна Морган. — И ще ти кажа още нещо, от което кръвта ти ще се вледени. Дери лежеше ранен в коридора. Той бе на прага на смъртта, когато го открих, с рана на хълбока си, достатъчно голяма, за да навреш юмрука си в нея. Ала аз го излекувах!

— *Какво?*

— Зная, че звучи абсурдно — продължи Морган. — Но си спомних за древната лековита сила, която някога са практикували Дерините. И някаква... луда надежда или нещо такова ме обзе... не зная, ала реших, че трябва да опитам. Не мислех, че ще подейства. Как може след толкова години един роден наполовина Дерини, който никога не е бил свободен да използва принадлежащите му сили, още повече, че...

Както и да е, опитах се. Използвах печата с грифона си като точка на концентрация, по същия начин, по който търсих ключа за разгадаване на ребуса в библиотеката. С ръце върху челото, със затворени очи. И тогава изведнъж почувствах нечие присъствие до мен, друг чифт ръце, лежащи върху моите, сила, която ме пронизваше, при това не идваше от мен самия.

Той млъкна и си пое дълбоко дъх.

— Дънкан, кълна се във всичко свято, че никога не съм изпитвал подобно нещо. Когато отворих очи, сепнат от собствените си мисли, повярвай ми — Дери бе започнал да диша нормално, сякаш току-що бе заспал! Отвих раната и тя бе напълно изчезнала! Не бе останало даже драскотина!

Дънкан се взираше в братовчед си зяпнал от почуда.

— Кълна се, Дънкан — продължи той, говорейки сякаш на себе си, — той беше напълно *излекуван*, без следа от раната си. Дори китката му бе оздравяла. Аз... — гласът му се прекърши. — Ти си експерт по чудесата, отче. Може би ще ми дадеш някакво обяснение за това, което ми се случи.

Дънкан възвърна присъствието на духа си достатъчно, за да затвори уста, след което невярващо разтърси глава.

— Нищо не мога да ти обясня, Аларик. Ти... мислиш ли, че е същото присъствие като в предишното ти видение?

Морган потърка брадичката си и кимна отрицателно.

— Не зная. Ала сякаш някой влагаше чужди мисли в главата ми, мисли, върху които не упражнявах контрол. Е, това бяха добри мисли, на... по дяволите, Дънкан! Може би Св. Камбър от Кулди работи за нас. Сега съм готов да повярвам едва ли не във всичко, независимо дали е пресилено. — Той отиде до балконските врати, дръпна пердетата и застана там, загледан в тъмния град. — В края на краищата, какво знаят двама наполовина Дерини за света?

Дънкан се приближи до балкона и също се взря в мрака.

— Би трябвало да съществува някакво рационално обяснение, Аларик. Може би всичко ще се изясни, когато приключим битката със злите сили.

— Добре. Освободи съзнанието си от тази мисъл. Имам друг проблем. Разтревожи ли те нещо тази вечер?

— Имаш предвид нападението на лорд Едгар и неговите безпочвени обвинения?

— Ни най-малко — отвърна Морган. — А това, че Келсън притежава способности за вътрешно прозрение. Бих искал да разбера ти ли си го научил на това. Ще ми спестиш сума ти излишни тревоги.

— Аз? — удивен възкликна Дънкан. — Искаш да кажеш, че ти не си го научил на нищо?

Морган дръпна завесата на мястото ѝ и втрещен се обърна към Дънкан.

— Шегуваш ли се? Аз никога... — той се спря да поразмисли. — Възможно ли е Брайън да го е научил на това?

— Не, със сигурност — отвърна Дънкан. — Брайън не беше Дерини, а само друг Дерини може да го направи.

— Да не би да го е видял от теб?

— Невъзможно! Никога не съм правил практически демонстрации пред Келсън досега. Помни, че той дори не знае какво представлявам. Възможно ли е да е видял теб?

— Разбира се. Поне десетина пъти. Ала без силата на баща си, с която още не е в състояние да си послужи... Дънкан, хрумна ми случайно нещо. Възможно ли е момчето да има кръв на Дерини в жилите си?

Дънкан се замисли.

— Просто не виждам как. Брайън бе изцяло смъртен човек. В това няма абсолютно никакво съмнение, така че... не намекваш, че Брайън не му е истински баща, нали? Това би било абсурд.

Морган объркан тръсна глава.

— Не, разбира се. Брайън му е истинският баща. Достатъчно е да погледнеш Келсън, за да разбереш, че му е одрал кожата. Ала не мислиш ли, че Джихана...

Очите му подозрително се присвиха и гласът му потрепери. Той се взря в Дънкан и се зарадва да открие, че реакцията на братовчед му

потвърждаваше опасенията му.

Дънкан издаде дълга тягостна въздишка и невярващо раздвижи глава.

— Кралицата да е Дерини? Това, разбира се, би обяснило много: свръхчувствителността към силата на Брайън, непреклонното ѝ враждебно отношение към теб, външно маскирано като религиозен плам... Мислиш ли, че го съзнава?

— Навярно не — замислено отвърна Морган. — Знаеш не по-зле от мен колко е опасно да бъдеш Дерини. Убеден съм, че през последните пет или шест поколения са съществували много Дерини, сметнали за най-безопасно да не разкриват на децата си кои са те. А в свят, в който гражданските и църковните закони забраняват занимаването с окултна практика, как ще можеш да откриеш произхода си? Ако имаш способностите на Дерините и го знаеш, това е вече нещо друго. Винаги можеш да намериш някого, който да те напътства в развитието ти, ако достатъчно се постараш.

— Ала ако не знаеш кой си и подобни въпроси са крайно нежелателни, не можеш да направиш много, нали? Не твърдя, че случаят с Джихана е такъв, но сам разбираш колко много може да сме пропуснали през всичките тия години. Навярно съществуват хиляди Дерини, които не знаят за произхода и възможностите си.

— Няма спор по въпроса — потвърди Дънкан. — Както и да е, ако Джихана е Дерини, това може да ни осигури предимство при утрешните ни действия. Поне ако по някакъв начин сме разрушили ритуалната наследственост, не можем да предвидим какво може да извлече Келсън от собствените си източници на енергия. Тази вечер беше блестящ пример.

Морган замислено поклати глава.

— Не ми харесва тая работа. Келсън е напълно необучен. Неговите умения трябва да бъдат придобивка на Брайъновата сила — той замълча. — Питам се дали Брайън е съзнавал какво стоварва на плещите ни. В това отношение не зная как да гледам на нещата — като на благословия или проклятие.

Дънкан се усмихна и се върна при камината.

— Нима приехме наследството, което ни остави Брайън, понеже си мислим, че ще се справим лесно? Или защото обичахме Брайън, обичаме и сина му — а може би защото така е правилно?

Морган тихичко се засмя.

— Добре, отче. Но без проповеди, моля те. Знаеш, че мотивите ми съвпадат изцяло с твоите. — Той стисна ръцете си една в друга, несъзнателно потърквайки печата с грифона на пръста си. — Ала трябва да признаеш, че внезапно изникнаха цял куп неизвестни. Собствената сила на Келсън. Ами Джихана — може ли да наблюдава спокойно отстрани как синът ѝ умира? И съществуването на предател сред нас, както изглежда.

— Предател?

— Най-малкото в двореца. Очевидно, твърде високопоставен. Да не мислиш, че Чариса сама е измислила случая с Едгар? Някой друг се е разшетал за нея, ясно е като бял ден.

— Е, след като си тръгнал да изреждаш неприятностите, има още нещо тревожно — каза Дънкан. — Представи си, че утре Чариса надвие Келсън в двубоя — това би засегнало всички нас. Какво ще се случи с Келсън? Какво ще стане с кралството? И какво ще правим всички ние, като теб например, които поддържат Келсън и Брайън?

— И като теб, братовчеде — повдигна вежди Морган.

— Ако Чариса победи, свещеническото ти расо не ще те предпази. Като изповедник на Келсън и мой духовен наставник ще бъдеш двойно осъден от самото начало. А утрешното ти наложително участие в тържеството ще реши окончателно съдбата ти.

— Страхуваш ли се?

— По дяволите, да! — избухна Морган. — Трябва да съм глупак, за да не... надявам се, че не съм достигнал още до този стадии. Не зная как се чувстваш ти, но аз вече съм заспал на крака.

— Амин — съгласи се Дънкан. — Не само това, но аз въобще не бива да съм тук. Ако побързам, мога да се измъкна, преди да забележат, че ме няма. Не мисля, че високоуважаваният ни архиепископ би одобрил тазвечершните ми действия. — Той извърна тяло към спящия Келсън, после се приближи до скритата врата. — Струва ми се, че днес изразходвах повече сили, отколкото през последните десет години!

— Браво на теб. Ще трябва да го правиш по-често — ухили се Морган, отваряйки вратата към тайния коридор и подаде на Дънкан една запалена свещ от полицата над камината.

Свещеникът в Дънкан му подсказа да пренебрегне ироничната забележка, ала той не можа да сдържи усмивката си, щом пристъпи в нишата.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита той, като се спря край отвора. — Келсън ще спи до зори, но...

— Намекна ми това и *предишния* път — тихо изсумтя Морган.

— Аларик, знаеш, че не беше по моя вина — прошепна Дънкан с шеговито-сериозен тон. — Освен това мисля, че си забавлявал достатъчно много гости тази вечер. Уморен съм от толкова срещи!

Преди Морган да намери подходящия отговор, Дънкан се обърна и изчезна надолу по тъмните стъпала.

Морган замислено кимна и доволно се подсмихна, сетне затвори плътно скритата ниша. Втренчи отсъстващ поглед в нея за миг, после се върна при камината.

Бе дълъг ден — както и двете дълги седмици. И макар че краят му се виждаше, той знаеше, че най-трудното тепърва предстои.

Уморено потърка очи и се опита да прогони тревожните си мисли. Ако искаше да бъде в помощ на Келсън за утрешния ден, трябваше малко да поспи. Издърпа претрупания стол от камината до леглото на Келсън, после разкопча плаща си и уморено се отпусна върху меките възглавници. Щом се докосна до стола, го обхвана летаргия, неотложна нужда от сън и почивка. Едва събра сили да събуе ботушите си, и да се загърне с кожените краища на плаща като с импровизирано одеяло, докато най-накрая сънят го надви.

В леката си замаяност той бледо съзнаваше, че Келсън спи непробудно до него, че всичко е наред в тишината и че мигновено ще се събуди, ако настъпеше промяна в обстановката.

С тези мисли той заспа.

За лорд Ян Хауел обаче дългата нощ тепърва предстоеше. Високият млад мъж отвори вратата на покоите си и кимна на стража, който го придружаваше, също да влезе.

— Как се казваш, приятелю? — попита го той, затваряйки внимателно вратата зад него.

— Джон от Елсуърт, милорд — с дрезгав глас се обади стражът.

Той не бе като първия човек от охраната, използван за злите му цели. Джон от Елсуърт бе нисък, набит, мускулест възрастен мъж с дългогодишен опит в царския двор. Беше също много силен — ето защо Ян го бе избрал.

Ян вътрешно се усмихна, приближавайки се към масата в стаята и си наля чаша вино.

— Много добре — доволно изсумтя той, обръщайки се с лице към мъжа. — А сега искам да направиш нещо за мен.

— Да, милорд — незабавно се отзова стражът.

Ян лениво се приближи до него и се втренчи в очите му.

— Гледай към мен, Джон — заповяда той.

Очите на стража се кръстосаха с тези на Ян, леко озадачени и Ян протегна показалеца си.

— Виждаш ли пръста ми? — запита той, приближавайки го бавно към лицето на мъжа.

— Да, милорд — отвърна стражът, като следеше показалеца му.

Щом пръстът на Ян докосна челото на мъжа между очите, той прошепна една-едничка дума — „спи“ — и мъжът моментално се унесе в сън. На Ян бе нужен миг концентрация, за да установи контакт със сънародничката си на много мили разстояние. Аурата, запращяла от енергия между него и неволния посредник, хвърляше призрачни отблясъци върху тапицираните с гоблени стени.

— Чариса, чуваш ли ме?

Устните на мъжа се раздвижиха и той заговори с друг глас.

— Чувам те.

Ян се усмихна.

— Те отидоха в криптата, както ти предсказа, обич моя. Сега Келсън носи Окото на Ром. Не мисля, че някой друг го е забелязал в царящата суматоха. Не зная доколко са успели с прехвърлянето на силата. Момчето беше страхотно изморено, но така и трябваше да се очаква.

Последва пауза, след което стражът му отвърна с дълбок, вибриращ глас, но с тона и модулациите на лейди Чариса.

— Е, той още не е привършил с последствията на цялата сила. Тя ще да е запазена за коронацията или за някоя друга публична церемония. Знаеш какво да направиш в катедралата, нали?

— Разбира се.

— Добре. И бъди сигурен, че този път няма да има грешка относно виновника. Малко по-рано тази вечер получих ново предупреждение от Съвета на Камбър, който ми нареди да престана да се меся. Естествено, нямам намерение да се вслушвам в техния съвет. Но не е зле да ги помотаеш още малко. В края на краищата, Морган е наполовина Дерини. Възможно е Съветът да стовари цялата вина върху него, ако внимателно планираме това.

Ян изсумтя.

— Идеята на Съвета да заповядва на дъщерята на Марлук е доста смехотворна. Кой си въобразява, че е, Корам?

Ян ясно долови самодоволна усмивка в отвръщащият му глас.

— Няма значение, Ян. Най-добре е да се захванеш за работа, преди да си изчерпал силите на посредника ни. Смъртта му може да събуди излишни подозрения, а аз не искам още да те разкрият.

— Не се страхувай, скъпа — изкиска се Ян. — До скоро.

— *Даже дотогава* — отвърна гласът.

Аурата избледня и Ян отвори очи, държейки все още обекта под своята власт.

— Не знаеш нищо за това, което се случи, Джон. Ясно ли ти е? Когато те освободя, ще си припомниш само, че съм те помолил да ме изпроводиш до покоите ми.

Мъжът кимна едва забележимо.

— Добре тогава — промърмори Ян и пусна ръце от главата на мъжа. — Сега ще се събудиш и нищо няма да си спомняш.

Щом Ян се завърна на масата и вдигна чашата си вино, очите на Джон от Елсуърт се разтвориха и той хвърли невинен поглед към господаря си.

— Искате ли нещо друго от мен, милорд?

В отговор Ян поклати глава и отпи глътка от чашата си.

— Не. Но ако бъдеш така добър да застанеш на стража вън, пред вратата ми, ще оценя жеста ти. С тия убийци, които се навъртат из коридорите на Замъка Ретмут, не ми се ще да бъда нападнат в леглото си.

— Много добре, милорд — поклони се Джон. — Ще гледам никой да не ви обезпокои.

Ян вдигна чашата си в знак на одобрение, после я пресуши до дъно и я сложи на масата, щом вратата се затвори зад гърба на Джон.

Сега трябваше да действа незабавно: просто убийство — нищо повече. Е, работата беше мръсна, дори физически изтощителна, тъй като трима човека бяха замесени. Но това не представляваше особено предизвикателство за таланта му. Наистина досадно.

Съжаляваше, че с остатъка от силите си можеше само да прескочи оттук най-много до катедралата — но това не бе кой знае каква неприятност. Чариса щеше да замести силата, която използваше той, скоро, щом се върнеше. В края на краищата, като се вземеха предвид всички обстоятелства, малко обикновено придвижване щеше да му помогне да се поразсее. Нямаше нищо по-подходящо от една кратка езда в ноемврийската нощ, за да премахне от главата на човек мислите за убийство и да насочи вниманието му към по-приятни забавления.

Той застана бързо в центъра на стаята и загърна плаща около тялото си. После, мърморейки магическите заклинания, на които го бе научила Чариса, литна във въздуха с протегнати напред ръце — и изчезна в мрака.

Много по-късно Ян яздеше в една гориста местност сред хълмовете северно от Ретмут. Той се ослуша една дълга минута, после подкара коня си в бавен ход, като животното само напипваше пътя си в мрачната, безлунна нощ. Леко валеше сняг и Ян се загърна по-плътно в плаща си с качулка, яздейки в тъмнината.

Накрая той се озова до отвесна скала отдясно, по-висока, отколкото можеше да забележи окото. Беше яздил може би половин миля, когато внезапно го спря дрезгав глас.

— Кой е там?

— Лорд Ян. Дойдох да се срещна с Нейно Благородие.

Вляво някой драсна огънче и в тъмнината запламтя запалена факла. Мъжът, който я държеше високо пред себе си, запристъпва бавно към Ян. А около него се забелязваха петима-шестима мъже само в кръгчето светлина. Преди мъжът с факлата да достигне до Ян, друг мъж пристъпи от мрака и пое поводите на коня.

— Съжалявам, милорд — с пресипнал глас отвърна той. — Не ви очаквахме тази вечер.

Ян отметна качулката си назад и се смъкна от седлото, наблюдавайки заговорилия го мъж, който подаде поводите на друг и отведе животното до скрита някъде конюшня.

— Нашата лейди все още ли е тук?

— Да, милорд — отвърна капитанът на стражите, докосвайки с ръка о скалата зад него, — но не зная дали ви очаква.

Част от скалата се разтвори и откри път, та Ян тръгна по него, следван от останалите.

— О, тя ме очаква — произнесе той с хитра усмивка, която стражите не можеха да забележат в тъмнината на прохода. Той изчака очите му да свикнат с мрака, сетне се насочи уверено по дълъг коридор към слабата светлина на факлата в далечината.

Както вървеше, Ян плесваше в кожените си ръкавици за езда единия юмрук в дланта на другата ръка. Стъпките му глухо отекваха по мраморния под на коридора. Тежкият плащ тихо прошумоляваше по елегантните му ботуши, а тежката стомана на меча му издаваше леко свистене, щом погледнеше към тях.

Странно, какви ли не връзки си създаваше човек, когато преследваше някаква своя цел. Той никога не бе възнамерявал да обедини силите си със свирепата Чариса. Наистина, в началото изобщо не бе смятал да го стори. А сега дъщерята на Марлук му се доверяваше почти изцяло, съгласила се бе да обединят усилията си за една обща цел. Кой ли би помислил допреди една година, че той, Ян Хауел, ще бъде скоро владетел на Коруин?

Той се усмихна вътрешно, като му хрумна още една мисъл, която не се осмеляваше да произнесе дори полугласно. По-нататъшно управление и власт очакваха подходящия човек, само веднъж да ги вземе. Но когато някой си имаше работа с такива като Чариса, по-добре би било да отстрани от главата си подобни мисли. След смъртта на Морган и Келсън и сигурното завладяване на Коруин щеше да се отвори достатъчно време за други неща. Междувременно...

Сребърните шпори весело дрънчаха по гранитните стъпала, а факлите с извитите си бронзови дръжки хвърляха кървави отблясъци върху кестенявата му коса и отразяваха навярно кръвожадните мисли на човека, който пристъпваше толкова уверено.

Той мина покрай поста от стражи и прие поздрава им с добре премерено равнодушие, после се приближи до двойна златна врата,

край която бдяха двама високи Мури.

Те обаче не направиха никакъв опит да го спрат и Ян се шмугна вътре без звук. Облегнат назад върху орнаментираните дръжки, той внимателно фокусира погледа си върху жената, която седеше срещу него и разресваше дългите си светли коси; поне засега всички зли мисли се изпариха от съзнанието му.

— Е, Ян? — попита тя. Гласът ѝ бе нисък и дрезгав, а пълните ѝ устни бяха изкривени в леко саркастична усмивка.

Ян се приближи към нея с нехайна походка и безгрижно лице.

— Стана, както ти обещах, скъпа — ласкаво рече той и я погали по рамото на минаване. — Друго ли очакваше?

Той се спря, за да си налее вино от една кристална гарафа, бързо напълни чашата си и я пресуши, после отново я напълни и я отнесе до една дълга маса зад обширно великолепно легло.

— Ти обикновено действаш според талантите си, Ян — промълви Чариса натъртено.

Ян свали дългия си плащ и го преметна на една скамейка, разкопча пояса с меча си и се отпусна върху облеченото със сатен легло.

— Значи няма да имаме повече проблеми утре, така ли, Ян? — попита Чариса. Тя постави внимателно четката си със сребърна дръжка на тоалетната масичка и се изправи, загръщайки около себе си ефирните дипли на наметалото си в мек ажурен облак.

— Струва ми се, не — усмихна се Ян, като се облегна на лакът и взе чашата си с вино. — Келсън е издал нареждане да не бъде обезпокояван до утре сутринта. Но ако реши да стори нещо в този период от време, ще бъдем осведомени незабавно. Имам свои хора сред стражите. — Кафявите му очи заследиха още по-жадно всяко нейно движение, щом тя пристъпи към него.

— Значи той е издал заповед да не бъде обезпокояван, така ли? — Тя положи тънките си пръсти върху рамото му и се усмихна.

— Смятам, че и аз бих издал същата заповед.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Смехът със сигурност маскира
разтревожената душа*

Рано сутринта тишината бе нарушена от леки удари по вратата и Морган, моментално нащрек, напрегнато отвори едно око. Светлината в стаята показваше, че е време за ставане и бърза преценка на собственото му състояние го увери, че краткият му сън е достатъчен. Каквото и да се случеше, сега бе подготвен за него.

Стана от леглото, пристъпи към вратата и внимателно постави ръка на бравата, улавяйки с бързо движение дръжката на камата. Застана плътно до вратата и с нисък глас извика:

— Кой е там?

— Родри, камерхера на двореца, Ваше Благородие — отвърна глас отвън. — Кралските гардеробиери искат да знаят кога Негово Величество ще бъде готов за банята си и пробата. Времето вече напредва.

Морган пъкна обратно камата в ножницата си и повдигна резето. На вратата се показа достолепен, белокоп джентълмен в наситено бургундско червено, който незабавно се поклони в почтителен поздрав.

— Ваше Благородие.

— Колко е часът, лорд Родри? — попита тихо Морган.

— Минава пет, Ваше Благородие. Трябваше да се отбия по-рано, но си помислих, че с Негово Величество се нуждаете от повече сън. Има още цял час до започването на церемонията.

Морган се усмихна.

— Благодаря ви, лорд Родри. Кажете на гардеробиерите, че Келсън скоро ще отиде при тях. И вижте също дали можете да намерите помощника ми, лорд Дери. Ако се появя на коронацията в този си вид, за никого не ще има съмнение, че съм същият нехранимайко, за когото се разнасят какви ли не слухове.

Той многозначително прокара ръка по наболата златиста четина на брадичката си и камерхерът скрито се подсмихна. Той и Морган бяха приятели отдавна, още от дните, когато Морган бе влязъл за пръв път в кралския дворец като паж. Родри беше камерхер дори тогава и времето, което прекарваха заедно бе довело до дълбока дружба с течение на годините. Малкото момче със златисти коси бе грабнало сърцето на Родри тогава и сега той му оставаше предан приятел.

Очите му блеснаха от разбиращо съчувствие, щом погледна Морган право в лицето.

— Никога не е съществувало и съмнение по въпроса, нали, Ваше Благородие? — сухо промълви той с тон, неизискващ отговор. — Има ли нещо друго, което Ваше Благородие би пожелал?

Морган отрицателно поклати глава, после щракна с пръсти, като се досети за една неотклонна молба.

— Да. Изпратете хора да повикат монсиньор Маклейн. Келсън ще иска да го види, преди да потегли към катедралата.

— Добре, Ваше Благородие — поклони се Родри.

Щом Морган затвори вратата и спусна резето, внезапно осъзна, че в стаята бе станало отново студено, така че прошляпа с боси нозе по пода, за да разръчка остатъците от въглини в камината и да накладе огън с повече дърва. Доволен, че отново се е разбумтял, той прекрачи бързо до балконските врати, стъпвайки внимателно на пръсти, щом голите му пети докосваха студените плочи.

Когато дръпна тежките сини сатенени завеси, за да пропусне бледите лъчи на слънчевата светлина, той забеляза, че е наблюдаван. Осъзна се и се усмихна на Келсън, щом оправи завесата, после се приближи до леглото на момчето и седна до него.

— Добро утро, мой принце — бодро го поздрави той. — Как се чувстваш?

Келсън седна на леглото и се зави до брадичката с одеялата.

— Хмм, студено е. И съм гладен. Кое време е?

Морган се засмя, протегна се и погали Келсън по челото, после взе ранената му ръка и заразвива превръзката.

— Не е чак толкова късно, колкото си мислиш, мой принце — засмя се той. — Твоите телохранители приготвят банята ти, след броени секунди ще бъде затоплена. И знаеш още, че нямаш право да се храниш преди коронацията.

Келсън ядосано се хвърли обратно в леглото, после се наведе, за да види как Морган сваля превръзката му. Освен две розови следи от убождане нищо друго не издаваше ритуала от предишния ден. Морган сгъна ръката му и Келсън бе поразен, че не бе останала и следа от очакваната болка при движение.

Той разтревожено се взря в Морган, щом той освободи ръката му и свали превръзката.

— Всичко наред ли е?

Морган успокоително потупа момчето по рамото.

— Няма проблеми. Здрав си като камък.

Келсън се усмихна, после се хвана за рамката на леглото и стана от него.

— Значи няма нужда да съм на легло, така ли?

— Ни най-малко.

Морган се пресегна, вдигна наметалото на Келсън от нозете му в леглото и го задържа така, че момчето да се пъкне в него. Келсън се загърна по-плътно, бързо пришляпа до камината и се тръсна на кожата пред нея, за да се постопли.

— Ъмм, така е по-добре — измърмори той, потърка бързо ръце и приглади разчорлената си коса. — Сега какво следва?

Морган се присъедини към него и разръчка огъня.

— Първо, трябва да се изкъпеш. Вече трябва да са готови с банята. После ще изпратя да повикат гардеробиерите ти, за да те облекат.

Келсън спря да потрива ръце и сбърчи неодобрително носле.

— Дяволите да го вземат, мога да се облека и сам.

— Един крал трябва да притежава гардеробиери в деня на коронацията си — засмя се Морган, хвана момчето за ръка и му помогна да се изправи. — Така е по традиция. Освен това, не е необходимо да затормозяваш мозъка си с механиката на слагане на странни плащове, когато трябва да мислиш за отговорностите си към кралството.

Той побутна Келсън към вратата, водеща към тоалетната стая, ала момчето се закова и отпрати към Морган подозрителен поглед.

— Значи, трябва да имам гардеробиери, така ли? И колко на брой?

— О, не повече от шест-седем, да речем — отвърна Морган, невинно повдигайки вежди.

— Шестима! — негодуващо възкликна Келсън. — Морган, нямам нужда от шестима гардеробиери!

— Това бунт ли е? — скара се престорено Морган, неспособен да сдържи усмивката си.

Знаеше как се чувства Келсън пред личната си прислуга — той също мразеше излишната суматоха. Ала имаше моменти, когато това не можеше да бъде избегнато. Келсън знаеше това и изражението му подсказваше, че го осъзнава. Но съществуваха и други признаци, че Морган не е произнесъл последната си дума.

Щом момчето откряна вратата и надникна в съседното помещение, то внезапно се обърна и се взря в Морган с изражение на комично възмущение.

— Все пак си мисля — рече разгорещено то, — че си планирал умишлено всичко това.

— Умишлено планирах да те направя крал — скара му се Морган, тъй като търпението му се изчерпваше. — А сега влизай вътре!

Той направи жест, сякаш искаше да сграбчи момчето и Келсън бързо се вмъкна през вратата. Тя се затвори с трясък, но малко след това момчето провря глава и се изплези на Морган.

Морган извърна очи към небето в мълчалива молба към който и да било светец, упражняващ власт над прищевките на кралските принцове. Зрелостта на Келсън от вчерашния ден и нощта сякаш напълно се бе изпарила. Надяваше се принцът да не продължава в същия дух през целия ден.

Преди да се замисли за следващото си действие, на вратата отново някой почука.

— Кой е там?

— Дери, милорд — отвърна познатият глас.

Морган се приближи до вратата и дръпна резето, за да пропусне Дери. Той бе придружен от двама оръженосци, които носеха гореща вода, кърпи и чисто бельо. Самият Дери изглеждаше отпочинал и освежен в новичката си ливрея. Разрезът от лявата му ръка бе изчезнал, мълчалив свидетел на предишната вечер.

— Радвам се да те видя напълно възстановен — посрещна го Морган.

— Да. Странна работа, нали, милорд — сухо продума Дери. — Не мисля, че бихте желали...

— Да оставим това за по-късно, Дери — прекъсна го Морган, леко поклащайки глава. — Точно сега изпитвам неотложна потребност от земни удоволствия — като една гореща баня например.

— Да, милорд — отвърна Дери, схванал намека и кимна на двамата оръженосци да го придружат. — Само ако ме последвате, джентълмени, ще ви покажа как Негово Благородие обича нещата да са изпипани.

Морган поклати глава и се разсмя, щом Дери пое нещата в свои ръце, после ги последва в стаята. Поне нямаше да се представи на коронацията като легендарния Дивак от Торент. А обяснението за Дери щеше да отложи, докато не останеха насаме.

На друго място в двореца друг мъж, чийто ден бе започнал няколко часа по-рано на едно далечно място, също бе погълнат от важна задача. Той бе дошъл от обятията на една изумително красива и зла жена, носен върху крилето на магията на Дерините, за да изпълни една специална задача и да се върне обратно.

Той очакваше в нишата на един от главните коридори да дойде някой. Мина голяма група от пажове и оръженосци в официални ливреи, натоварени с плащове в бяло и златисто, предназначени вероятно за Келсън. Но не тях очакваше той тази сутрин.

Когато свитата минаваше покрай него, той се престори, че е увлечен в пристягане на златната катарама на наметалото си. Ала след като остана сам, поднови своето бдение.

Може би десетина минути след тази му хитрина и след още три повтаряния на номера с пристягането на плаща, възделеният обект на очакването му се появи, както знаеше предварително: двамина кралски оръженосци, носещи прекрасно наметало от червено кадифе и лъскава дървена кутия със скъпоценности.

Ян идеално програмира срещата, пристъпвайки пред тях точно в момента, когато се появиха в нишата срещу него. При маневрата му един от тях се препъна, както беше предвидено. Ян се впусна в

обстоятелствени извинения и помогна на младия мъж да стъпи здраво на крака, присъединявайки се към събирането на дрънкулките и верижките, които се бяха разсипали от дървената кутия.

Младият мъж така и не провери съдържанието ѝ след инцидента; изобщо не си бе и помислил, че също така младият лорд Ян може да е заменил една изключително красива значка с друга — тази на кралския Шампион.

В покоите на Келсън Морган се погледна критично в огледалото, докато избърсваше последните следи от сапун по брадичката и ушите си. След банята и бръсненето той се почувства нов човек. Да седиш с чиста риза и бричове бе по-голям лукс, отколкото си бе представял от месеци насам. Това бе почти достатъчно да се наслади на щастието на благородническото си потекло.

След като Дери освободи двамата оръженосци, помагачи му до този момент, през вратата се промуши Дънкан с мълчалив знак към младия лорд на Покрайнините да не предупреждава за появата му. Пристъпвайки тихо зад Морган, той размени мястото си с това на Дери и продължи да изчетква мъхнатата кърпа, подаваща се изпод бялата му ленена яка.

— Добре, добре! Блудният син търси начин да поправи външността си!

Морган рязко се извъртя на място от изненада, после си отдъхна и се усмихна, когато разбра, че това е Дънкан. Той освободи Дери с махване на ръка и го отпрати да се захване с другите си задължения, сетне се настани на стола, а Дънкан го заобиколи и застана пред камината.

— Друг път недей да ме изненадваш така — отпрати му забележка Морган. — Ако Дери не беше тук, можех да ти отсека главата, преди да съм разбрал, че това си ти.

Дънкан се усмихна и се отпусна нехайно на облегалката на друг стол.

— Щеше да разбереш навреме — тихо възрази той. — Предполагам, че си прекарал спокойна нощ без повече събития, така ли е?

Морган кимна.

— Какво друго би могло да се случи?

— Земетресения, наводнения, още чудеса, какво ли не — сви рамене Дънкан. — Както и да е, тази сутрин имам малка изненада за теб.

— Сигурен ли си, че ще мога да я понеса? — попита Морган със съмнение в гласа си. — След изненадите, които ми бяха поднесени през последните двама месеца и четири часа, не съм уверен, че ще издържа повече.

— О, това не е нещо кой знае какво — отвърна Дънкан с комична гримаса. Той бръкна под пояса си и извади нещо, обгърнато в кадифен плат, което пхна в ръката на Морган.

— Келсън ме помоли да се погрижа да получиш това. Изглежда, че възнамерява да те направи свой Шампион.

— Свой Шампион? — промълви Морган, като примига срещу пронизателния взор на Дънкан. — Откъде знаеш това?

— Е, в края на краищата Келсън споделя с мен някои неща, за които не те уведомява — обясни Дънкан, извърнал невинно поглед към тавана. — Освен това, кой мислиш, че ще бъде назначен, ти, бесен боен кон такъв. Аз ли?

Морган доволно се засмя и тръсна русата си грива, след което охотно разгърна бархетния плат. В него бе завит масивен пръстен с герб — овален оникс, гравирани със Златния лъв на Гуинид. Морган се вгледа очарован, после духна срещу него и го потърка о ръкава си.

Скъпоценният камък блестеше като мразовита нощ, щом го постави на безименния пръст на лявата си ръка. После отпусна китките на ръцете си. Лъвът на Гуинид и Грифонът на Коруин блестяха в алено и зелено на светлината.

— Не съм очаквал това — въздъхна накрая Морган, загледан смаяно в ръцете си. — Не разбирам също защо го е направил. Кралският Шампион е бил винаги наследствена длъжност.

Той отново погледна пръстена, невярващ на очите си и все пак съзнаващ неоспоримия факт, сетне леко поклати глава.

Дънкан се усмихна и обгърна стаята с поглед.

— Между другото, къде е Келсън?

— В банята — отвърна Морган, като взе един от излъсканите си до блясък ботуши и го потърка отново с парченцето плат. — Той е малко... — трябва ли да кажа „объркан“ — с толкова шивачи и

гардеробиери тази сутрин. Искаше да знае защо не може да се облече сам. Постарах се да му обясня, че това е само една от кралските процедури, с които трябва да се съобразява и това навярно донякъде го удовлетвори.

Дънкан вдигна другия ботуш на Морган и се изкикоти.

— Когато забележи какво има да облича специално за случая, няма да се гневи толкова на своите гардеробиери. Много пъти съм бил благодарен дори на един-едничък прислужник, когато съм се приготвял за важна церемония — той въздъхна отегчено. — Винаги съществуват толкова много дребни, досадни връзчици и верижки.

Морган грабна ботуша си от Дънкан и изсумтя.

— Ха! Знаеш добре, че обичаш церемониите. — Той енергично се зае да четка ботуша си. — Между другото, имаше ли някакви тревоги тази нощ?

— Само докато заспя — отвърна Дънкан. Той наблюдаваше как Морган обува ботушите си, после взе обърнатата наопаки долна риза на братовчед си и я оправи. Морган провря главата и ръцете си в ризницата и я нагласи на раменете си, поглади светлите копчета за ръкавели и бялата си риза, които беше сложил след банята.

Той облече над нея фина риза от алена коприна и започна да я закопчава отпред. Дънкан отпусна ръкавите ѝ до китките, след което взе горен жакет от черно кадифе, обшито със златна бродерия и перли. Морган тихо подсвирна пред екстравагантността на облеклото, сетне го облече без повече коментари. Той натъкми широките цепнати ръкави така, че отдолу да се вижда алената коприна, после вдигна ръце, докато Дънкан обвиваше талията му с пурпурночервен пояс.

Щом се пресегна за меча в износената му кожена ножница, прикрепена към пояса му с малка скрита халкичка, Дънкан се отдръпна назад, за да се полюбува на цялостния ефект. Свещеникът хвърли на Морган дълъг, изпълнен с възхита поглед, сетне поклати глава и повдигна вежди в комично отчаяние.

— Не, страхувам се, че няма как да се избегне — промърмори той. — Въпреки всичко, вярвам, че ще бъдеш най-дяволски красивият Шампион, който сме имали от години.

— Абсолютно си прав! — съгласи се Морган в наперена поза.

— И ще бъдеш още най-самонадеяният Шампион! — продължи братовчед му.

— Какво?

Дънкан негодуващо размаха пръст.

— Сега, Аларик, помни. Аз съм духовният ти баща. И ти казвам истината за твое добро!

Повече не можеше да сдържа сериозното си изражение. Морган пръв разбра шегата и се заля от смях с безпомощно провиснали ръце. Почти веднага след него и Дънкан избухна в истеричен кикот и се отпусна немощно в претрупания с одеяла и възглавници стол, без да е в състояние да се овладее.

Един прислужник в червена ливрея показва главата си от тоалетната стая на Келсън. Изражението му бе укоризнено, тъй като бе дочул гръмкия смях и със студен тон се обърна към двамата млади лордове.

— Има ли нещо, Ваше Благородие?

Морган овладя смеха си, поклати глава и махна с ръка към прислужника, после напълно изтрезня и отново извика.

— Още ли не е готов Негово Величество? Монсиньор Маклейн трябва скоро да потегли към катедралата.

— Вече съм готов, отче — съобщи Келсън, връхлетял в стаята.

Морган и Дънкан се изправиха зашеметени, неспособни да повярват, че този облечен в злато и в бяло принц бе същото момче, което бе коленичило с тях толкова уплашено предишната вечер.

В коприна и сатен, той стоеше пред тях като млад ангел, а кремавото бяло на одеждите му се нарушаваше само от изкусната игра на златото и рубините в обшивките им. Бе наметнат отгоре с великолепен плащ в цвят слонова кост, чийто колосан сатен бе богато украсен със златисти и сребристи скъпоценни камъни и подплатен в пурпурночервено.

В ръцете си държеше чифт светли кадифени ръкавици и позлатени и посребрени шпори. Върху гарваново черната си коса не носеше шапка, както подобаваше на некоронованите монарси.

— Зная, че си информиран за новото си звание — съобщи момчето, оценявайки промяната във външността на Морган с възхитен поглед. — Заповядай — подаде му той шпорите. — За теб са.

Морган застана на едно коляно и приведе глава.

— Мой принце, нямам думи.

— Глупости — отсече Келсън. — По-добре да не си оплиташ езика в напразни ласкателства, когато имам най-много нужда от теб.

Той подаде шпорите на Морган и му направи знак да се изправи, после се обърна към прислужника, който стоеше все още на вратата.

— Джилс, у теб ли са другите емблеми на Морган?

Мъжът се поклони и сигнализира на други трима прислужници да влязат, като двамина от тях носеха сандъчето с емблемите, което Ян бе пресрещнал в коридора сутринта. Третият носеше през раменете широк ремък за меч от червена кожа, с ръбове, обшити в злато. Тримата зачакаха следващия знак на своя предводител.

Келсън се обърна към Морган.

— Като кралски Шампион трябва да носиш някои неща на церемонията — съобщи той и лека усмивка пробяга по лицето му. — Сигурен съм, че няма да имаш нищо против, ако гардеробиерите ми ти помогнат, докато разговарям с изповедника си.

Щом слугите заобиколиха със своите емблеми Морган, принцът направи знак на Дънкан да го последва. Те излязоха на балкона и затвориха вратите. През стъклото забелязаха как гардеробиерите се суетят около разгневения Морган. Келсън наблюдава сценката известно време, след това се обърна към Дънкан.

— Сигурен ли си, че Морган няма да излезе от кожата си заради мен, отче?

Дънкан се усмихна и поклати глава.

— Съмнявам се, мой принце. Той бе твърде горд с теб, когато пристъпи в стаята, за да ти се сърди дълго време.

Бегла усмивка мина по лицето на Келсън и той се загледа над покривите на града, облегнат на лакти върху студения каменен корниз на балкона. Мразовитият вятър леко развяваше косите му, ала плащът му бе достатъчно плътен, за да го предпази от студа. Над главата му пробягваха буреносни облаци, заплашвайки да скрият слънцето и въздухът внезапно утежня и се изпълни с влага.

Келсън скръсти ръце на гърдите си и заби поглед в земята за дълго, след което заговори с нисък глас.

— Отче, кое е онова, което прави даден човек крал?

Дънкан се позамисли над въпроса, след това се присъедини към Келсън на перваза.

— Не съм сигурен, че някой би могъл да отговори на въпроса ти, синко — замислено отвърна той. — Може би, в края на краищата, кралете не се отличават толкова много от обикновените хора. С изключение на това, разбира се, че отговорността им е много по-голяма. Струва ми се, че няма защо да се тревожиш за това.

— Но някои крале не са обикновени хора, отче — тихо промълви Келсън. — Как съумяват да се справят с онова, което се изисква от тях? Освен това, да предположим, че даден крал открие, че съвсем не е изключителна личност? Какво прави той, когато към него се предявяват големи изисквания, когато...

— Ти не си обикновена личност, Келсън — решително отвърна Дънкан. — И ще бъдеш един изключителен крал. Не се съмнявай в това. И никога не го забравяй.

Келсън размишлява над отговора дълго време, после се обърна и коленичи в нозете на свещеника.

— Отче, дай ми своята благословия — прошепна той, навеждайки глава. — Изключителен или не, силно съм уплашен. А и въобще не притежавам самочувствието на крал.

Морган съскаше гневно и сипеше ругатни, докато кралските гардеробиери се суетяха около него. Опитваше се да стои мирно и да се подчинява на неизбежността, тъй като знаеше, че Келсън може да го забележи от балкона. При все това му бе извънредно трудно. Просто му прилошаваше при вида на множеството прислужници.

Двама оръженосци бяха коленичили в нозете му и внимателно прикрепяха сребърните шпори към ботушите му, излъсквайки ги до блясък. Този, когото наричаха Джилс, взе меча му и го връчи на един от останалите оръженосци, после пое кожения презраменен ремък и го препаса около гърдите му. Щом се докосна до меча си, Морган леко си отдъхна, тъй като без оръжието си се чувстваше като гол. Тънката кама в кожената ножница, провесена на ръката му, би му свършила слаба работа, ако тези мъже се опитаха да освободят света от още един Дерини.

Щом Морган нагласи дръжката на меча си както му харесваше, Джилс се приближи до дървената кутия със скъпоценности и измъкна от нея позлатена верига с висяща на нея значка. Ала не му бе

позволено удоволствието да продължи с церемонията, тъй като Морган бързо взе верижката от него и я надяна на врата си. Колкото по-скоро свършеше с всичко, толкова по-добре.

Двамата оръженосци, коленичили в нозете му, излъскаха ботушите му до блясък с парчета плат, после се изправиха и третият нагласи жакета му за последен път.

След това го побутнаха към огледалото, което Джилс държеше и му наметнаха прекрасен червен кадифен плащ с яка от черни лисици, подплатен с пурпурночервена коприна.

При тази гледка Морган повдигна вежди, тъй като никога не бе виждал толкова разкошни одежди. Щом оръженосците наместиха плаща върху раменете му и нагласиха верижката тъй, че да не се закрива от яката, Морган трябваше да признае, че видът му бе крайно впечатляващ.

Тъкмо се бе извърнал към огледалото, за да се полюбува на профила си, когато на вратата се раздаде силно, оглушително чукане. Морган посегна към дръжката на меча си, а гардеробиерите застинаха в изненада, след като ударите спряха за миг и сетне се подновиха отново.

— Аларик! Аларик, още ли си тук? Трябва да говоря с теб! — Гласът бе на Нигел.

Морган се озова до вратата с четири дълги крачки и освободи резето. Когато я разтвори, Нигел влетя бързо през нея и я захлопна след себе си. Кралският дук бе видимо потресен.

— Къде е Келсън? — извика той, а очите му тревожно обходиха стаята. — А вие — всички вън! — Кресна той на гардеробиерите.

Щом те се изнизаха, Морган се озова с няколко скока до балконските врати и почука на стъклото. Дънкан вдигна очи, взря се в сериозното му изражение и фигурата на Нигел зад него и кимна. Докато той помагаше на принца да се изправи на крака, Морган отвори вратите на балкона и се отдръпна встрани, за да им направи път с Келсън.

— Какво има, вуйчо? — попита разтревожен Келсън, щом зърна преbledнялото лице на Нигел и почувства, че той има да му съобщи нещо изключително важно.

Нигел прехапа долната си устна и смръщи лице. Как да каже на момчето онова, което току-що бе видял? И още по-лошо, как можеше

да му съобщи за случилото се, без то да прозвучи като обвинение?

— Келсън — подхвана той, избягвайки погледа на всички. — Трябва да ти предам нещо, което не ми е лесно да изрека...

— Карай по същество — прекъснато Морган.

Нигел кимна и мъчително преглътна, после отново поде.

— Много добре. Някой е нахлул нощес насилствено в гробницата на Брайън.

Келсън бързо се спогледа с Морган и Дънкан, после впи взор в Нигел.

— Продължавай, вуйчо.

Нигел хвърли плах поглед към Келсън, после сведе очи леко огорчен, че момчето не е изненадано от новината. Възможно ли бе...

— Някой е влязъл с взлом в криптата и е извършил въоръжен грабеж, като е отворил саркофага — предпазливо продължи Нигел. — Задигнали са скъпоценностите и скъпите му одежди — на това място гласът му се прекърши, — после са го положили гол на каменния под. — Гласът му се превърна в шепот. — Намерили са двамата стражи на постовете им с прерязани гърла, чиста работа, няма следи от оказване на съпротива. А Роджиър... Роджиър е намерен мъртъв край гробницата, с ръка на собствената си кама и с ужасено изражение на лицето, сякаш яростно се е съпротивлявал на нещо, което са го принудили да извърши.

Келсън пребледня като платно и се вкопчи за помощ в ръката на Дънкан. Лицето на Дънкан също бе изгубило цвета си, а Морган бе забил от неудобство поглед в пода.

— Дошъл си да ни запиташ *какво общо* имаме с тази работа, така ли? — тихо прошепна Морган.

— Ти? — Нигел едва не подскочи и рязко вдигна глава. — За Бога, зная, че не си отговорен, Аларик! — Той отново наведе очи и запристъпва от крак на крак още по-неловко от преди. — Но знаеш какво ще си кажат другите, нали?

— Че прокълнатият Дерини отново е влязъл в същинската си роля — спокойно промълви Дънкан. — И би било почти невъзможно да се докаже противното, тъй като ние *наистина* бяхме в гробницата миналата нощ.

Нигел бавно кимна.

— Зная.

— Знаеш!? — откликна като ехо Дънкан.

Нигел изнурено въздъхна и повеси обезкуражен рамене.

— Точно така. Но се страхувам, че този път е ввлечен не само Аларик. Когато ти казах, че Роджиър е бил намерен мъртъв със собствената си кама в ръка, забравих да спомена какво е държал в другата си ръка.

Всички впериха очи в Дънкан.

— Позлатено кръстче — твоето разпятие, Дънкан!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Щастлива утрин, дясна длан.
Знакът на Закрилника ще запечата...*

Позлатено разпятие — твоето, Дънкан!

Дъхът на Дънкан за миг пресекна. Не можеше да оспори обвинението, тъй като кръстчето наистина бе негово. Не можеше да го отрече. Това, което бе положено в гробницата с Брайън в деня на погребението му, бе регистриран факт. Неоспорим факт бе също, че гробницата бе претърсена и че позлатеното кръстче бе намерено там, където не му беше мястото.

Дънкан внезапно осъзна, че е затаил дъха си и го изпусна в шумна въздишка. Събитието хвърляше съвършено нова светлина върху нещата. Защото сега името му не само щеше да се забърка в разни съмнителни дела, които се случваха напоследък с такава странна последователност, но и самата му самоличност беше изложена на опасност. Доколкото бе осведомен, само Аларик и Келсън знаеха за произхода му на Дерини и той би предпочел да съхрани тайната си. Ала сега щяха да последват ред други въпроси относно връзката му с Аларик и Келсън. Нямаше как да обясни участието си в приключението предишната вечер. Накрая той притеснено се покашля, решил, че все пак се налага да даде на Нигел някакви обяснения.

— Бяхме в гробницата снощи, Нигел. И отворихме саркофага на Брайън — захвана бавно той. — Дори не се опитвам да го отрека. — В смущението си той склочи ръце. — Ала когато напуснахме криптата, поставихме обратно капака на саркофага, а Роджиър и другите стражи бяха живи. Излишно е да подчертавам, че нямаме никаква вина за смъртта им.

Нигел недоумяващо поклати глава.

— Но *защо*, Дънкан? На първо място, защо сте отворили саркофага? Ето това не мога да проумея.

— Щяхме да поемем много по-голям риск, ако не го бяхме отворили — намеси се Морган. — Брайъновият ритуал за Келсън изискваше нещо, което бе погребано с краля по грешка. Трябваше да го вземем — нищо друго не ни оставаше. Ето защо се наложи да разпечатаме гробницата. — Той се втренчи в ръцете си и в двата блещукащи пръстена. — Както впоследствие се оказа, извършихме добро дело. Брайън се намираше... под зла магия, видоизменяща формите му. Навярно бе засегнала по някакъв начин и душата му. Налагаше се да разрушим магията и го освободим от нея.

— О, Господи! — промърмори Нигел. — А сигурни ли сте, че това е всичко, което сте извършили?

— Не — продължи Морган. — Взехме онова, от което се нуждаехме на първо място: Окото на Ром. Келсън не искаше да го вземем просто така, ето защо Дънкан остави в замяна кръстчето. Никога не сме и подозирали, че някой друг ще отвори гробницата, щом напуснем криптата.

— Но ето, че са го сторили — прошепна Нигел и поклати глава. — Горкият Брайън. И горкият Келсън. Знаете, че вас ще обвинят за всичко, независимо от онова, което признавате. Аларик, какво ще правим сега?

Ала преди Морган да отговори, по вратата се разнесоха силни удари и Нигел разтревожен вдигна глава.

— О, Божичко, това навярно е Джихана! Тя научи за кръстчето. По-добре е да я пуснете да влезе, докато не е разбила вратата!

Преди някой да успее да се намеси, Келсън се приближи до вратата и дръпна резето. Както и се очакваше, разгневената Джихана се втурна в стаята с лице — буреносен облак. Но Келсън чевръсто затвори вратата под носа на стражите-придружители на кралицата. Джихана бе толкова вбесена, че без да се владее, незабавно се изправи пред Морган и Дънкан и ги нападна с отровния си език.

— Как смеете! — просъска тя през стиснати зъби. — Как сте посмели да се отнесете към него по този начин! И *ти*, отче Дънкан! — нахвърли се тя върху свещеника.

— Наричаш се служител на Бога! Убийците нямат право да носят такова име!

Тя протегна ръка, смъкна позлатеното разпятие от гърдите на Дънкан, силно почервеняла от гняв и го размаха пред очите му.

— Какво ще кажеш в своя защита? — заповеднически го попита тя, без да повишава ниския си, вледеняващ глас, с който бе започнала. — Настоявам да ми дадеш разумно обяснение за това, което си извършил!

Дънкан не отвърна нищо и тя се обърна към Морган, ала тъкмо да се нахвърли с гневни думи върху него, когато зърна Окото на Ром, просветващо с тъмни отблясъци върху ухото на Келсън. Тя застина на място като истукана, неспособна да повярва на очите си, и се обърна към сина си с хладен гняв.

— Ти, чудовище! — просъска тя. — Ти, изпаднало създание на мрака! Осквернил си гроба на собствения си баща и си станал *убиец*, за да унаследиш силата му! О, Келсън, виж какво е направил с теб проклетият Дерини!

Келсън я наблюдаваше безмълвен и печален. Как можеше да си помисли такова нещо за него? Как бе могла така да изопачи истината, че да го свърже заедно с името на Морган, в последното гнусно деяние, извършено в катедралата?

— Джихана — тихо промълви Морган, — не е това, за което си мислиш. Ние бяхме...

Джихана се обърна към него с вледеняващ гняв.

— Не искам и да чуя обясненията ти! — прокълтяха думите ѝ като залп. — И ти забранявам да правиш предположения какво мисля за случилото се, ти, зъл дух! Първо поквари душата на съпруга ми, може би дори имаш пръст в смъртта му, а сега се опитваш да сториш същото и със сина ми; а Роджиър, бедният, невинен Роджиър е убит по най-зверски начин, докато е охранявал тленните останки на краля... — Гласът ѝ се прекърши. — Е, сам си си виновен, Дерини. Нямам намерение да ти помагам в това, което ще извършиш. Що се отнася до Келсън, по-добре да не беше се раждал!

Келсън пребледня.

— Майко!

— Не се осмелявай да ме наричаш така! — процеди тя и извърна поглед от него, като се запъти към вратата. — Вече нямам нищо общо с теб. Нека Морган те придружи на коронацията. Не желая да виждам трона на Гуинид, узурпиран от един... един...

Тя се разхлипа горчиво и зарови лице в ръцете си, обърнала гръб на Келсън и другите. Келсън понечи да се приближи до нея, да я

успокои, ала Морган го възпря с остър поглед. Ако имаха макар и нищожен шанс за успех, то трябваше да потърсят подкрепата на Джихана, дори да бе дадена неохотно или по принуда.

— Джихана? — тихо се обади той.

— Остави ме на мира — хълцаше тя.

Морган се приближи до нея и ѝ заговори с много нисък глас.

— Джихана спирам да те утешавам. Трябва да направим някои неща тъкмо сега, а не ни остава много време. Келсън е невинен във всичко, в което го обвиняваш, и...

— Спести си лъжите на Дерините за някой друг, Морган — отвърна тя, избърсвайки очи и протегна ръка към резето на вратата.

Морган я изпревари и застана пред нея, като се облегна на резето и я погледна право в очите.

— Лъжите на Дерините ли, Джихана? — попита тихо той. — Използваш термина доста произволно, не мислиш ли? Особено за човек като теб.

Джихана застина на място и върху лицето ѝ се изписа объркване, макар и да се стараяше да го прикрие.

— Какво искаш да кажеш?

— Не се прави на толкова невинна. Знаеш за какво става дума. Само се питам защо не се досетих по-рано. Това би обяснило много неща, които стори през всичките тия години.

— За какво говориш? — настоятелно запита Джихана, готова всеки миг да обърне гръб на поверително държания се Морган.

— Ами за твоята Деринийска кръв, разбира се — спокойно изрече той. — Кажи ми, по майчина линия ли си я наследила, или по бащина? А може би и по двете едновременно?

— Моята Дери... Морган, ти си луд! — прошепна тя с разширени от ужас очи, залъгвайки дори собствените си съмнения.

Морган леко се усмихна.

— Не мисля така. Келсън притежава здрава Деринийска жилка отнякъде, а и двамата знаем, че не е наследена от Брайън.

Джихана пресилено се засмя.

— Това е най-голямата нелепост, която съм чувала. Всеки знае за отношението ми към Дерините.

— Някои от най-пристрастните врагове на Дерините в историята са били самите те Дерини, Джихана, или поне в кръвно родство с тях.

Онези, които изучават това явление, твърдят, че то произтича от погребано в подсъзнанието чувство за вина. Ето какво се случва, когато хората прикриват истинското си аз за поколенията, като отричат кръвната си Деринийска „жилка“.

— Не! — извика Джихана. — Това не е истина. Ако бе така, щях да зная!

— Може би винаги си го подозирала по един или друг начин.

— Не! Аз никога...

— Можеш ли да го докажеш? — меко я попита Морган. — Има начини, знаеш.

— Какво? — прошепна Джихана, дръпвайки се от него.

Морган я хвана за ръка и я привлече плътно към себе си.

— Нека използвам вътрешното си прозрение, Джихана. Нека премахнем веднъж завинаги сянката помежду ни, всички недоразумения.

— Не! Не, моля те!

Морган не разхлабваше хватката си.

— Искаш ли да сключим една сделка, тогава?

— Каква сделка? — прошепна Джихана.

— Много просто — продължи Морган с фамилиарен тон. — Мисля, че и двамата знаем какво бих могъл да открия с вътрешното си прозрение. Но, за да ти го спестя, бих желал да продължиш да се самозаблуждаваш още малко — ала при едно условие.

— Какво?

— Да присъстваш на коронацията и да подкрепиш поне външно Келсън. Също така да не правиш опити да се намесваш, каквото и да се случи днес. Съгласна ли си?

— Това ултиматум ли е? — попита Джихана, възвърнала донякъде присъствието на духа си.

— Ако желаеш — спокойно отвърна Морган. — Какво избираш? Да те разоблича с вътрешното си прозрение, или да ни съдействаш, поне през днешния ден?

Джихана отклони взор от Морган и отправи боязлив поглед към Келсън. Заплахата на Морган бе упражнила мощно въздействие върху нея. И тъй като подозираше за своя произход, за възможността да бъде наследница на Дерините, ултиматумът на Морган я бе ужасил още

повече. При все това още не искаше да го приеме. Следователно, присъствието ѝ на коронацията бе поне по-малката от двете злини.

Тя вдигна глава, но не пожела да срещне очите на Морган.

— Много добре — прошепна тя с глух, потиснат глас в тишината на стаята.

— Много добре какво? — настоя да узнае Морган.

— Ще дойда на коронацията — съгласи се с неохота тя.

— Но ще се държиш както подобава, нали? Няма да разиграеш някоя сцена, за да ни попречиш? Обещавам ти, Джихана, всичко ще бъде решено в твоя полза. Няма да останеш разочарована. Довери ни се.

— Да ти се доверя? — изсмя се горчиво тя. — Да, може би нямам право на избор в тази ситуация, нали? — Тя сведе очи. — Няма да правя никакви сцени.

Морган кимна и пусна ръката ѝ.

— Благодаря ти, Джихана.

— Не е нужно, Морган — прошепна тя и отвори вратата. — И запомни, че действам по принуда, против най-добрия си съветник — разума. Нямам друг избор. А сега, извини ме, ще се срещнем по-късно на церемонията.

При дадения от Морган знак Нигел скокна от мястото си да изпрати Джихана и тихо затвори вратата след нея. След кратка пауза Морган се обърна към Келсън и Дънкан и въздъхна.

— Е, изглежда, вече трябва да насочим вниманието си към предстоящите събития. Няма каква повече подготовка да правим, няма какво повече да предприемем в наша защита. Съжалявам, че трябваше да бъда толкова груб към майка ти, Келсън, но се налагаше.

— Наистина ли е възможно да притежавам кръв на Дерините в жилите си, Морган? — попита момчето. — Откъде ти хрумна тази идея? Или това е само хитър трик, за да накараме майка ми да ни съдейства?

Морган сви рамене и побутна и двамата към вратата.

— Не зная със сигурност, Келсън. Съществуват явни признаци, че *ти* имаш родство с Дерините и при други обстоятелства бих използвал вътрешното си прозрение, за да го докажа. Ала мисля, че не си струва да изразходваме енергията си в този напреднал час, само и

само да задоволим любопитството си. Много по-добре би било да разчиташ днес на новата сила.

— Разбирам — промълви Келсън.

— Добре. Тогава, да започваме шествието — заключи Морган. — Какво ще кажеш, Дънкан?

— Готов съм — отвърна свещеникът.

— Мой принце?

Келсън пое дълбоко въздух.

— Да започваме — потвърди той.

Чариса вдигна глава и отклони поглед от кристала, който наблюдаваше.

— Значи нашата млада кралица е кръвно свързана с Дерините? — промърмори тя. — Ян, няма ли да спреш да крачиш напред-назад? Нервираш ме.

Ян се закова по средата на крачката си и леко се поклони на Чариса.

— Съжалявам, скъпа — отвърна той с добродушен глас. — Но знаеш колко мразя да чакам. Очаквах този ден от месеци насам.

— Зная — рече Чариса, намествайки сапфирената си коронка върху светлата си коса. — Но ако проявиш малко повече търпение, ще бъдеш богато възнаграден.

Ян кимна и вдигна чашата си за тост.

— Благодаря ти, обич моя. Ала какво ще кажеш за Джихана? Мислиш ли, че тя е Дерини?

— Ако е Дерини, ще мога да се справя с нея — вдигна нехайно рамене Чариса. — Най-малката ми тревога тази сутрин е една необучена Дерини с неизвестен произход, която дори не желае да признае унаследената си сила.

Ян се изправи и се заигра с дръжката на меча си, после вдигна златистия си плащ и го преметна през рамо.

— Е, тогава е най-добре да си тръгвам. Шествието вече се оформя. Сигурна ли си, че не желаяш да се разкрия до последния момент?

Чариса кисело се усмихна.

— Не, ти не бива да се появяваш заедно с мен — отвърна тя. — А ако те повикам да ми се притечеш открито на помощ, то ще е, за да унищожим напълно Морган. Ясно ли ти е?

— Напълно, моя любов — рече Ян и подмигна, като се спря за миг на вратата.

— Ще се видим в катедралата.

Щом вратата се захлопна след Ян, Чариса възвърна вниманието си към кристала на тоалетната масичка. Тя съзираше в него приблизително онова, което виждаше и Морган, — всичко, отразено върху повърхността на големия камък от значката му. Тя зърна Келсън в кралската каляска встрани от него и част от пътя пред тях, по който яздеше Морган.

Скоро щяха да бъдат пред катедралата. Беше време и за нея да потегли.

Щом Морган закова коня си пред катедралата „Св. Георги“, той се огледа подозрително наоколо, както бе правил стотици пъти досега по време на бавното шествие към църквата. Малко по-напред пред него откритата каляска на Келсън също спря и трима епископа и двама архиепископа зачакаха да изпроводят Келсън от каляската му до мястото, където се оформяше ново шествие.

Архиепископите Кориган и Лорис гледаха навъсено и Морган се досети, че те навярно са дочули за кражбата и насилственото проникване в криптата, ала поне епископ Арилан се усмихна широко при вида на младия принц. Дънкан се спря на почтително разстояние от архиепископите, в опит да бъде близо до Келсън, за да му окаже морална подкрепа, както и да се държи по-далеч от първосвещениците, на които беше подчинен.

Щом Морган скокна от седлото на големия боен жребец, той кимна на Дънкан. После сигнализира на Дери, оглеждайки се неспокойно в тълпата, докато Дери не го забеляза и не се приближи бързо до него.

— Някакви неприятности? — попита Дери.

— Възможно е — отвърна Морган и посочи към Келсън и архиепископите. — Да си забелязал нещо нередно?

— Никаква следа от Чариса, ако това имате предвид, милорд. Но в тълпата цари странно оживление. Сякаш всички се досещат, че нещо ще се случи.

— Е, прави са да мислят така — отговори Морган. — Има нещо. — Той обгърна с поглед сградите пред себе си, сетне направи знак на Дери.

— Виждаш ли камбанарията на катедралата? Искам да се качиш на нея и да хвърлиш някой и друг поглед наоколо. Тя трябва да пристигне с няколко войника до себе си, така че не може да се появи току-тъй. Ще ни предупредиш за пристигането ѝ поне пет минути преди да се е добрала до катедралата.

— Добре — кимна Дери. — Кога очаквате да се появи, сър?

— Може би след час — отвърна Морган. — Доколкото познавам Чариса, тя ще изчака процедурите по коронацията да напреднат, преди да се намеси. Тя знае също, че сме уведомени за пристигането ѝ, така че ще разчита на собствения ни разум да се уплаши и да ни предаде.

— Тя вече донякъде е извършила това — промърмори Дери.

Щом Дери пое към върха на камбанарията да заеме наблюдателна позиция, Морган си проправи път към Дънкан, избягвайки тълпата от суетящите се наоколо момчета, хора и слуги, като се стараше да остане вън от полезрението на Лорис и Кориган.

— Какво става? — попита с нисък глас той, прокрадвайки се до братовчед си.

Дънкан вдигна вежди.

— Приятелю, няма да повярваш в това, което ще ти кажа. Кориган е толкова потресен от случилото се в криптата, че заплаши с отменяне на коронацията. Келсън тъкмо съумя да пооглади накокошинената му перушина, и тогава започна *Лорис*. Искаше да те арестува... да отстрани мен от длъжност и бе замислил сериозно да изправи Келсън пред съда за ерес.

— Господи, какво още се е случило?

— Не се безпокой — продължи Дънкан. — Келсън го постави на място. Заплаши, че за подобни хули и клевети ще го изпрати в изгнание и ще го лиши от временните му пълномощия. После подхвърли на Кориган, че ще го прогони след още една негова непристойна проява. Трябваше да видиш изражението на стария

Кориган. Само при *мисълта*, че Арилан или някой друг епископ ще го изместят от Ретмут и владенията му, се лиши от дар слово.

Морган въздъхна от облекчение.

— Мислиш ли, че ще ни причинят още неприятности? Нямаме нужда от религиозни свади днес като връх на всичко.

Дънкан поклати глава.

— Не ми се вярва. Те се оттеглиха, мърморейки нещо за ерес и богохулство. И ти гарантирам, че не могат да понесат мисълта да участвам в церемонията. Но няма какво друго да правят, освен да ме изтърпят, за да запазят позициите си. Дори Лорис не е такъв голям фанатик, какъвто изглежда.

— Надявам се да си прав — отвърна Морган. — Предполагам, че си успял да се държиш колкото се може по-далеч от тях, докато пристигнахме.

— Само посредством някакво благоразумно отклоняване на вниманието им, протакане или шикалкавене. Надявам се да отложи тази свада за неопределено време.

Едно момче от обслужващите олтара в блестящ бял нагръдник и червено расо се втурна към Дънкан, дръпна го бързо за ръкава и Дънкан се отправи да заеме мястото си в шествието. Щом той се оттегли, един паж предаде ножницата с Държавния меч на Морган и му посочи къде трябва да застане.

Келсън премина начело на шествието и зае отреденото му място. Морган му се усмихна окуражително, ала момчето изглеждаше твърде развълнувано и объркано, за да го забележи. Лорис и Кориган стърчаха от двете му страни и когато минаха покрай него, му отправиха гневен поглед. Но Арилан му кимна зад тях с лека прикрита усмивка, с която му правеше знак да не се безпокои.

Проклети архиепископи! Те нямаха право да тревожат момчето по този начин. И без това детската му главица бе презаета в този миг с толкова много неща, които трудно можеше да издържи едно четиринайсетгодишно момче. А двамата враждебно настроени архиепископи не правеха нищо, освен да нажежават обстановката.

Някой тогава явно даде знак, защото момчетата от хора начело на колоната започнаха да изпълняват тържествените химни. Шествието се проточи: първо хорът, после групата момчета от олтара с ясни, ведри

лица и белоснежни нагръдници над червените им мантии, всички носещи свещи в блестящи сребърни свещници.

Зад тях вървеше свещеник, размахващ кадилница, провесена на дълъг златен синджир, следван от дякона, който носеше тежкия позлатен кръст на архиепископа на Ретмут. След кръста пристъпваше самият архиепископ в прекрасни одежди в бяло и златисто с висок владишки жезъл в ръка и двувърха шапка, обсипана със скъпоценни камъни, силно удължаваща ръста му и лицето под нея — строго и съсредоточено.

Келсън бе зад него. Крачеше под златен балдахин, поддържан от четирима благородници в алени ливреи. От двете му страни пристъпваха архиепископ Лорис и епископ Арилан, и двамата в облекло, съответстващо на одеждите на Кориган, с високите жезли на сановете си. Те бяха следвани от още четирима епископа.

След епископите тържествено крачеше Дънкан, заел почетното си място като изповедник на краля. Той носеше Огнения пръстен върху малък, сребърен, богато инкрустиран поднос. Пръстенът и подносът хвърляха ярки отблясъци върху снежнобелия нагръдник на расото му и озаряваха лицето му.

Той бе следван от Морган, носещ Държавния меч в ножницата право пред себе си.

Зад него със сериозно лице, пребледняло от вълнение, Нигел държеше Държавната корона върху кадифена възглавница. Следваха Джихана и Иуон, дук Джеърд и лорд Кевин Маклейн, лорд Ян Хауел, лорд Бран Корис и група други високопоставени благородници и придворни дами, удостоени с честта да бъдат включени в шествието. Повечето, разбира се, нямаха и представа каква буря се надига под бляскавата повърхност на това величествено събитие.

Мислите на Келсън препускаха бясно с приближаването му до високия олтар на катедралата. Той бе прогонил от съзнанието си пререканията с архиепископ Кориган и Лорис като една от най-малките беди сега, макар и да съзнаваше, че тя открехва простор за ред други страхове. Още не бе зърнал сред присъстващите ужасната Чариса, но не се и съмняваше, че тя ще се появи преди края на церемонията.

Той коленичи пред своя аналой вдясно от олтара, погълнат в молитва, докато останалите от шествието заемаха местата си, макар и

да си даваше сметка, че това е безполезно за момента. Не можеше да се концентрира върху молитвите, които произнасяше и се оглеждаше крадешком от двете си страни през склучените на лицето си ръце.

Къде беше тя?

Попита се за миг дали всичко щеше да протече по същия начин, ако нямаше опасност от появата на Призрачната, и като се поразрови в емоциите си по този въпрос, реши, че би му било трудно да се концентрира и при най-добрите условия, с което смъкна от плещите си чувството за вина. Обеща си, че щом започне церемонията, ще се държи по по-достоеен начин.

След като хорът изпя ритуалните си химни и останалите участници заеха местата си, Арилан и Лорис застанаха в очакване от двете му страни. След като си пое дълбоко дъх и се прекръсти, Келсън вдигна глава и позволи на двамата прелати да му помогнат да се изправи. Щом се обърнаха с лице към тълпата, архиепископ Кориган пристъпи напред и го хвана за дясната ръка.

— Господа — отекна чистият и уверен глас на Кориган. — Представям ви Келсън, вашия безспорен крал. Ще му отдавате ли почит и ще му служите ли вярно?

— Бог да пази краля Келсън! — потвърдиха единогласно всички присъстващи.

С лек поклон към множеството Кориган посочи с ръка към олтара и Арилан и Лорис изпроводиха признатия вече крал към олтарните стъпала. Всички се поклониха едновременно, след което Кориган и Келсън изкачиха сами стъпалата. С решителен жест Кориган постави дясната ръка на Келсън върху Светото писание, положи лявата си ръка на главата му и захвана да чете клетвата за коронацията.

— Господарю мой Келсън, желаете ли да произнесете клетвата?

— Да — отвърна Келсън.

Кориган се изправи в целия си ръст.

— Келсън Синил Рис Антъни Халдейн, пред Бога и пред хората признат за безспорен наследник на високопочитаемия ни покоен крал Брайън, ще дадете ли тържествено обещание и клетва да пазите мира в Гуинид и да управлявате народа му в духа на древните ни закони и обичаи?

— Тържествено обещавам да изпълня дълга си.

— Ще спомогнете ли с всички сили Законите, Справедливостта и Милосърдието да ръководят всичките ви действия и преценки?

Келсън се огледа наоколо и почувства по-голяма увереност.

— Заричате ли се, че всяко зло и престъпление ще бъдат наказани и че ще опазвате Божиите закони?

— Кълна се във всичко това — отвърна Келсън.

След като Кориган положи коронационната клетва върху олтара, Келсън отново се огледа и уловил окуражаващия поглед на Морган, почувства нов прилив на сили и увереност. Положи с размах новия си подпис „Келсонус рекс“, после взе документа в лявата си ръка, вдигна го високо и спусна отново дясната си ръка върху Светото писание.

— Ще изпълня всичко обещано, помогни ми, Боже.

Той връчи клетвената декларация в ръцете на един от помощник-свещениците, после се върна при аналоя си. Като коленичи, той усети известно оживление от дясната си страна, извърна поглед натам и зърна Дери, който си проправяше път към Морган и тихо зашепна нещо в ухото му. Щом гласът на архиепископа проехтя из катедралата в традиционните молитви за краля, Келсън се напрегна да долови какво казваше Дери на високия лорд на Дерините, ала прехапа устни от раздражение, тъй като не можа да дочуе ни дума.

При все това нещата бяха за него повече от ясни. Келсън улови разтревожения поглед на Морган, отправен към Дънкан, зърна свещеника да прехапва долната си устна от гняв и разбра смисъла на думите на Дери. Идваше Чариса. Дери бе зърнал свитата ѝ от върха на камбанарията. Оставаха около десетина минути до крайния сблъсък.

Молитвите за краля, произнесени от Кориган, привършиха, без Келсън да е чул и дума от тях и двамата прелати го поведоха отново към олтара, пред който той се просна за освещаване.

Хорът запя друг химн, докато той лежеше на килима пред високия олтар. Тялото му бе изцяло покрито с мантията в цвят слонова кост, с изключение на главата и връхчетата на ботушите. Всички свещеници, включени в обряда, коленичиха около него и устните им се раздвижиха в молитва.

Келсън склучи още по-здраво ръце и се помоли за сила, чувствайки ледения допир на ужаса по врата си, като се опита да си внуши, че ще бъде спасен, че може да устои на всякакви опити за посегателство на Призрачната срещу законния крал на Гуинид.

Химнът свърши и прелатите помогнаха на Келсън да се изправи, като същевременно съблякоха бялата му мантия. После, щом четиримата рицари, носещи балдахина, се завърнаха по местата си, Келсън коленичи още веднъж на олтарните стъпала, за да получи благословията, която щеше да го превърне в миропомазан крал на Гуинид.

Морган наблюдаваше с гордост как миропомазваха момчето по главата и ръцете, опитвайки се да не дава израз на безпокойството си от страшната свита, която неумолимо приближаваше катедралата. След като и тази процедура привърши и хорът разля гласчетата си в друг хвалебствен химн, Морган се напрегна да долови какво става вън и леко се вцепени, щом звуците на литургийната церемония се смесиха с призрачното ехо на подковани копита, прокънтяващи със стоманен звън по калдъръмената улица.

Келсън се изправи, за да бъде окичен с отличителните символи на неговата служба. Свещениците пристегнаха пурпурната мантия на кралския сан около раменете му и докоснаха нозете му със златни шпори. Щом метална ризница прозвънтя под голата стомана вън пред тежките врати на катедралата, архиепископ Кориган пое от Дънкан Огнения пръстен, промърмори над него някаква благословия, задържа го вдигнат високо и го постави върху левия показалец на Келсън.

След това направи знак на Морган да се приближи с Държавния меч.

Това бе дългоочакваният миг за Морган, тъй като дори с Огнения пръстен на ръката си, Келсън не можеше да направи магия, преди да бъде докоснат от Печата на Закрилника. Застанал до Келсън, той измъкна от ножницата големия меч и го връчи на Кориган, наблюдавайки разтревожен молбите на архиепископа мечът да бъде използван единствено, за да раздава справедливост.

Накрая Кориган връчи меча на Келсън. Момчето обезпокоено отправи поглед към Морган, докосна с устни оръжието и го предаде на притежателя му. След тази процедура Келсън докосна за миг печата върху пръстена на Морган, после смаян застина на място.

Защото, щом стори това, той не почувства прилива на сила, предсказана му от Брайъновото ритуално стихотворение. Изпълненият му с мъка и страдание поглед потърси трескаво очите на Морган, а Морган почувства буца да засяда на гърлото му.

В някоя брънка на ритуала се бяха провалили. Очевидно Моргановият грифон не бе печатът на Закрилника!

Вън пред катедралата се разнесоха шумни стъпки и множеството зажува в мрачни предчувствия. Докато Кориган, нямащ представа какво става, продължаваше с ритуала и подаваше обсипания със скъпоценни камъни скиптър на Гуинид на Келсън, вратите на катедралата се разтвориха с приглушен трясък и струя леден вятър просвистя в централния неф.

Щом Морган изви глава към задната част на църквата, в него не остана и капка съмнение по това какво му предстои да зърне. Нито пък бе изненадан.

В катедралата влизаше Чариса, дукесата на Толан, Господарката на Сребърните мъгли, Призрачната. Морган видя силуета ѝ на отворените врати, забулен в бледосиво и синьо, обгърнат от мъгла, която се виеше около нея в злоещо сияние.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кой, тогава, е Закрилникът?

Келсън не помръдна от мястото си, щом вратите се треснаха на пантите си, макар да жадуваше да извърне глава и да погледне. Защото дори звукът да бе разцепил тишината, задоволяването на преждевременното любопитство щеше само да го извади от релси. Той не бе виждал никога Чариса и не бе сигурен в себе си как ще реагира.

Ала не бе за препоръчване да посрещне врага и с гръб, застанал на коляно — това също му бе пределно ясно. Просто му бе отреден ужасният шанс да остане в това положение, докато врагът напредваше, но при други обстоятелства никога не би допуснал подобна стратегическа грешка. Ала тъй като така и така оставаше безпомощен, не съществуваше голяма разлика. В определен момент теорията трябваше да се подчини на голите факти, а и откровено казано, той не бе сигурен как ще постъпи, когато се обърне.

Трябваше му време да размисли. Ако се наложеше да блъфира — а това изглеждаше неизбежно в този момент — длъжен бе да има някаква ясна цел, освен голия инстинкт за самосъхранение пред смъртната опасност. Не мислеше, че би замръзнал от ужас, щом я погледне — но нямаше смисъл да изкушава съдбата. Брайън го бе научил на това преди много години.

Различи звука на стъпки, ехтящи в обширното пространство на катедралата и разбра, че противникът му се приближава и че не е сам. Леко вцепенен, той зърна ръката на Морган да се прокрадва към дръжката на широкия му меч. Престраши се да погледне наляво и забеляза, че Дънкан сигнализира на архиепископа да продължат церемонията.

Келсън кимна на себе си в знак на одобрение. Дънкан бе прав. Колкото повече напредваше церемонията, толкова по-неоспорими

ставаха законните му права над трона и шансовете му за намиране на изход от заплетеното положение растяха.

Архиепископ Кориган пое короната на Гуинид, обсипана със скъпоценни камъни, от кадифената възглавничка и я издигна над главата на Келсън. Стъпките значително бяха приближили и Келсън зърна над главата си светкавичния поглед на Кориган към нефа, видя го нервно да навлажнява устни и да призовава за продължение на коронацията. Отдясно лицето на Джихана пребледня, щом стъпките зловещо замряха в трансепта.

— Моля те, благослови ни, Боже — започна Кориган.

— Спри! — заповяда нисък женски глас.

Кориган се смръзна от ужас, държейки короната над главата на Келсън, сетне бързо я сне и погледна извинително към него. Погледът му мълниеносно се стрелна още веднъж над принца и той отстъпи назад. По стъпалата към светилището издрънча стомана, после настъпи тишина. Келсън внимателно се изправи на крака, за да огледа неканените гости.

Значението на хвърлената на стъпалата рицарска кожена ръкавица с метални пластини, както и присъствието на въоръжените мъже, стоящи в редица зад жената, бе повече от ясно за Келсън. Щом извърна глава към нефа, той видя най-малко тридесет воители, някои в черните широки роби на мавърските емири, други — в обикновени ризници и бойно облекло. Двама Мури стояха от двете страни на своята господарка, безстрастно скръстили ръце на гърдите си, с тъмни и мрачни лица изпод качулките на черните си бархетни плащове.

Ала най-вече жената привличаше вниманието му. Външността ѝ бе съвсем различна от очакванията му. Никога не се бе замислял преди, че тя може да бъде толкова красива!

Очевидно Чариса бе очаквала тази реакция и бе заложила на нея — безспорно бе намислила появата си така, че да постигне максималния ефект.

От нежната ѝ шия с цвят на слонова кост се спускаше на богати дипли ефирна синьо-сива дреха с яка, обсипана със скъпоценни камъни, а върху нея бе наметнат тъмносив кадифен плащ, украсен с лисичи кожи. Дългата ѝ, светла коса бе сплетена и навита високо на главата ѝ, пристегната от сапфирена коронка. От нея се спускаше син

воал, който се стелеше на прозрачни дипли по раменете и гърба ѝ и смекчаваше решителното изражение на лицето.

Именно това изражение отрезви първоначалните чувства на Келсън и го накара да промени преценката си. Защото навитата коса представляваше всъщност тежка златиста корона, обвита в нежносин прозрачен воал — несъмнено символизираща за Чариса друга корона, която се надяваше да придобие преди края на тържеството.

Тя кимна за поздрав, щом очите ѝ се кръстосаха с тези на Келсън, после втренчи многозначителен поглед в рицарската ръкавица, хвърлена на стъпалата между тях. Смисълът на този поглед не убягна на Келсън и внезапно го завладя хладен гняв. Знаеше, че трябва да обезвреди това създание — поне докато не намери начин да се справи с него.

— Какво правите в Съвета на лордовете? — тихо попита той, а в ума му вече се оформяше план за действие. В сивите му очи проблесна студено пламъче, което напомняше за баща му и той внезапно заприлича на два пъти по-възрастен и изпълнен с достойнство.

Чариса повдигна вежди, после насмешливо се поклони. Момчето ѝ напомняше за Брайън отпреди двайсетина години, с изненадващо зряло и властно държане за неговата възраст. Колко жалко, че нямаше да доживее да се възползва от тези облаги.

— Какво правя ли? — язвително попита тя. — Ами добре, ще ти кажа — искам смъртта ти, Келсън. Навярно вече си се досетил. Нима Шампионът ти не те е предупредил за това?

Тя се извърна сладко усмихната към Морган, после отново насочи вниманието си към Келсън. Но на Келсън не му беше забавно.

— Насилственото ви нахлуване в катедралата е нежелано от нас, както и присъствието ви — отвърна хладно Келсън. — Вървете си, докато търпението ни не се е изчерпало докрай. За въоръжената ви свита няма място в този Божи храм.

Чариса се засмя, незасегната от думите му.

— Смела проява, мой малки принце — тя кимна към ръкавицата. — За нещастие, не можеш да се отървеш от мен толкова лесно. Предизвиквам те на двубой за властта над Гуинид. Навярно ще се согласиш, че не мога да се оттегля, преди да е удовлетворено предизвикателството ми.

Погледът на Келсън мрачно се стрелна към въоръжените мъже, изправени зад Чариса, после отново се спря на нея. Знаеше, че владетелката на Дерините се стреми да го въвлече в дуел с магически заклинания. Знаеше също, че без силата на баща си ще се провали. За щастие, имаше начин да предотврати битката за известно време и пак да запази честта си. А през това време щеше да напрегне мисълта си за решителния сблъсък, който неминуемо щеше да последва.

Той отново се взря в хората на Чариса, после взе окончателно решение.

— Много добре. Като крал на Гуинид приемам предизвикателството ви. И според древните правила на двубоя нашият Шампион ще се сражава срещу вашия по време и на място, които ще бъдат определени на по-късна дата. Това удовлетворява ли ви? — Той бе сигурен, че Морган лесно ще се справи с когото и да било от свитата на Чариса.

Гневно пламъче проблесна за миг в очите на Чариса, но тя съумя да овладее изражението си. Надявала се бе да остави Морган невредим за по-дълго време, за да се настрада до насита от днешната смърт на последния Халдейн. Ала това не бе важно. По-силно я тревожеше предчувствието, че Ян не би могъл да победи наполовина родения Дерини.

Тя отново хвърли поглед към ръкавицата и кимна.

— Добре намислено Келсън. Отлагаш сблъсъка ни може би за пет минути, тъй като все още възнамерявам да те предизвикам на личен двубой.

— Но не, докато устоява на сражението нашият Шампион — възпротиви се Келсън.

— И това може лесно да се уреди — рязко отвърна Чариса. — Преди всичко няма да отлагаме двубоя за по-късна дата. Времето и мястото са тук и сега. Нямах друг избор. После, не възнамерявам да възлагам надеждите си на когото и да било от присъстващите в моята свита. Моят Шампион е ей-там, готов всеки миг да ме защити.

Щом тя помахаше към лявата страна на катедралата, Ян се отдели от групата благородници с хитра усмивка на лицето и пристъпи към Чариса. Бе положил ръка върху дръжката на меча си, докато погледът му бе вперен в Келсън.

Младият крал бе потресен от откритието, че Ян е предателят сред неговите хора, тъй като винаги бе считал младия пер за верен, макар и не особено ентузиазизиран свой защитник. Това обясняваше странните събития, които се бяха разиграли от мига на пристигането на Морган. С високия си пост в двореца Ян не би срещнал затруднения да им подхвърли стенректа, да убие стражите и да оскверни гробницата на Брайън миналата нощ.

Като се замисли по-дълбоко, Келсън осъзна, че в думите на Ян през последните три месеца често се прокрадваше непочтително отношение към Морган. Недоизказаните му фрази, хитрите и злостни намеци — разбира се, ето коя бе причината. Може би и той притежаваше от силата на Дерините. А подбудите за поведението му бяха повече от прозрачни. Всеки знаеше, че Източните покрайнини граничат с владенията на Морган.

Ала нито една от тези мисли не се прокрадна в изражението на Келсън. Само очите му се присвиха, щом се обърна с нисък глас и заплашителни нотки към Ян в тишината на катедралата.

— Нима ще посмееш да вдигнеш оръжие срещу мен, Ян? И то, в този свят храм?

— Да, хиляди пъти да! — озъби се Ян и стоманеният му меч просвистя, щом го извади от ножницата. Той навъсено се поклони на Келсън. — А сега — посочи меча си — вашият Шампион ще приеме ли предизвикателството? Или трябва да отида при него и да го понижа, както си стои на място?

С котешка грациозност и спокойствие Морган се плъзна по олтарните стъпала, изваждайки меча си.

— Спести си хвалебствените словоизлияния, предателю! — избълва презрително Морган. Той промуши ръкавицата с върха на острието си, вдигна я във въздуха и я захвърли в нозете на Чариса.

— Приемам предизвикателството ти в името на Келсън Халдейн, Крал на Гуинид!

— Не бъди толкова самоуверен — парира думите му Ян и направи няколко заплашителни крачки към него.

Щом въоръжената свита на Чариса се отдръпна, за да направи място за сражението, Ян впери замислено поглед в съперника си, изучавайки всяко негово движение, докато връхчето на меча му почти нехайно потрепваше във въздуха.

Морган също изучаваше своя неприятел, сивите му очи дебнеха всяка негова стъпка, всяко бегло, неуловимо движение на бляскавото острие. Никога не се бе сражавал с Ян досега, ала очевидно младият пер бе натрупал значително повече умения, отколкото можеше да се очаква. Някаква безгрижна надменност витаеше около инак дълбоко вгълбения мъж, която подсилваше бдителността на противника му.

Морган не хранеше особено безпокойство пред изхода на дуела. Той идеално умееше да върти меч и знаеше цената си. Никога не бе изгубвал битка, откакто бе навлязъл в зрелостта си и не възнамеряваше да отстъпи и сега. Ала все пак неувереността пред уменията и финеса на Ян изискваха по-предпазливи стъпки, докато не се увереше що за противник има пред себе си. Длъжен бе да спечели двубоя заради Келсън, независимо на каква цена. Ала каквато и да бе тя, той щеше да я заплати дори и с кръвта си.

Дебнеха се един срещу друг доста дълго. С бясно хвърляне напред и нанасяне на произволни удари Ян търсеше начин да пробие защитата на Морган в решаващите първи секунди на двубоя. Ала Морган не можеше лесно да бъде подведен. Парирайки пъргаво ударите му, той избягваше острието на Ян с лекота, след което се впускаше в атака и леко се отдръпваше, разбрал, че победата не е толкова лесна. Той разсичаше със ситни защитни удари пространството около себе си, образувайки непробиваема стена и лесно отбиваше всяка нова атака на Ян, проумял вече техниката на противника.

Изведнъж той откри в съперника си онова, което търсеше и мълниеносно се впусна в специална нападателна маневра, която бе отлагал за подходящия момент. Ударът му разсече финия кадифен жакет на Ян и рани дясното му рамо, при което перът отскочи за миг назад.

Ян побесня от докосването на противниковия меч. Въпреки, че от край време криеше майсторството си, той се смяташе за отличен фехтовчик. Да бъде засегнат от един макар и слаб удар в първия си дуел пред зяпащото множество не му влизаше в сметката. Това означаваше позор за бойното му изкуство.

Втурвайки се в атака с главата напред, Ян се върна отново към дуела, като този път се сражаваше повече с чувства, отколкото с разум, както и се бе надявал Морган. Накрая с един необмислен ход той се

откри за противника си повече, отколкото бе простимо. Макар и да парира първия замах на Морган, левият контраудар на генерала го завари неподготвен откъм дясната му страна и острието на Морган се вряза безмилостно в плътта му.

Щом мечът изтрополя от ръката на Ян и лицето му изгуби цвета си, Морган изтегли оръжието си и отстъпи назад. Ян се олюля за миг с бликащи от очите му изненада и ужас, после рухна на пода и мечът му отхвъркна с дрънчене от вцепенените пръсти. Очите му се затвориха, а Морган презрително отметна назад глава и избърса острието си о златистата му пелерина, след което се отправи спокойно към Чариса с меч в ръка.

При приближаването му очите на Чариса гневно проблеснаха, ала в този миг той забеляза нещо, което бе убягнало от погледа му — леко раздвижване на мъжа, паднал на пода зад него.

— Кой е сега владетелят на Гуинид? — присмя й се Морган, насочвайки острието към гърлото й.

Зад него Чариса зърна бързото повдигане на ръка и блясъка на любимата кама на Ян, която просвистя от вирнатия му юмрук. Пръстите на ръцете й вече се раздвижваха за бързо заклинание, когато някой извика:

— Морган!

Морган светкавично се извърна, но камата вече летеше във въздуха и той изви тяло, за да избегне блестящото острие. Ала докато се опитваше да се отдръпне, верижката на почетната му значка внезапно се закачи и се омота около врата му, задуши го и го извади от равновесие.

Тогава камата се заби дълбоко в рамото му и той се олюля, мечът се изплъзна от пламналите му пръсти и издрънча на мраморния под с нестройни звуци.

Морган падна на коляно, а Дънкан и двама други свещеници се втурнаха към него. Той разкъса верижката от врата си със здравата си ръка и я захвърли пред Чариса, а лицето му се изкриви от болка, щом Дънкан и свещениците го повлякоха към светилището и го облегнаха на стъпалата. Чариса се разсмя.

— Да, кой е сега господарят на Гуинид, мой горди приятелю? — подигра му се тя и се приближи с леки стъпки към мястото, където Ян се гърчеше все още на пода. — Мислех, че си достатъчно опитен, за да

не допуснеш тази фатална грешка — да обърнеш гръб на ранения си враг.

Щом Келсън, Нигел и другите приятели на Морган се стълпиха около ранения генерал, Чариса извърна поглед надолу към Ян и го смушка с върха на обувката си. Той издаде нисък стон и тя се приведе над него, за да надникне в очите му.

— Браво, Ян — промълви тя. — Колко жалко, че няма да бъдеш тук, за да видиш резултата от нашия малък заговор. Раната ти е прекалено голяма и нямам нито време, нито излишни сили да те спасявам.

Ян изкриви лице от болка, опитвайки се напразно да протестира.

— Чариса, ти ми обеща! Увери ме, че ще управлявам Коруин, че ние двамата...

— Съжалявам, скъпи мой, но ти не съумя напълно да се справиш, така ли е? Колко жалко. Беше толкова умел в другите неща.

— Чариса, моля те...

Чариса сложи пръст на устните му.

— Знаеш, че презирам молбите. Не мога да ти помогна и толкова. А и ти също не можеш да си помогнеш, нали, бедно смъртно създание? Ще ми липсваш, Ян — макар и да смяташе накрая да ме победиш.

Ян се опита наново да заговори, но широките му очи се изпълниха с ужас от това, че тя бе отгатнала тайната му. Чариса вдигна другата си ръка, нашепвайки заклинание. Няколко секунди Ян напразно се бореше за въздух, сграбчил мантията ѝ в отчаяние. Сетне изпусна последния си дъх. Чариса небрежно се изправи.

— Е, Келсън? — усмихна се подигравателно тя. — Изглежда, че малкият ни дуел не успя нищо да реши. Моят Шампион е мъртъв — виждаш сам — ала и твоят е силно ранен и животът му е под съмнение. Изглежда, ще трябва пак теб да предизвикам на дуел, за да получа удовлетворение.

При тези думи Морган остро я изгледа и се сгърчи, тъй като раната му причиняваше голяма болка. Капчици пот оросиха горната му устна, щом Дънкан докосна раната му с нежни пръсти и той кимна на Келсън да се приближи. Келсън сви дуплите на прекрасния си пурпурночервен плащ и коленичи до Морган, а очите му бяха изпълнени със загриженост за ранения приятел.

— Келсън — пророни Морган през стиснатите си зъби, простенвайки високо, щом Дънкан извади камата и запревързва раната. — Келсън, бъди внимателен. Тя ще се опита да те измами. Единствената ти надежда сега е да спечелиш достатъчно време, за да намериш ключа към собствената си сила. Убеден съм, че той трябва да е някъде около нас. Просто не сме го забелязали.

— Ще се опитам, Аларик — промълви Келсън.

— Бих искал да ти помогна повече, мой принце — продължи Морган. Той се отпусна полуприпаднал назад и Келсън се пресегна и стисна ръката му, за да му вдъхне увереност.

— Не се тревожи.

Келсън се изправи и полите на алената му мантия, които бе държал в ръце, се развяха на широки дипли. Почувства как всички очи са вперени в него, щом пристъпи няколко крачки по олтарните стъпала и по-скоро усети, отколкото забеляза как архиепископите и епископите се размърдаха зад него, за да разчистят терен за очаквания двубой.

Той се огледа около себе си и зърна напрегнатите лица в тълпата, застрашителната поза на въоръжените мъже, стоящи все още зад Чариса, долови вълната на спокойно доверие, излъчваща се от Нигел зад майка му — и Джихана, бледа, с изопнато лице в страшната тишина, с ръце, сключени в юмруци и с трескави и молещи очи.

— Е, Келсън — отекна niskият глас на Чариса под купола на широката базилика и завибрира в смълчаното светилище. — Изглежда се колебаеш, мой скъпоценни принце. Какво ли става с теб? — Пълните й устни се разтеглиха в подигравателна усмивка.

Келсън отвърна равнодушно на погледа й.

— Най-добре ще бъде да си вървиш, Чариса — спокойно изрече той. — Нашият Шампион е жив и вече победи твоя. Каузата ти не беше защитена.

Чариса безрадостно се разсмя и поклати глава.

— Страхувам се, че няма да е толкова лесно, Келсън. И ако не ти е станало ясно, призовавам те на смъртен двубой тук и сега — на изпитание чрез магия, което желях от самото начало, както знаеш добре. — Сред множеството се разнесе уплашено роптание. — Не можеш да я избегнеш толкова лесно. Баща ти би схванал за какво става дума.

Келсън леко почервения, но се постара да запази безстрастно изражение.

— Моят баща, по силата на необходимостта, бе повече свикнал да убива, Чариса. В това, трябва да признаем, ние не сме обучени. Ала се случиха достатъчно убийства в изтеклите седмици. И не желаем умишлено да те причислим към списъка на мъртвите.

— Ах — кимна одобрително Чариса. — Синът на Лъва е изпълнен с гръмки закани също като баща си — бавно се усмихна тя. — Но аз мисля, че приликата свършва дотук: че нашият млад принц изрича по-смели слова, отколкото си мисли. Човек би си помислил, че той притежава сила, която да подкрепя смелостта му. — Леденият ѝ поглед се плъзна от главата към краката му и обратно. — Но, разбира се, всички знаем, че силата на Брайън умря заедно с него в полето на Кандор Реа.

Келсън не отстъпи от решителността си.

— Нима, Чариса? Нима силата ми е погребана заедно с него?

Чариса уклончиво сви рамене.

— Да или не, това ще ми кажеш ти.

— Ще посмееш ли да потвърдиш, че силата му е загинала? Моят баща — продължи прямо Келсън — победи твоя и го лиши от могъществото му. Разумно е да се предположи, че ако притежавам силата на Брайън, то държа в ръце и твоите тайни. И в този случай ще се срещнеш със съдбата на своя незавиден предтеча.

— Ако притежаваш силата — съгласи се Чариса. — Ала аз убих Брайън. Това ми дава известно предимство, нали?

Джихана не може повече да се сдържи.

— Не! — извика тя и се втурна в разчистеното пространство между сина си и магьосницата на Дерините. — Не, не можеш! Не и Келсън! Не и Келсън!

Тя зае отбранителна позиция пред Келсън, а магьосницата отговори на яростния ѝ поглед и после се разсмя.

— Ах, бедна моя Джихана — изгугука тя. — Вече е късно за това, скъпа. Изминаха толкова много години, откакто се отказа от добрата си същност и предпочете да бъдеш само човек. Сега играта не е в твои ръце. Стой настрана.

Джихана се изправи в цял ръст, зелените ѝ очи потъмняха и заблестяха със странна светлина.

— Ти няма да унищожиш сина ми, Чариса! — прошепна тя с леден глас. — Дори да се наложи да стигна до вратите на ада, ти няма да го притежаваш, сам Бог ми е свидетел!

Чариса избухна в подигравателен смях, а Джихана леко се олюля. Изуменият Келсън понечи да грабне майка си за ръка и да я отведе от опасното място, ала се почувства неспособен да се притече. Джихана вдигна ръце и ги насочи към Чариса, а от пръстите ѝ лумнаха дълги искри от златиста светлина към жената в сиво. Внезапно цялата отприщена на воля сила на Дерините остро се нахвърли срещу Призрачната, насочвана единствено от отчаянието на една майка, решена на всяка цена да спаси детето си, независимо от страшните последствия.

Ала силата на Джихана не бе овладяна. Продължителното ѝ отричане на Деринийското ѝ наследство от толкова много години я бе лишило от уменията ѝ и тя не можеше да ги използва за собствено преимущество. А Чариса с цялото си зло бе всичко това, което Джихана бе отрекла у себе си — пълновластна магьосница на Дерините, обиграна в изкуството си, напълно владееща сила, толкова могъща, че Джихана не можеше и да си представи.

Следователно Чариса не бе обезпокоена от атаката. Тя се възстанови мигновено от първоначалния удар и изтъка около себе си предпазна мрежа, отблъскваща всичко призовано от Джихана. После се зае да се концентрира върху унищожението на тази проклета Дерини, осмелила се да я предизвика на двубой.

Въздухът между двете жени се нажежи и заискри. Разнесе се силен пукот и пращане, щом фантастичната сила бе освободена и обезвредена. Келсън наблюдаваше с широко отворени очи как майка му устоява известно време на силата на Чариса. Междувременно Дънкан и Морган вече бяха открили капана, който бе устроила Чариса и яростно се бореха да отклонят убийствената ѝ сила, насочена сега срещу кралската ѝ съперница.

После всичко приключи. Със слаб стон Джихана меко се свлече върху дебелия килим на стъпалата в позата на спящо дете. Келсън мигновено се покатери по тях и застана до нея. Дънкан вече бе коленичил и опипваше пулса ѝ с мрачни и напрегнати устни, открил онова, от което се боеше най-много.

С тревожно кимване той повика Нигел и Иуон да се приближат. Когато понесоха Джихана на безопасно място, около нея все още прашеше слабо сияние. Щом Дънкан помогна на Келсън да се изправи, момчето втренчи широко отворените си, ужасени очи към свещеника и той отрицателно поклати глава.

— Не е мъртва — прошепна Дънкан, така че да го чуе само Келсън. — С Аларик успяхме да отклоним най-злата част от енергията. — Той погледна встрани, където лежеше Морган, после извърна очи към Джихана.

— Доколкото мога да отгатна, тя се намира във взаимосвързан енергетичен транс, контролиран от Чариса. Ще се оправи, ако можем да разбием обръча. Иначе само Чариса може да я освободи — или по своя воля, или чрез собствената си смърт. Тъй като първото ми се струва невъзможно, трябва да заложим на другата карта. Ето че ни предстои още една битка.

Келсън мрачно кимна. Мислите му се въртяха около онова, което бе научил през последните няколко минути. Той *беше* наполовина Дерини! И ако действията на майка му бяха знак за това, трябваше да се възползва донякъде от това обстоятелство. В края на краищата, той бе обучен да приема тези сили, да вярва в тях — познаваше дори и някои правила за контролирането им. Ако можеше сега да приложи някои от тях.

Освен това, съществуваха и силите на Брайън — може би те също бяха достъпни. Навярно бяха пропуснали някоя брънка в ритуалното стихотворение. Печатът на Морган не бе печатът на Закрилника. Кой бе тогава Закрилникът? Сега, като се замисли за онези строфи, се досети, че Морган бе наречен Защитник, а не Закрилник в първата част на стихотворението. Значи Закрилникът бе някой друг. А печатът на Закрилника — какво можеше да означава това?

Чариса се завърна на първоначалното си място в подножието на олтарните си стъпала и посочи рицарската ръкавица, стояща все още на мястото, където я бе подхвърлил Морган. Устните ѝ се разтеглиха в мрачна усмивка, за нея нямаше и съмнение, че държи нещата в свои ръце. Келсън не притежаваше силата на баща си. Ако я имаше, щеше да я използва, за да защити майка си. Момчето не бе достатъчно опитно и изкусно да пожертва Джихана само заради ефекта на

последната решителна победа. Освен това, тя знаеше добре, че взривната енергия, спасила живота на кралицата, никога не би могла да дойде от съзнанието на полуобучения Келсън Халдейн.

Тя кимна леко на Келсън, щом той зае мястото си на върха на стъпалата и посрещна безстрастно погледа му.

— А сега, Келсън Халдейн, сине на Брайън, ще приемеш ли честното ми предизвикателство да се сражаваш в духа на древния почтен начин на нашите предци, Дерините? Или трябва да те ударя и умъртвя там, където стоиш, да те унищожа като обикновена жертва, без двубой?

Хайде, Келсън. Ти преди се кичеше с хвалебствени слова за своите умения. Ще разкрия твоята лъжа!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сега започва битка, която смъртният човек не може да проумее

Умът на Келсън бясно препускаше, като пресяваше всяко късче информация за магията на Дерините в търсене на ключа. Той склучи ръце и пръстите му отсъстващо потъркаха Огнения пръстен, а мислите му отново и отново се връщаха към ритуалния стих: *„Щастлива утрин, дясна длан. Знакът на Закрилника ще запечата твоята мощ. Знакът на Закрилника ще запечата...“* Знакът на Закрилника...

Внезапно очите на Келсън се фокусираха върху пода, където стоеше Чариса. Никога преди не бе забелязвал знаците, вградени в мраморния под на трансепта — символи на светци, символи на... — в името на Все Светии! Възможно ли бе това?

Опитвайки се да овладее възбудата си, той обгърна умишлено с нехаен поглед големия кръг от знаци, като търсеше онзи, който не се и осмеляваше да се надява, че ще открие. Ако църквата бе по-нова, нямаше никакъв шанс да го намери. На базиликата „Св. Георги“... за Бога, ето го! Знакът на Св. Камбър, който отдавна бе наречен „Дефенсор Хоминиум“, Закрилник на човека!

С триумфиращ поглед той огледа катедралата. Бе го намерил! Не можеше да има друг отговор. Те необмислено бяха идентифицирали личностите на Защитника и Закрилника в едно при тълкуването на ритуалното стихотворение, и затова смисълът му им беше убягнал. Ала сега...

Той хвърли самоуверен поглед на Чариса и дълго я изучава, преди да заговори. Сега трябваше да подготви сцената за това, което му предстоеше да извърши.

— Ти каза, че се страхуваме от двубоя с теб, Чариса — с равен глас изрече той. — Призна, че си убиецът на крал Брайън. Причини сериозни рани на човек, към когото изпитваме същата дълбока почит.

И се опита да умъртвиш майка ми, когато тя направи усилие да предотврати действията ти. Но сега вече мина времето за празни приказки — той самоуверено огледа множеството. — Отмина времето и за милост и пощада, които смятахме да ти предложим дори в светлината на всичко, което се случува. И сега те предупреждаваме, Чариса. Приемаме предизвикателството ти и сме съгласни на двубой, макар и с известна неохота на това свято място. Но тъй като ти ни принуждаваш да си послужим със сила, не можем да ти гарантираме нито милост, нито обещание за лека отплата.

Чариса предизвикателно вирна глава.

— Призрачната няма нужда от пощада, Келсън. И когато такива хвалби са построени само на лъжи, мога единствено да се изсмея. Ела, ако не си страхливец. Готова съм да се сражавам с теб.

Келсън ѝ хвърли пренебрежителен поглед, после отклони очи към Морган и Дънкан и леко им кимна. Той се пресегна към шията си и разкопча тежкия виненочервен плащ, а Нигел внезапно пристъпи напред и го пое; възбудата му и надеждите му пред изхода на двубоя се чувстваха осезаемо в светлината на новото познание на Келсън. Младият принц създаваше впечатление на сигурност пред вуйчо си, когато се обърна и закрачи бавно по олтарните стъпала. Нигел прибра пелерината в ръка и се присъедини отдясно към Морган и Дънкан.

Щом Келсън се спусна по стъпалата, Чариса се отдръпна в отдалечения ъгъл на трансепта, може би на четиридесет стъпки и изчака Келсън да спре и да вдигне ръкавицата.

Той бавно се изправи и изчисли пестеливо движенията си така, че да достигне колкото се може по-скоро знака на Камбър. С ъгълчето на окото си съзираше целта си на двадесетина стъпки разстояние напред и малко вляво. Закрачи към Чариса с металната ръкавица, свивайки леко вляво, за да достигне знака. После, преди да е стъпил върху него, хвърли надясно пред себе си ръкавицата. Щом тя изплющя върху мраморния под, той стъпи върху знака.

Морган и Дънкан наблюдаваха сцената с нарастващо напрежение, тъй като рискования ход, който предприемаше Келсън, бе насочен към опасно неравенство в силите с ужасяващи последствия. Съществуваше също така и несигурност пред това, което бе замислило момчето. А че имаше план, бе очевидно, ако се съдеше по погледа, който им бе хвърлил преди да се спусне по стъпалата. Щом доближи

знака, те се досетиха какво има предвид. Ала доколкото можаха да забележат, не последва никаква реакция, щом Келсън захвърли ръкавицата и стъпи върху знака.

Чариса се загледа за миг презрително в ръкавицата, накара я да заиграе в дланта ѝ и я запокити към един от нейните стражи. Сетне леко се поклони и пристъпи няколко крачки по-близо към Келсън. Принцът никога не бе изглеждал толкова млад, толкова самотен.

— Готов ли си да започнем, мой принце Келсън? — запита Чариса, като думите на отдавна оформения ритуал се затъркаляха от езика ѝ с школувана лекота.

Келсън кимна.

— Готови сме, милейди Чариса.

Чариса се усмихна и се отдръпна няколко крачки назад, като повдигна ръка и замърмори някакво заклинание. В същия миг иззад гърба ѝ изскочи полукръг от син огън в застрашителна сапфирено ледена дъга и зае половината от големия кръг със знаците на светците.

Тя свали ръце и отстъпи още няколко крачки назад, после направи властно движение към Келсън.

Келсън си пое дълбоко дъх. Сега му предстоеше върховното изпитание. Ако не можеше да отвърне на заклинанията на Чариса, това означаваше, че е изгубил играта, че силите му са изцяло изчерпани. А той не бе почувствал нищо — никакво трепкащо пламъче на познанието, щом бе стъпил върху знака на Камбър. И нямаше да научи нищо, докато не опиташе за пръв път магическото заклинание. Келсън прошепна тиха молба към светеца-отстъпник, върху чийто знак стоеше сега и вдигна високо ръка над главата си в единствено плавно движение, както бе видял да прави Чариса.

Неканени думи напиреха на устните му — думи, които никога не бе чувал преди, нисък напев, от който въздухът около него завибрира от енергия в отклик и очерта зад гърба му огнено червена линия — линия, която се огъна в исканата кръгообразна форма и съедини двете арки в пълен кръг, наполовина червен, наполовина син.

Келсън прикри усмивката си и сне ръце, като чувстваше как силата ги изпълва и в съзнанието му нахлуха хиляди заклинания, съдържащи много повече мощ, отколкото се бе надявал. Навред около себе си дочу тиха въздишка на облекчение, щом неговите хора разбраха, че наистина притежава силата на Халдейн.

Ала това не бе всичко. Защото някъде дълбоко, в глъбините на съзнанието си чувстваше мимолетното присъствие на други две същества — Морган и Дънкан. Бегло впечатление за поздравления и доверие озари най-затъntenите кътчета на разума му, после отшумя.

Той се усмихна леко и саркастично, забелязал как Чариса вдига вежди, изненадана от отклика на нейното заклинание. Ала той незабавно се концентрира върху онова, което последва, щом Чариса протегна ръце напред и зашепна друг магически напев. Той разбираше езика му и се заслуша внимателно, търсейки в съзнанието си правилния отговор, след като тя свърши.

Гласът на Чариса се разля ниско, но ясно в тишината на катедралата.

*Чрез земя и вода, чрез огън и въздух
призовавам силите да отбягнат този Пръстен.
Изчиствам го сега: нека всички се пазят!
Оттук не ще премине живо създание.*

Щом Чариса привърши със строфата, Нигел придърпа силно Дънкан за ръкава.

— Дънкан! Усеща ли той какво прави тя? Ако той завърши това заклинание и слее двете арки...

— Зная — прошепна мрачно Дънкан. — Ако това се случи, кръгът няма да се разчупи, освен ако някой от двамата не умре. Така гласят древните правила.

— Но...

— Това се отнася отчасти и за безопасността на околните, Нигел — добави Морган с изнемощял глас. — Ако не съществува затвореният кръг, магията понякога се разпростира извън властта на практикуващите я. Сега те ще призват фантастично количество енергия, привлечена от какви ли не източници. Уверявам те, че голяма част от онова, което ще видиш, няма да ти се понрави.

— Поне знаем, че Келсън притежава силата на Брайън — прошепна Дънкан, наблюдавайки протегнатите напред ръце на Келсън, също както бе сторила и Чариса. — Никой не е учил момчето на тези неща.

С решителен и нисък глас Келсън отвърна на заклинанието на Чариса.

*Затворени във кръг са време и пространство;
оттук не може никой да избяга
или да проникне вътре някой странник.
Когато две са във едно, кръгът изчезва.
И сал един освободен е.*

При последните думи на Келсън там, където бяха двете арки, бликна виолетов огън и студена виолетова ивица обгради огромен кръг от четиридесетина стъпки — пространството, където щеше да се проведе двубоят. Сякаш по предварително даден сигнал двамата се отдалечиха в срещуположните краища на обръча, на пет крачки от него и на разстояние тридесет стъпки помежду си.

Чариса бързо огледа границите на кръга и леко се поклони. Гласът ѝ отекна глухо сред магическото пространство на сцената на двубоя.

— Милорд Келсън, като предизвикан, имаш правото и привилегията да нанесеш първия удар. Ще се възползваш ли от него, или предизвикващият трябва да започне пръв?

В отговор Келсън се поклони.

— Милейди Чариса, вярно е, че като предизвикан първият удар е мое право и привилегия, но пред лицето на такава нежна предизвикваща отстъпвам реда си. Нека първият удар е твой.

Чариса се усмихна и се поклони, а Нигел отново сръчка Дънкан.

— Какво, по дяволите, прави той? — попита той с дрезгав шепот. — Не бива да ѝ предоставя повече предимства, тя и без това притежава достатъчно.

— Там е работата — промърмори Дънкан. — Но той *трябваше* да постъпи така. Част от формалните правила на двубоя гласят, че когато предизвиканият е мъж, той трябва да преотстъпи правото на първия удар на жената-противник. Келсън се съгласи да играе по правилата и това е само едно от тях. Не се тревожи. Първите заклинания само опипват почвата между съперниците.

В другата половина на обръча Чариса протегна ръце напред с китки, допрени една до друга. Като си мъмореше нещо неразбираемо под нос, тя раздалечи ръцете си. В същия миг сфера от синя светлина лумна и ярко закръжа във въздуха над нея, постепенно се уголеми, докато не достигна до човешки размери и прие очертанията на сражаващ се мъж.

Формата изкристализира и изобрази син воин в синя ризница с оголен меч в ръка и син щит пред себе си, който се огледа из обръча и забеляза Келсън. После, изригвайки огън и сини изпарения, той насочи глава към младия крал и предпазливо се запрокравда през кръга.

За миг Келсън се поколеба. После положи лявата си ръка върху стиснатия си десен юмрук и измъкна блестящия пурпурно червен меч. Когато синият воин пристъпи достатъчно близо до Келсън, от лявата ръка на момчето избликна светкавица, прикова на място синия меч и пурпурното острие отсече главата на фантома. Тя рухна на пода с кук звук и привидението, и мечът на Келсън се стопиха. Остана само тънка ивица мъгла от сини изпарения.

Окуражени от бързата победа на своя крал, наблюдаващите издадоха шумен одобрителен възглас, ала бързо замлъкнаха, щом чевръстите пръсти на Чариса се извисиха гневно за ответното заклинание. Още преди да започне чародейството, тъмна мъгла се заизсипва във вихрушка около нея и придоби формата на чудовищен дракон.

*Змейо всемогъщ,
идвай бързо, сило!
И победи с могъщество
чувствата пресекли и унили.*

Преди да е изрекла още втория магически куплет, Келсън вече зашепна противозаклинание и гъстата вълшебна мъгла се поразсея.

*Драконе, умри!
Сило, избледни!
Сетивата във отплата*

побеждават тъмнината.

Очите на Чариса помрачняха застрашително, ала тя не отвърна нищо. Бе се надявала на лесна победа, но момчето очевидно бе усвоило много повече, отколкото бе предполагала. Не че се боеше от изхода на двубоя. Този недозрял юноша с току-що открита сила не можеше да победи магьосницата на Дерините, която бе упражнявала изкуството си с години. Ала все пак не съществуваше съмнение, че силата и могъществото ѝ са оспорени.

Търпеливо, тъй като бе на ръба на издръжливостта си, тя подхвана стандартните заклинания, предназначени да омаломощят противника ѝ. Така двубоят щеше да продължи по-дълго, но крайният резултат за нея бе въвн от съмнение.

Заклинанията се носеха застрашително във въздуха около кръга: в атака и в защита, парираха се взаимно и нанасяха стремително контраудари пред погледа на наблюдаващите сцената извън обръча. Хората на Чариса стояха безстрастни и безмълвни в средния кораб на катедралата зад гърба на своята господарка, привикнали отдавна към изкуството на магическите ѝ действия, загрижени единствено двубоят да не се проточи по-дълго, отколкото е необходимо. Несъмнено щеше да се наложи да прибегнат към употребата на физическа сила срещу множеството, след като господарката им безславно сразеше този вироглав принц, и те едва сдържаха нервите си пред края на това предвкусвано тържество. Само около петима Мури наблюдаваха битката с истински интерес. Защото те също притежаваха донякъде познания в магическото изкуство и ламтяха винаги от любопитство пред всяко ново заклинание.

Ала сред останалите наблюдаващи царяха далеч по-мрачни мисли. Нигел следеше двубоя обхванат от ужас пред онова, което можеше да се случи, но и обзет от възхищение, а Морган повдигна брадичка, за да погледне наново по-добре, сетне докосна леко Дънкан със здравата си ръка.

— Дънкан...

Дънкан се вгледа в него загрижено, тъй като лицето на Морган бе станало по-бледо от платно и чертите му се бяха изкривили от болка.

— Какво има? Раната по-зле ли е?

Морган стисна зъби и слабо изохка.

— Изгубих доста кръв, Дънкан. Чувствам, че силите ми отпадат. Този взрив от енергия, който отделих, за да спася живота на Джихана, изцеди и последните ми сили.

Дънкан кимна.

— Какво мога да направя за теб? Как да ти помогна?

Морган се опита да заеме по-удобна позиция върху каменните стъпала и при движението се сгърчи от болка, нов спазъм на раната му го накара да изкриви лице.

— Спомняш ли си, че ти разправих как излекувах Дери миналата нощ? Е, този път трябва да сторя същото и със себе си. — Той посегна към гърдите си, за да се увери дали печатът с грифона е още на мястото си.

— Мисля, че вече знам начина, но ще се наложи да ми помогнеш. Подкрепи ме, насочи стрелата на мислите ми, но не се намесвай. Ще се докосна до някои сфери, които са... твърде съмнителни.

— Ще влезеш в съглашение с някои еретични сили, това ли се опитваш да ми внушиш, Аларик?

— Може би — промълви той.

Той се загледа умислен към кръга на двубоя и немощно се усмихна, щом забеляза как Келсън умело отбива особено опасните удари, а после зарея останалото си внимание към печата на левия си пръст и се отдаде на концентрация. Очите му леко се замъглиха, щом влезе в първата фаза на транс на Турин и попадна под въздействието му. Дънкан също вгълбено се вторачи в печата. Свещеникът бързо влезе във връзка с него и предостави свобода на мисълта си да се слее с блужденията на своя побратим, остави се да бъде понесен от потока на съзнанието на Морган, за да може да му се притече на помощ и окаже подкрепа. Ала Нигел нямаше и представа за този нов развой на нещата, макар само на лакът разстояние.

За Келсън времето минаваше безконечно бавно. Успехите му в сражението със зверове и фантоми, реални и митични, едни от които бе победил, а други сам бе призовал, му се струваха като чудовищен неясен кошмар сред мрака на отдавна отминала нощ. Дракони и змейове, хвъркати същества, размахващи отвратителни пипала, грифони, бълващи огън, стенректи, като онзи, който му бяха

подхвърлили в градината, влечуги — списъкът бе неизброим. Дори сега Чариса предизвикваше нещо ужасно, което безмилостно трябваше да срази.

Той се изпъна като струна нащрек, щом внезапно долови в последното заклинание на Чариса нещо по-необичайно от изричаните досега. Още щом пръстите ѝ се задвижиха в по-особен ритъм, Келсън усети, че това заклинание е по-мрачно от предходните. Внимаваше да чуе думите на монотонната ѝ песен.

*Наследник на Дагън, скъпи на Баел,
чуи моя вик, който теб призовава.
Дете на гърма, подчини ми се смело.
Ела, настоявам за твоята поява.*

*Порази този младичък принц амбициозен.
И с плащ от пламъци ти го обвий!
Помогни да изтръгна мощта присвоена
Чариса по право дължи да надвий.*

Докато нашепваше заклинанието, около нея се раздра оглушителна гръмотевица и гъста черна пара се засгъстява във висока, тъмна сянка, подобна донякъде на човек, но с люспеста кожа, остри нокти и зъби.

Тя се задържа за миг, примигвайки безпомощно пред ярката светлина, с която не беше привикнала. Келсън стисна безсилно длани пред нея и го пронизаха ледовити тръпки, тъй като почувства, че няма противодействие срещу тази магия. Щом създанието възвърна сетивата си и запристъпва през обръча към него, той направи няколко напразни заклинания за спиране.

С гърчове и страховити, предизвикателни викове, създанието продължаваше трмаво към Келсън през кръга, издишвайки сини пари и пламъци, а кървясалите му очи пламтяха и хвърляха алени отблясъци из катедралата.

Когато то пресече наполовина кръга, паника обхвана Келсън.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ти положи на главата му корона от чисто злато.

Той измоли от тебе живот; и ти му го дари.

Създанието продължаваше да напират и в този миг на Келсън му хрумна друго спасително противозаклинание. Той отстъпи няколко крачки назад и устните му се раздвижиха в изричането на магия, гласът му се извиси все по-силен и по-уверен, докато обзелата го паника бе задушена.

*Господи на светлината във сияйния си блясък,
помогни ми, ако чуваш моите слова.
За народа си бих сринал злото с гръм и трясък —
ето я молбата на покорния слуга:*

*Дай ми сили да убия този демон.
Да го пратя в дъното на Ада.
Злото този кръг да не завземе,
заклинанието на Чариса да пропадне.*

Щом привърши със стихотворението, Келсън вдигна ръце във въздуха и ги насочи решително към една точка на няколко стъпки пред себе си, почти на мястото, където беше чудовището.

Точно в този миг слънцето показа лик иззад облаците и замята лъчи през високите витражи на катедралата, хвърляйки брилянтни, пъстроцветни отблясъци върху пода, там, накъдето Келсън бе насочил ръцете си.

Чудовището залитна и се загърчи в широкия сноп светлина, сред вулкан от пламъци и жарава. То зави от болка и гняв и се замята от ужас в цветовете под нозете на Келсън, но не можеше да се изтръгне от заслепяващия го сноп светлина и да се доближи до младия крал.

После гърчовете му замряха и формите му постепенно се стопиха. Останаха само струйки остър син дим и трепкащите светлинки от златно и пурпурно червено, там, където то бе стояло приковано.

Келсън облекчен отпусна ръце, Огненият пръстен застрашително заблестя и в същия миг слънцето се скри зад облак. Стаена въздишка на облекчение премина в катедралата и Келсън вдигна очи, за да срещне погледа на Чариса. Той пристъпи напред с лице към нея и иронично забеляза, че мястото, на което бе сразено чудовището, не бе никое друго, а знакът на Св. Камбър, изписан на пода. После въздъхна в мълчалива благодарност пред този или пред това, което го беше спасило. Очите му загоряха решително, щом заговори.

*А сега, Чариса, краят приближава.
Не ща да губя сили до забрава
срещу безсмислиците твои. Народа си аз защитавам
и незабавно те сразявам.*

*Заклевам се във всяко име свято,
че ще да спра замисленото зло
и още, аз отхвърлям ти хвалбата,
че Злото и Доброто са едно.*

*Надсмивам се над твоите празни ежби.
Това е веч финалният дуел!
Дорде съм жив, бял ден да не поглеждам,
преди да смажа твойта долна цел!*

Щом Келсън свърши своето финално заклинание, в катедралата примрачня. Извън широките порти в края на централния кораб той видя, че небето също е помрачняло, макар да бе още малко преди обяд.

Чариса мъчително, неловко преглътна и за пръв път притеснение се изписа на лицето ѝ. Тя се страхуваше в този миг, но нямаше избор. Пръстите ѝ още веднъж потрепнаха в заклинание за защита.

*Хвалбите ти са страховити, малък лорде,
но от надменните слова не се боя.
Със заплахи мога да се справя гордо.
И аз се уморих от таз игра;
приемам изпитание чрез огън —
ала пази се: аз подклаждам жар!*

*И когато този дребен фарс приключи.
Смърт ще сполети сина на Брайън,
а аз самата ще сполуча.*

При последните думи на заклинанието от двете половини на кръга внезапно се заотделяха сини и червени аури, които заискриха и се превърнаха в блестяща полусфера над тях. Когато цветовете се врязаха един в друг, ярко виолетово припламна с пукот в тъмнината — единствената светлина в катедралата, освен тази на кандилниците.

След като двамата съперници се отдръпнаха към местата си, взаимнопреливащите се цветове се заиздигаха и завълнуваха между тях, като всеки се стремеше да пробие и разкъса слабите места на другия. Те дълго изглеждаха равностойни. Но накрая виолетовият огън се насочи към Чариса.

Щом кълбото стана пурпурночервено, без отънька на синьото, страх пробяга по лицето на Чариса. Смъртоносното сияние между нейната сила и бавното, но неотклонно настъпление на Келсън изпълниха очите ѝ с ужас, щом достигна границата на кръга. Раменете ѝ накрая се блъснаха в мазната, лъскава повърхност на бариерата и тя се закова, неспособна да предприеме повече нищо. Когато пурпурното най-сетне я погълна, тя нададе дълъг, пронизителен агонизиращ вик, примесен с ярост, който бавно заглъхна, докато тя се смали до нищожни размери.

После тя изчезна. Изчезнаха също и пръстенът от пурпурночервена аура и полукълбото. Всичко, което остана, бе едно

младо момче в ослепително бяло облекло, застанало върху знака на отдавна забравен светец-отстъпник, прекалено замаяно от победата си, за да може да се присъедини към виковете, които се разнасяха от множеството наблюдавали сцената с надежда и упование.

Навън тъмнината се бе прояснила и небето бе чисто. При радостните възгласи под свода Морган разтвори очи и се усмихна, протегна ръка към раненото си рамо и откри, че е изцерено. Вдигна в почуда очи от онова, което бе успял да извърши и Дънкан също ококори срещу него широко очи и му помогна да се изправи. Морган пристъпи до все още замаяния Келсън и леко положи длан върху рамото му.

При допира му момчето се стресна и с удивление и изненада извърна към него очи.

— Морган! Как така?

— Не сега, мой принце — топло отрони Морган, като посочи с ръка към все още възбуденото и радостно множество и се усмихна. — Трябва да завършим коронацията.

Той хвана Келсън за ръка и го поведе към светилището по стъпалата, където ги очакваше архиепископът, изумен и изплашен все още от онова, което се бе разиграло само преди миг пред очите му. Щом глъчката поутихна, Нигел запристъпва напред с кралския държавен плащ и го наметна гордо върху раменете на младия принц, главозамаян все още от стеклите се събития. А Джихана, която със смъртта на Призрачната бе освободена от магията, стана бавно от мястото си и се загледа неразбиращо в своя син.

Келсън долови погледа ѝ и се изтръгна от групичката, насъбрана около олтара. Колебливо пристъпи към нея и падна на коляно в нозете ѝ.

— Ти рискува много за мен — каза той, сякаш го бе страх да я докосне.

— Ще ми простиш ли, че постъпих против волята ти? — промълви Джихана, като взе ръката му и я приближи до устните си.

— Моля те, не ми искай прошка сега. Остави ме да ти се порадвам, че си жив.

Сълзите ѝ мокреха ръката му.

Келсън стисна нейната, избърса скришом издайнически бликналите си сълзи, после се отдели от нея и се изправи на крака.

След като измина няколко крачки, той се извърна наново към олтара с озарено от усмивка лице. Архиепископ Кorigан, архиепископ Лорис и епископ Арилан вдигнаха украсената със скъпоценни камъни корона на Гуинид и зашепнаха древната ритуална молитва за коронацията.

— Благослови, моля ти се, Боже, тази корона. Благослови също твоя покорен слуга Келсън, върху чиято глава полагаме днес знака на кралското могъщество. Нека благодарение на твоята воля бъде изпълнен с всички качества на достойния принц. Чрез вечния крал, Господи наш, който живее и властва в Теб в светото триединство на Свещения дух, Амин.

Ето какво чуха и видяха хората.

Ала за тези, в чиито жили течеше Деринийна кръв, гледката бе по-различна. Четвърта фигура за тях поддържаше короната над главата на Келсън — висок, властен рус мъж, отличен в блестящия златен плащ на древните господари на Дерините. И за онези, които го бяха съзрели, бе изпратено друго послание извън обикновената форма на коронацията. Блестящият странник използва древната форма на Дерините, за да предназначи съвсем различна съдба за младия крал, когото коронясваше в момента.

— Келсън Синил Рис Антъни Халдейн, полагам короната ти в името на Всемогъщия, който знае всичко и в името на този, който бе дълго време закрилник на човечеството. Келсън Халдейн, ти си господар на хората и на Дерините. Желая ти дълголетие и благополучие, кралю на Гуинид!

Щом короната легна върху главата на Келсън, Деринийното видение се стопи, а Морган и всички други останаха, докато Келсън не бе дарен и с останалите служебни почести.

Когато прелатите привършиха работата си, Морган леко се извърна към Дънкан и прошепна с нисък глас.

— Дънкан, видя ли и ти онова, което аз забелязах?

Дънкан едва доловимо кимна.

— Знаеш ли кой е той? — настоя да изтръгне отговор Морган.

Дънкан се огледа неспокойно встрани и насочи поглед към церемонията. Сега свещениците се кълняха във вярност и преданост към своя крал и скоро всичко щеше да приключи.

— Дай ми възможност сам да се досетя — прошепна му Дънкан.
— Това беше твоят странен непознат.

Този път бе ред на Морган да кимне.

— Да не мислиш, че е Св. Камбър?

Дънкан поклати глава и се намръщи.

— Той говореше в името на Св. Камбър, което прави загадката далеч по-сложна.

Морган леко въздъхна и пооправи плаща си. Ако го прегънеше на три, можеше да прикрие дупката в туниката си и засъхналата кръв отстрани.

— Радвам се, че не е Св. Камбър — прошепна Морган, преди да изкатери стъпалата и да отдаде почит на новия крал. — Не ми харесва да съм мишена на небесните специални услуги. Това ме кара да се чувствам неловко.

С тези думи той коленичи пред Келсън и му подаде ръцете си. Гласът му проехтя ясен и мощен сред глъчката в катедралата, щом зарецитира древната клетва.

— Аз, Аларик, дук на Коруин, ставам верен твой поданик, блюстител на закона, който ще ти бъде предан за вечни времена; нека вярата и истината съпровождат винаги моите дела, на живот и смърт. Помогни ми, Боже.

Морган се изправи, за да посрещне кралската прегръдка, а останалите — Нигел, Иуон, лорд Джеърд, Кевин Маклейн и Дери — повториха клетвата си за вяност към новия си владетел. Морган измъкна още веднъж държавния меч и го задържа изправен пред краля, докато всички лордове и барони се притекоха и се заклеха във верноподаничеството си. После всички оформиха шествие пред катедралата вън.

Свещениците прекосиха трансепта и се стълпиха долу, в централния кораб. При смъртта на Чариса хората ѝ се бяха стопили в тълпата и сега провъзгласяваха в един глас Келсън за крал. Ала точно когато Келсън и свитата му минаха през трансепта, слънцето се показа иззад ръждивата облачна маса.

Още веднъж оцветената в пъстри отблясъци светлина нахлу през високите витражи и образува светло петно в нозете на Келсън. Той се спря и гласовете в катедралата замлъкнаха в смутено очакване, щом всички отправиха поглед към младия си господар. Защото преди бяха станали свидетели на смърт в пъстроцветната игра на светлините.

Келсън се загледа през прозореца и се усмихна на смълчаното море от ведри лица. После спокойно пристъпи в светлината.

Последва продължителна въздишка на почуда. Защото в светлината не настъпи повече смърт. Богати ручей светлина заблестяха върху скъпоценните камъни на Келсън и огряха короната му като хиляди слънчеви изгреви в Гуинид...

Той се обърна към Морган и Дънкан, давайки им знак да го последват в светлината. Те се подчиниха без колебание.

Светлината блестеше в златистите коси на Морган, върху богато извезания му кадифен плащ и върху снежнобялата връхна дреха на Дънкан в гама от богати, искрящи цветове. Тогава тримата слязоха надолу към централния кораб.

Щом шествието се понесе, сред тълпата се разнесоха ликуващи възгласи и сърдечни викове „Бог да пази крал Келсън! Да живее краля!“

И кралят на Гуинид се отдръпна от шествието, за да приветства признателния народ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.